

ĐÀO NƯƠNG

Đời
Đu

NXB Hội Nhà văn

CHỈ CẦN MỘT CHI TIẾT...

Nhà văn Nguyễn Quang Sáng từng hướng dẫn chúng tôi trong những ngày đầu báo *Tuổi Trẻ* thành lập Câu lạc bộ Sáng tác trẻ (1981): “Viết truyện, quan trọng nhất là chi tiết! Truyện càng nhiều chi tiết đắt, càng giúp người đọc nhớ lâu. Thậm chí có khi nguyên một cái truyện vài trăm trang, người ta chỉ nhớ một chi tiết. Như vậy cũng là thành công rồi, còn hơn là gấp truyện lại, chẳng nhớ được gì!”.

Nhiều năm theo nghề, tôi càng thấy ông nói đúng.

Đọc xong câu chuyện *Đời PG* được kể bởi một cây bút lần đầu đến với nghề văn, tôi nhớ mãi một chi tiết. Đó là khi tay trùm xã hội đen tên Trùng và bọn đàn em tới quán bia, nơi nhân vật chính đứng tiếp thị bia. Nhìn thấy cô, Trùng thản nhiên ngoắc lại, đập chiếc khăn lạnh rồi rút đưa, sai cô lau lưng anh ta. Cô tưởng mình nghe nhầm, nhưng anh ta gần giọng nhắc lại, và xoay lưng tốc áo lên. Một cái lưng toàn hình xăm quái thú, vài cái xương người nơi bả vai, vài con rết ngay gáy, và con rồng to dũng mãnh bò khắp lưng... Khi cô quay sang nhìn Kê và Lê (chủ quán), cả hai đều đang nhìn cô và gật đầu. Cô hiểu, dù muốn hay không, cô không có sự lựa chọn nào khác. Cô nhìn tấm lưng của hắn, rồi cầm chiếc khăn lạnh, nuốt cái ghen đắng nơi cổ họng vào trong và bắt đầu lau. Quán tĩnh và vô thức. Cô lau dọc theo sống lưng rồi sang hai bên bả vai, đều đặn từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới. Có cảm giác, mỗi con thú đều sáng và sạch sẽ hơn qua chiếc khăn cô đưa qua. Trong khi lau, cô nhớ cha cô. Trong khi lau, cô nhớ mẹ cô. Cô thấy sống mũi mình cay cay. Khi còn ở nhà, chưa bao giờ cô lau được một lần cho cha mẹ. Ngay cả khi ốm, cha mẹ cũng chưa bao giờ bảo cô làm. Và cô khóc...

Đó là một chi tiết rất ấn tượng, khó nhà văn nào nghĩ ra, trừ chính người từng trải hay chứng kiến câu chuyện thực tế. *Đời PG* kể lại câu chuyện về Dương - một cô gái ở một vùng quê vào thành phố học Đại học và tự đi làm để trang trải các chi phí cho cuộc sống hàng ngày. Có chút nhan sắc, cô được bạn bè giới thiệu vào nghề đi tiếp thị bia ở các quán nhậu vùng ven. Một công việc cực kỳ khó khăn, nhạy cảm, với đối tượng khách hàng hết sức phức tạp, nguy hiểm... Có người tán tỉnh, đuổi theo cô trên con đường vắng vào giữa khuya khi cô “tan sở” về. Có những người-đàn-ông-gia-đình-không-hạnh-phúc nhưng thừa tiền mà muốn kiếm thêm “rau sạch” - vốn là những sinh viên như Dương...

Cô gái phải giữ mình như thế nào? Phải làm sao để có thể làm nghề mà vẫn giữ được các giá trị của bản thân mình, đồng thời vẫn đều đặn vượt qua được các học kỳ?

Trong *Đời PG* còn khá nhiều chi tiết khá hay khác, nhiều mẫu chuyện đời đầy gai góc, thể hiện qua câu chữ giản dị, mộc mạc, và tình cảm của tác giả.

Nương tâm sự, cô rất tâm đắc với nghề PG vì thời sinh viên cô và bạn bè từng làm thêm trong thời gian ngắn. Công việc PG quả là gian khó và không hề dễ chút nào, và các em phải rất “lì” mới có thể kiếm sống được bằng nghề này. Nhiều người đùa cợt, nhiều người nhìn các em bằng ánh mắt không mấy thiện cảm và họ cho rằng, PG là nghề không tốt. Trong khi các em phải lao động nghiêm túc và “trầy da tróc vẩy” trên đế giày cao gót rỗng rã mấy tiếng trời mới

kiếm được tiền. Điều này liệu có công bằng không? Chính điều này cũng đã thôi thúc cô cầm bút lên và viết, chịu khó mỗi ngày từng chút, từng chút để giờ đây, chúng ta có *Đời PG* trên tay.

Tuổi trẻ mỗi người chỉ có một và tuổi trẻ của Nương cũng có nhiều màu sắc. Nương kể, thời sinh viên, cô cũng sống tự lập, tự tìm việc làm thêm kiếm sống và không phụ thuộc vào gia đình. Nương có lẽ phải cảm ơn những năm tháng “vào đời” đó, đã cho cô sự bản lĩnh, cá tính và trải nghiệm quý giá. Sự trải nghiệm và vốn sống đủ để Nương viết *Đời PG* một cách chân thực đến như vậy.

Nhà văn Tiến Đạt từng có truyện ngắn *Tôi vào đời* viết về những ngày đầu chàng sinh viên tỉnh lẻ về thành phố vừa đi học vừa đi làm bằng nghề chạy xe ôm... Sau anh vẫn đều đặn viết, một, hai năm lại có sách mới, trở thành một nhà văn có tên tuổi ở thành phố.

Đào Nương cũng còn vài dự định. Hy vọng bạn sẽ là một trường hợp thứ hai của làng văn chương tương lai, sau Tiến Đạt...

Nguyễn Đông Thức

(21-6-2015)

LỜI MỞ ĐẦU

Cuốn sách này tôi đã ấp ủ từ rất lâu. Tôi viết những dòng đầu tiên là vào năm 2003, nhưng rồi cuộc sống bận rộn cuốn tôi vào guồng quay và ý tưởng chìm dần vào quên lãng. Đến năm 2011, khi mọi thứ diễn ra không như ý, tôi trở nên hoài nghi, bế tắc và rồi tôi nhận ra, tại sao mình không bắt đầu lại niềm đam mê của mình? Tôi gặp vài cô gái PG ở quán ăn, tôi gọi cho bạn bè mình, tôi nhớ lại những năm tháng thời Đại học. Và tôi, đã không thể ngừng lại. Tôi nghĩ miên man rồi viết bất cứ khi nào có thể, sau giờ làm việc, những tối cuối tuần, những chuyến đi công tác... Viết - với tất cả niềm say mê đến tột cùng!

Rồi có giai đoạn, tôi rơi vào bế tắc và stress. Vì tôi không biết nên viết tiếp câu chuyện này hay ngừng lại. Tôi không biết phải kết thúc như thế nào cho nhân vật của mình. Thấy tôi suốt ngày ủ rũ, cô bạn thân rủ ra ngoài đi chơi, đi ăn và cô ấy bảo rằng: “Này cô gái, sao cô cứ loay hoay mãi thế? Hãy giúp em ấy sớm có đủ hình hài và cho em ấy ra đời đi nào. Hãy trao cho em ấy một số phận, đừng bắt em ấy long đong mãi nữa. Ít ra, cô có thể khóc, cười cùng em ấy đã là điều tuyệt vời nhất rồi. Và còn mình nữa, mình đang chờ đợi để đọc những gì cô viết, đừng bắt mình chờ nữa”.

Câu nói của cô ấy đã thức tỉnh tôi. Và cuối cùng, tôi đã hoàn thành cuốn sách không lâu sau đó. Nhưng vì nhiều lý do, mãi đến hôm nay, tôi mới tìm được duyên may cho “em” ở Công ty Sách Phương Nam. Nếu nói phải cảm ơn, có lẽ là không đủ, bởi tôi biết mình nợ ân tình của rất nhiều người. Cũng như, tôi vô cùng hạnh phúc vì “em” từ nay đã có thể nằm trên giá sách dành cho những độc giả quan tâm và yêu thương “em”.

Nhiều bạn bè hỏi tôi rằng: “Vì sao bạn lại viết câu chuyện về nghề tiếp thị PG? Nhất là lại lấy bối cảnh thời sinh viên đã qua từ xa lơ xa lắc? Vì sao không viết câu chuyện “ngày nay” mang hơi thở thời đại và người đọc dễ chú ý hơn?”

Tôi chẳng biết phải trả lời bạn mình thế nào, cũng chưa biết làm thế nào để mong bạn đọc chú ý đến sách của mình, mà chỉ có thể nói rằng: “Cuốn sách này là một sự trả nợ ân tình”. Bởi vì, tuy tôi chỉ vô tình biết đến PG, nhưng tôi luôn rất nhớ và thương.

Và khi mình có tình cảm trong đó, đương nhiên, mình sẽ muốn làm một điều gì đó cho người mình yêu thương.

Ai rồi cũng đi qua những năm tháng tuổi trẻ và tôi cũng không ngoại lệ. *Đời PG* chính là cuốn sách đầu tay của tôi, dựa trên những chớp nháy, quan sát, trải nghiệm và cảm nhận ở những năm tháng sinh viên. Câu chuyện này là tổng hợp từ rất nhiều mảnh ghép khác nhau, con người khác nhau, có tôi và không có tôi trong đó. Nhưng, nó hoàn toàn không phải tự truyện, vì vậy bạn đừng mất công hỏi tôi rằng: “Có phải tác giả đang tự kể lại câu chuyện đời mình hay không?”. Bởi sẽ chẳng có câu trả lời nào hết, vì đây chỉ đơn giản là câu chuyện mà tôi biết, những bài học, những quan điểm sống mà tôi muốn gửi gắm và chia sẻ tới tất cả các bạn. Tôi mong bạn sẽ cảm nhận được nó, yêu thích nó và thấy nó có hiệu quả tích cực. Để khi gấp cuốn sách này lại, bạn sẽ tràn đầy niềm tin vào cuộc đời, bản lĩnh hơn, dám dẫn thân, trải nghiệm và cháy hết mình.

Thêm nữa, vì không phải nhà văn, do đó, bạn sẽ thấy cách viết của tôi rất đơn giản, tôi cũng chưa biết cách sắp xếp, bố trí một tác phẩm văn học như thế nào cả. Tôi “yêu sự chia sẻ” nên kể bằng sự giản dị, mộc mạc nhất từ tấm lòng mình. Và tôi tin, đây sẽ là cuốn sách dành cho bạn - nếu như, bạn đã và đang trải qua những năm tháng sinh viên vừa học vừa làm, nhất là trải qua nghề PG hay phục vụ quán bar/ nhà hàng, bởi vì bạn dễ dàng tìm thấy sự đồng cảm cũng như tìm thấy chính mình trong từng câu chữ.

Lời cuối cùng, xin cho tôi gửi lời cảm ơn tới nhà văn Nguyễn Đông Thức, cảm ơn sự hỗ trợ hết mình của các anh chị trong Công ty Sách Phương Nam, nhất là anh Tấn Trương, Hải Phương và Thu Thủy. Cảm ơn gia đình yêu dấu, cảm ơn Nhật Linh và Quỳnh Nga, hai người bạn gái thân thiết đã luôn đồng hành và chia sẻ cùng tôi ngay từ khi tôi bắt đầu viết những dòng đầu tiên.

Và tôi xin cảm ơn tất cả các bạn, những độc giả thân thương của mình! Cảm ơn vì các bạn đã cầm cuốn sách nhỏ này trên tay, đọc và chia sẻ cùng với tôi.

Mong niềm vui, bình an và hạnh phúc luôn ở bên tất cả anh chị và các bạn!

Đào Nương

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Cuộc sống có những lúc thật khó khăn. Đôi khi, tôi chẳng biết mình sống để làm gì?

Mẹ tôi bảo: Chúng ta sống vì bản thân mình và vì những người thương yêu. Con sống vì mẹ.

Bạn tôi bảo: Chúng ta sống vì chúng ta may mắn có mặt ở trên đời. Cô hãy trân trọng điều đó.

Dư Hoa trong “Sống” bảo: Chúng ta sống vì bản thân sự sống, chứ không vì bất cứ thứ gì khác ngoài sự sống.

Vâng, vậy thì tôi sẽ sống, sống mạnh mẽ, bản lĩnh và hết mình.

1 SINH VIÊN

“Em phải được như con cá bơi lội giữa biển cả, chứ không phải bơi trong cái ao làng chật hẹp. Nhưng nhớ, đừng suốt ngày chỉ biết học như một sách. Vào Đại học, tức là em phải học cùng lúc hai trường: Trường học và trường đời.

Trường học dạy em nhân cách.

Trường đời dạy em làm người.

Dù là trường nào, thầy cũng mong em khôn lớn”.

Tôi gói ghém đồ đạc và rời khỏi nhà lúc 1 giờ sáng. Mang theo một túi du lịch quần áo, một bao đồ gồm gạo, cá khô, dầu, muối, mì chính... Hai mẹ con tôi hăm hở ra đi khỏi làng quê nhỏ và đến Sài Gòn. Trước khi đi cha làm thịt gà và nấu một bữa ăn rất ngon. Cha bảo: “Con phải ráng học để thay đổi cuộc đời. Sắp tới sẽ là những ngày rất khó khăn nhưng cả nhà ta sẽ cùng cố gắng. Cha mẹ sẽ luôn ở bên và lo cho con”.

Mẹ dẫn xuống Sài Gòn để nhập học ở trường Đại học Khoa học Tự nhiên. Là sinh viên năm nhất, chúng tôi được sắp xếp học theo chương trình tổng hợp cùng khối Đại học quốc gia.

5 giờ sáng, xuống xe ở gần khu du lịch Suối Tiên, tôi bắt xe tìm đến cổng trường Đại học Khoa học Tự nhiên. Tôi đi vào khuôn viên trường và ngồi chờ mẹ đi hỏi Phòng Chính trị Sinh viên dưới gốc cây hoàng hậu hoa nở vàng rực rỡ. Cảm giác lần đầu tiên được ngồi ở sân trường Đại học rất khó tả. Trường rộng rãi, thoáng đãng và đẹp hơn những gì tôi nghĩ. Trước chỗ tôi ngồi là con dốc thoai thoải đi xuống dưới các dãy nhà trồng đầy sứ trắng. Hai bên là những khóm hoa, cây cối xen lẫn những bãi cỏ xanh rì và phía sau là khu rừng tràm rộng mênh mông. Nhìn một vòng quanh trường, tôi thấy có đến 4-5 dãy nhà lớn và liền kề nhau. Trông thấy tôi, có mấy anh chị sinh viên tình nguyện đến chào và hỏi xem tôi vào học khoa nào. Phía trước, các sinh viên khác vừa đeo giỏ, vừa cầm đồng sách nặng trĩu, vừa nghe nhạc, vừa nói chuyện điện thoại di động và đi qua, đi lại. Nhìn ai cũng hối hả, năng động và xinh đẹp. Mọi thứ như bước ra từ trong phim vậy.

Mẹ và tôi đến Phòng Chính trị Sinh viên để làm thủ tục nhập học. Vì đông người nên đến gần

trưa mới xong việc. Sau đó hai mẹ con ra quán ăn cơm trưa và đi tìm nhà trọ. Hai người, một già một trẻ xách vali, đồ đạc đi tìm khắp nơi. Cuối cùng tôi gặp bác Hưởng - là người lái xe ô mậu xe ngay khu chợ. Nhà bác Hưởng nằm trong khu rừng trà m, khu nhà tập thể cán bộ lâu năm được Nhà nước cấp.

Nói chung là căn nhà khá sạch sẽ, tiện nghi và thơm mát. Tôi đóng trước hai tháng tiền nhà và dọn đồ vào.

Tôi bắt đầu sống những ngày xa nhà đầu tiên. Một tuần, tôi chỉ học khoảng 3-4 buổi, còn lại là khoảng thời gian trống dài vô tận. Tôi chưa có bạn bè. Những người bạn mới trong lớp cũng lạ lẫm hết như tôi. Họ còn bối rối và bỡ ngỡ nên chưa sẵn sàng để kết thân với nhau. Những cơn mưa đầu mùa không dứt và rải rích dài lê thê hàng tháng trời khiến khu nhà tập thể trong rừng trà m càng âm u hơn. Tôi thấy nhớ nhà, nhớ Vũ. Chẳng biết giờ này cậu ấy đang làm gì? Từ hôm tôi xuống Sài Gòn đến giờ, cậu ấy chả hề hỏi thăm hay viết cho tôi một lá thư. Vậy mà trước khi tôi đi, cậu ấy đã buồn lắm. Nhà chúng tôi ở gần nhau, nhưng vì mẹ tôi không thích gia đình cậu ấy, nên quyết liệt ngăn cản. Mỗi lần cậu ấy sang nhà chơi, mẹ đều bắt tôi làm đủ thứ để không nói chuyện. Mỗi lần cậu ấy rủ tôi đi đâu, mẹ đều không cho phép. Cậu ấy làm gì mẹ tôi cũng khó chịu. Nói chung mẹ bày tỏ thái độ rất gay gắt và Vũ đã rất buồn vì điều đó. Có rất nhiều lý do để mẹ làm như vậy, nhưng thật ra lý do chính vẫn là ở tôi. Vũ nghỉ học sớm và không thích học bất cứ nghề gì cho tương lai. Cậu ấy chỉ thích ở Đăk Nông làm vườn, trồng chè và cà phê. Mà tôi thì không thích như vậy. Tôi muốn Vũ xuống Sài Gòn học nghề và kiếm sống. Tôi muốn cậu ấy tiếp cận với cuộc sống hiện đại và trau dồi thêm kinh nghiệm sống. Và cũng là để chúng tôi gần nhau hơn. Nhưng cậu ấy từ chối, cậu ấy bảo: “Dương, mình thuộc về nơi này, mình yêu vùng đất này, mình thích trồng trọt và không muốn học bất cứ thứ gì. Cậu hãy học và trở về, chúng ta sẽ lại vui như xưa”. Câu nói ấy của Vũ, mãi mãi là vết hằn in sâu trong tâm trí tôi. Bởi vì tôi biết, khi tôi bước ra khỏi ngôi làng này, tôi sẽ không quay trở lại bên Vũ được nữa. Chuyện của tôi và Vũ, đã kết thúc khi tôi nhận giấy báo đậu Đại học, đó cũng chính là giao kèo của tôi với mẹ. Tuy vậy, lúc này đây, tôi vẫn rất buồn, vì nhớ cậu ấy.

Về chi tiêu sinh hoạt, dù cũng mới ở giai đoạn đầu tiên của kỳ học nhưng tôi bắt đầu cần nhiều tiền hơn cho mỗi tháng. Với cha mẹ, việc lo liệu chi tiêu ở nhà và chu cấp cho tôi quả là không hề dễ dàng. Vì đồi chè bị sâu bệnh và cháy lá, còn cà phê thì thất thu. Ấy vậy mà lúc nào cha mẹ cũng “tham công tiếc việc” và chẳng từ nan việc gì, suốt ngày phơi mình ở ngoài vườn, từ cắt cỏ, bón phân, hái chè, tỉa cành cà phê đến tưới nước, hái củi. Nhiều hôm vào mùa mưa, cha chở từng đống củi to, mẹ chở từng bao chè lớn ướt sũng nước giữa đường trơn trượt. Té lên té xuống, mà nói nghỉ, sẽ chẳng bao giờ chịu nghỉ.

“Dương, cha viết cho con vài dòng. Hôm nay cha ra gửi cho con 500.000 đồng. Cả nhà vẫn khỏe, mấy hôm nay mưa nhiều, rừng núi ướt lạnh nhưng cha và mẹ con vẫn đi làm kiếm tiền để kịp gửi cho con. Con cố gắng giữ sức khỏe, học giỏi và chi tiêu tiết kiệm nhé. Cha tự hào về con.”

Đọc lá thư đầu tiên của cha, mắt tôi nhòe đi.

Tôi không muốn để tình cảnh này tiếp diễn. Tôi cần phải làm thứ gì đó. Tôi luôn tự nhủ với mình như vậy.

Thật may, chưa hết tháng thứ ba của kỳ học năm nhất, tôi đã xin được việc. Công việc do anh Việt - một người anh khóa trên và ở trọ cùng dãy nhà với bác Hưởng giới thiệu cho tôi. Việt quê ở Huế, anh có một nhóm bạn chuyên đi dạy kèm và nhận làm thêm đủ việc cùng nhau.

Tôi báo gia đình bác Hưởng sẽ vắng mặt cả ngày chủ nhật để đi làm thêm: phục vụ tiệc cưới. Bác gái can gián mãi: “Thôi đi con, làm không được bao nhiêu đâu, cực lắm”.

Bác Hưởng nói đúng. Công việc này rất cực. Tôi phải đến nhà hàng từ 6 giờ sáng, và ở đó dọn dẹp, lau sàn, sắp bàn ghế và phục vụ tiệc cưới buổi trưa. Sau đó lại dọn dẹp, lau sàn, sắp bàn ghế và phục vụ tiệc cưới buổi tối. Vì chưa quen nên sau vài lần cầm cúi từ sáng đến đêm thì tôi không còn đứng vững nữa. Mắt tôi hoa đi, mũi nghẹt lại, cổ họng khô khốc, đôi bàn chân mỏi nhừ và toàn thân rệu rã.

Việt ủng hộ tôi nghỉ, vì các anh ấy thương tôi vất vả. Còn bác Hưởng thì vừa cười, vừa bảo: “Con mà làm nữa là ốm như que củi đó nha. Tiền không đáng bao nhiêu so với sức khỏe con đâu. Để sức học đi con à”.

Tôi thì nghĩ có lẽ mình phải tìm việc khác phù hợp hơn. Nhất quyết vẫn phải đi làm.

2XIN LỖI MẸ, CON TIN MÌNH SẼ LỚN KHÔN

Ngón tay người con gái thon dài như em.

Tức là em chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình, dù vui, buồn hay sướng, khổ, cũng chỉ có em mới tạo lập được cuộc sống cho em mà thôi, chứ không thể tựa lên ai khác!

Khi tôi quay lại vào học năm thứ hai sau kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, tôi nói với bác Hưởng sẽ dọn nhà vào khu trung tâm ở và tìm việc. Cha mẹ biết ý định của tôi đã hết sức ngăn cản. Mẹ liền vội vã bắt xe đến Sài Gòn và gặp tôi ngay trong sân trường. Tôi hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy mẹ.

“Dương, cha con bảo bằng mọi giá con phải quay lại nhà bác Hưởng ở cho gần trường và chuyên tâm vào việc học. Con còn nhỏ dại và không thể vừa học, vừa làm. Lỡ có chuyện gì thì...”

Mẹ vừa nhìn tôi vừa nói khi hai mẹ con ngồi nói chuyện ở sân trường. Tôi bảo mẹ bốn năm là

một hành trình dài và tôi không thể xin tiền cha mẹ mãi nữa. Tôi phải sống tự lập, phải trải nghiệm cuộc đời để có vốn sống và đỡ gánh nặng cho gia đình. Như thế cũng là giúp tôi lớn lên và trưởng thành. Nếu tôi chỉ biết học, học và mỗi tháng nhận những đồng tiền cực nhọc từ cha mẹ, tôi sẽ cảm thấy vô cùng khổ sở và day dứt. Tôi không muốn sống bám những người thương yêu nhất của mình. Tôi không muốn nhìn thấy cha mẹ ngày một già nua, hao gầy và vất kiệt sức vì tôi. Đó mới là điều khiến tôi đau khổ nhất.

“Học ở trường Đại học và học ở trường đời, con tin rồi con sẽ khôn lớn và vượt qua được tất cả.”

Tôi đã nói như thế. Và cuối cùng, mẹ cũng đã đồng ý, dù vẫn lo không biết về nói chuyện với cha thế nào. Mẹ sợ cha nổi giận và đích thân xuống lời tôi về gần trường. Nhưng không, lòng tôi đã quyết. Dù cha mẹ có thế nào, tôi vẫn không là không.

Hai mẹ con đi ra tìm quán ăn sáng. Mẹ gọi tô bún bò 3.000 đồng thay vì gọi tô bình thường giá 5.000 đồng. Mẹ đến nói với người chủ quán: “Cháu gái ời, bác ăn tô bún nhỏ và rẻ nửa giá thôi, cháu cứ bớt thịt lại nhé”. Rồi quay sang tôi thì thầm: “Ăn ít thôi cho con khỏi tốn tiền, mẹ chỉ cần thế thôi”. Mẹ đã già, lại sống ở quê nên mẹ chẳng nghĩ nhiều, cứ chất phác và thật thà như vậy đấy.

Tôi chỉ biết ngồi mãi miết nhìn mẹ ăn từng muỗng, từng muỗng. Nước mắt rơi chan chứa, nhưng tôi không để mẹ nhìn thấy. Tôi lấy tay chùi vội nước mắt mà cổ họng nghẹn cứng. Có lẽ suốt cuộc đời này tôi sẽ chẳng bao giờ quên được những lời nói đó của mẹ.

Tôi chào tạm biệt bác Hưởng, đóng gói hành lý và bắt xe buýt đến nhà Thủy. Thủy là một người bạn cũ, hơn tôi hai tuổi nên tôi gọi bằng chị. Thủy đang theo học tại trường Đại học Luật Thành phố Hồ Chí Minh. Sau hôm kết thúc khóa học Quân sự một tháng ở Trung tâm Giáo dục quốc phòng, Thủy rủ tôi lên khu cô ấy chơi và hứa sẽ giúp tôi kiếm việc. Vậy nên sau mùa hè, tôi quay lại tìm Thủy.

* * *

Tôi bắt đầu sống với Thủy trong một căn phòng 9m² ẩm thấp và có lối đi vào rất hẹp. Khu này gần bên xưởng sửa máy móc, xưởng mộc và xưởng hàn tiện gió đá suốt ngày gò đing tai nhức óc. Phòng tôi ở phía trong cùng, cạnh khu bể nước tập thể (hay bị nhiễm phèn), toilet tập thể và chiếc cầu thang xoắn dẫn lên khu gác phía trên. Chủ nhà là đôi vợ chồng còn khá trẻ, chị vợ ban ngày phụ chồng sơn sửa máy, và chiều tối thì bán chè kem cho công nhân.

Vì là khu trọ công nhân nên những bạn hàng xóm của chúng tôi làm lụng rất vất vả. Ai nấy đều xanh tái đi vì tăng ca và thiếu ngủ. Còn Thủy thì rất xinh đẹp, cao ráo và đầy đặn. Chị ấy hiện là PG (Promotion Girl) cho hãng bia Tiger. Mỗi ngày, Thủy làm từ 4 giờ chiều đến 9 giờ tối, lương 1,2 triệu đồng/1 tháng. Công việc nhàn hạ, không bó buộc gì ngoài chỉ tiêu doanh số vài chục chai bia mỗi ngày công ty giao cho. Nhưng điều kiện ngoại hình để trở thành PG cho hãng bia này là phải cao từ 1m58 trở lên, mà tôi cao dưới mức này. Như vậy là không đạt chuẩn.

Tạm gác việc lên trường coi thời khóa biểu năm thứ hai, theo mong ước “tha thiết” của tôi, Thủy dẫn tôi đi xin việc. Sáng sớm, hai chị em đến Trung tâm giới thiệu việc làm. Đóng lệ phí 20.000 đồng, người ta tư vấn các việc như giúp việc nhà, dạy kèm và phục vụ bar, nhà hàng. Tôi

nhìn Thủy lắc đầu. Sang ngày thứ hai Thủy bảo sẽ dẫn tôi lên xin làm PG cho hãng bia Tiger - nơi Thủy đang làm.

“Em không cao lắm, liệu có được không?”

“Thì mình cứ lên, chị sẽ nói với anh SUP.”

“Lỡ người ta không nhận thì sao? Em sợ ngại cho chị nữa.”

“Thử mới biết, không nhận thì kiếm hãng khác. Chị thấy chỉ có công việc PG cho bia là hợp nhất với em lúc này đây”.

Cuối cùng, sau khi được vài người bạn giới thiệu, Thủy dẫn tôi xin làm PG cho LS - một sản phẩm bia tươi đóng chai mới ra đời. Tôi chẳng biết gì về PG, bia bọt, và cũng chẳng để ý xem người ta nhìn mình thế nào, cái tôi cần là một công việc ổn định mỗi tối và có đủ tiền để trang trải cho cuộc sống. Chỉ đơn giản là như vậy nên Thủy dẫn đi đâu tôi cũng rất ư là vui vẻ.

Theo chỉ dẫn của bảo vệ, chúng tôi lên lầu hai để dự đợt phỏng vấn đầu tiên. Trên hành lang ra vào, có rất nhiều cô gái trẻ cũng đang ngồi chờ. Trong phòng, một nhóm nhân viên tiếp thị khoảng năm mươi người đang được huấn luyện cách giao tiếp và bán hàng. Họ mặc đồng phục và ngồi theo từng hàng ghế trông rất đẹp mắt. Tất cả đều mang giày cao gót, make-up và sức nức mùi thơm. Còn tôi thì mặt “mộc”, không phấn son, không nước hoa gì cả.

Lẽ ra là không đến nổi ngượng ngùng, nhưng khi nhìn thiên hạ “phơi phới” ngồi kia, tôi bỗng thấy tự ti không chịu nổi. Lúc được gọi đến tên, các cô gái kia thấy tôi đứng lên đi vào thì đều sầm soi nhìn. Có lẽ ở cái tuổi 19, tôi cũng hơi tự tin thái quá! Nhưng thôi, đã “trót” thì phải “trét”, bỏ qua hết mọi ánh mắt đầy “hoài nghi” ngoài kia, tôi dũng cảm bước vào phòng.

“Chào em!” - Người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế xoay nhìn tôi... từ A đến Z.

“Dạ, em chào chị!” - Tôi đáp lại và ráng cười hết sức tự nhiên để mong tạo... tí ấn tượng.

“Ngồi xuống đi cưng. Chờ lâu rồi phải hôn?”

Ngừng giây lát...

“Trước khi trò chuyện, chị xin giới thiệu, chị tên Ngọc, còn em?”

“Dạ, em là Dương.”

“Good... Thế em đã bao giờ đi làm chưa?”

“Đây là lần phỏng vấn đầu tiên của em ạ.”

“Em có biết nghề PG là gì không?”, Ngọc hỏi.

“Dạ em chỉ biết PG là tiếp thị bán hàng thôi ạ.”, tôi ấp úng.

Ngọc nhìn tôi cười.

“PG là nghề còn khá mới, tuy nhiên công việc rất vui và hấp dẫn. Các bạn chính là những người

Đại diện công ty giới thiệu sản phẩm đến với người tiêu dùng...

Nói chung nghề PG đòi hỏi em phải rất bản lĩnh và khéo léo trong các mối quan hệ giao tiếp, nhất là ở môi trường quán ăn, nhà hàng, chị không biết em có hình dung được những gì mình phải làm hông cưng?”

“Em đang cần một công việc để làm và trang trải việc học hành. Em không ngại khó, ngại khổ, em tin người ta làm được thì mình cũng làm được. Nghề nào thì cũng cần phải học và nghề sẽ dạy mình đúng không chị?”

Có vẻ như Ngọc thích câu trả lời của tôi. Sau đó, Ngọc chia sẻ rất nhiều về công việc, sự phức tạp ở môi trường “bia rượu” để tôi có một cái nhìn khách quan nhất về công việc mình sắp làm. Ngọc dẫn ra mọi tình huống tôi có thể gặp khi tiếp xúc với khách hàng “nhậu” và bảo trông tôi còn rất hiền lành và ngây thơ, nên không biết tôi có làm nổi công việc này không. Và nếu xét về chiều cao, thì tôi chưa đủ chuẩn vào nhóm PG này. Nhưng chị ấy vẫn cho tôi một cơ hội vì bù lại “Em xinh xắn, vui vẻ và ăn nói có duyên”. Sau khi nói chuyện với tôi, biết tôi ban ngày còn đi xe buýt 10 cây số đến trường Đại học nên Ngọc sắp xếp cho tôi thử việc tại một quán ăn rất gần khu trọ chị em tôi ở.

“Ngày mai em bắt đầu đi làm ở A&D nha. Chỗ này ngay gần khu em thuê nên tiện cho em đi lại học hành nữa. Nhớ trang điểm xinh đẹp và ráng bán hàng nha cưng. Rồi từ từ em sẽ quen việc.”

Tôi nghe những lời ân cần của chị ấy mà lòng khấp khởi mừng vui. Không ngờ mọi thứ lại may mắn và thuận lợi như vậy. Tôi đã được nhận vô làm một cách dễ dàng mà không bị dò xét hay phỏng vấn nhiều như tôi vẫn nghĩ. Đã thế lại còn không trang điểm hay mặc quần áo đẹp nữa. Và cũng là, chiều cao “khiêm tốn” hơn các hotgirl chân dài nữa.

Trước khi ra về, người ta phát cho tôi hai bộ đồng phục bằng vải trắng bạc, đường viền màu vàng óng. Một bộ váy liền, một bộ váy rời. Tôi cầm lấy tất cả và hồ hởi ra gặp Thủy. Thế là đã có việc làm nhanh thật nhanh vậy đấy.

Nhưng sau này, tôi mới nhận ra tất cả mọi thứ trên đời này đều có giá của nó. Mỗi công việc đều có một tính chất khác nhau. A&D chính là một khởi đầu mới trong hành trình gian nan của tôi. Đó cũng là nơi dạy tôi những bài học vỡ lòng về nghề PG.

* * *

Tuyến xe buýt đi ngang qua chỗ tôi ở để xuống trường Đại học là tuyến số 19. Mới bắt đầu đi nên tôi chưa kịp làm thẻ tháng và chưa bị “phân biệt đối xử”. Sinh viên đi xe buýt đưa thẻ tháng ra hay bị các nhân viên soát vé lườm nguýt và ghét ra mặt. Có lần tôi bị một gã soát vé “canh me” suốt tuyến, đến trạm dừng của tôi, hắn giả bộ nắm lấy cánh tay đỡ tôi bước xuống cửa cho khỏi té, nhưng bàn tay hắn đột ngột bóp mạnh, siết cánh tay tôi như muốn nghiền nát nó. Tôi loạng choạng bước xuống mặt đường, quay phắt lại nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù và dầm nước mắt. Nhìn thấy tôi đau đớn như vậy, hắn lộ đầu qua cửa sổ, nhìn tôi cười đầy khoái trá. Không ngờ trên đời này lại có loại người như vậy.

Sáng nào tôi cũng băng qua đường và đứng đón xe ở trạm xe buýt trước cổng Công ty Sản xuất

cân đồng hồ. Vì là tuyến xe dành chung cho dân lao động nên trên xe khá nhiều công nhân, thợ hồ và người buôn bán lẻ vào buổi sáng sớm. Kẻ đứng, người ngồi. Ngáp lên ngáp xuống. Xe lúc nào cũng có vài phụ nữ bán hàng rong với những giỏ đồ nặng trĩch hay nói chuyện to òm tỏi. Họ không ngừng nói về tiền bạc, giá cả và tin tức vãng lai. Có khi lại quay ra cười ha hả và vỗ đùi đôm đốp.

Không may là tôi bị say xe buýt. Sáng nào tôi cũng xanh tái mét khi đứng giữa đoàn người chen chúc. Mùi hơi người, mùi mồ hôi và mùi xăng... tất cả trộn thành một hỗn hợp mùi không thể chịu nổi. Mỗi khi lên xe, người tôi nôn nao, nôn nao và có hôm thì nôn thốc nôn tháo.

Trạm xuống của tôi là ngã ba Đại cương, và từ đây tôi đi bộ thêm khoảng hơn một cây số nữa là vào đến trường học. Thường là tiết học đầu tiên nào (từ 6 giờ 45 sáng) tôi cũng vô trễ. Khi đến lớp, lưng áo tôi ướt đầm mồ hôi, chân mỏi nhừ, mặt mũi hốc hác, tóc tai bờ phờ... Không có bạn bè và luôn vội vã - là hình ảnh tôi của những ngày đầu tiên ở năm thứ hai Đại học.

Sau một ngày mệt lả vì say xe buýt, tôi nghỉ học chiều để chuẩn bị cho buổi đi làm đầu tiên ở A&D.

Đó là một quán ăn gia đình nằm ngay mặt đường, mỗi lần đi ngang qua tôi cũng hay để ý vì quán chơi nhạc sống. Âm thanh của các “ca sĩ nhà vườn” túy lúy bia rượu luôn phát ra lè nhè. Có khi ngồi ở phòng trọ, tôi cũng vẫn nghe được tiếng nhạc phát ra. Tôi chưa bao giờ vào đó ăn và cũng chưa bao giờ nghĩ mình lại vào làm tại đó. Nhưng đúng là cuộc sống, điều gì cũng có thể xảy ra.

Để chuẩn bị cho buổi làm đầu tiên, ngoài bộ đồng phục váy thun xanh được công ty phát, tôi đã đạp xe xuống chợ mua một đôi giày và thỏi son hồng. Một đôi giày để đưa tôi bước vào nghề và một thỏi son để nụ cười tươi tắn hơn.

Đúng 4 giờ 30 chiều, tôi có mặt tại A&D. Khi tôi đến, đám nhân viên phục vụ đang ngồi chơi (vì chưa có khách). Họ gồm bốn cô gái: Trân, Phượng, Ly và Hường. Ban đầu khi nghe tôi tự giới thiệu và hỏi xin gặp chủ quán, tất cả họ đều nhìn tôi vẻ dò xét.

Hai vợ chồng chủ quán còn khá trẻ và có một con trai hai tuổi. Kê - anh chồng - lăm lì, ít nói. Còn Lệ - chị vợ - có vẻ ghê gớm và đáo đẽ. Vui nhất là sau này, chính Lệ đã khiến tôi “knock out” một cách rất bất ngờ. Sự ra đi khiến tôi nhẹ nhõm, sung sướng như trút đi được gánh nặng ngàn cân. Nhưng trước khi có được ngày tuyệt vời đó, tôi phải trải qua bao nhiêu ngày tháng “đáng nhớ” ở đây đã.

Sau màn chào hỏi chủ quán, đầu bếp, phục vụ, giữ xe,... tôi gặp người cuối cùng là Mỹ Mỹ - PG đang tiếp thị bia LS tại quán. Tôi được bố trí đến đây là để hỗ trợ chị ấy bán hàng và tăng doanh số bia nhiều hơn nữa. Lần đầu tiên làm quen nhau, Mỹ Mỹ khá dè dặt và kiêu lời với tôi, dù Mỹ Mỹ vô cùng xinh đẹp và khôn ngoan. Mỹ Mỹ quê miền Tây, giọng nói ngọt lịm và răng khểnh “duyên” không chịu nổi. Mỗi khi Mỹ Mỹ liếc mắt với ai đó và cười, tôi thề rằng không một gã đàn ông nào có thể làm ngơ trước chị ấy được.

“Năm nay bao nhiêu tuổi cưng?”

“Dạ, em 19.”

“Thua tui tới ba tuổi, thôi ráng làm em dzậy, hì hì.”

“Em là người mới, lại lần đầu tiên đi làm, có gì chị chỉ bảo cho em nha chị.”

“Trời, tui biết gì mà chỉ được người “đẹp” như dzầy. Nghề này đơn giản lắm cưng à, cứ thích nghi được là ok.”

Nói chuyện với Mỹ Mỹ xong, tôi vào thay đồng phục. Có điều, khi thay xong bộ váy đồng phục, tự nhiên tôi ngại và cảm thấy xấu hổ kinh khủng. Lần đầu tiên trong đời mặc váy ngắn, có cảm giác như mọi con mắt đều dồn vào mình. Tôi không dám bước ra ngoài mà cứ đứng bên lén sau gốc dừa cảnh của quán. Bị cả quán xúm vào trêu, mặt mũi tôi đỏ lựng. Có lẽ chính vì sự què mùa dễ thương của tôi mà Mỹ Mỹ bỗng gần gũi và quý mến tôi.

Ngày đầu tiên, tôi theo Mỹ Mỹ đi đến từng bàn và chào hỏi. Ngọc dặn tôi là Mỹ Mỹ tiếp thị rất tốt nên ráng học hỏi chị ấy. Công nhận Mỹ Mỹ mời bia rất khéo. Tôi đứng im quan sát, còn lại là Mỹ Mỹ thể hiện.

“Chào các anh, uống bia LS nghen.”

“Thôi em, “bia của em” đáng lắm, uống gì nổi mà uống.”

“Tại anh dùng chưa wen đó anh à. Hồi chiều em đã ướp lạnh đủ độ nên rất tươi, rất ngon. Anh dùng thử một chai đi anh, hổng ngon đảm bảo em đổi lại cho anh mà. Anh ha!!!!”

Hôm nay có năm bàn khách thì có đến bốn bàn uống bia LS cho Mỹ Mỹ. Phục chị ấy sát đất. Tôi là “lính” mới, nên còn xấu hổ, cứ lẻo đẻo theo phía sau. Khách hỏi ai, Mỹ Mỹ quay sang tôi đá lông nheo rồi bảo: “Dạ, nhỏ em em mới vô làm, nó còn nhỏ nên chưa wen, còn xí hổ lắm, hihi”.

Có khi khách đông, Mỹ Mỹ gọi tôi đến bảo tôi mời thử. Nhưng tôi chịu, vẫn chưa thể nào mở lời ra mời người ta uống được. Tôi chưa quen và cảm thấy vô cùng xấu hổ. Tôi phụ Mỹ Mỹ bằng cách tắt tả ngược xuôi lấy bia, khai bia và gắp đá mà thôi. Có khi khách đông quá, ngoài bia LS ra, tôi cùng với Trân, Phượng khai các bia khác tại các bàn. Cũng vì chưa quen nên khai nhầm cả vào tay xước to và chảy máu.

Nhưng mà cũng nhờ sự có mặt của tôi, ngày đầu tiên xem ra khá “bội thu”. Hai chị em bán được 213 chai, vượt xa con số công ty đưa ra. Nghe nói đây là lần đầu tiên ở đây bán được nhiều thế này nên chủ quán và chị tổ trưởng đi kiểm tra khá hài lòng.

“Em còn nhỏ, ráng chỉ bảo và giúp đỡ em nha cưng.” (Tổ trưởng nháy mắt với tôi rồi quay sang nói với Mỹ Mỹ trước khi ra về.)

“Nhỏ vẫn chưa dám mời, còn ngại ngùng như gái quê ấy. Haha, bùn cười hổng chịu nổi.” (Mỹ Mỹ “chọc quê”.)

Tuy nhiên, vì ngày đầu tiên “chạy” nhiều quá nên thật sự là tôi chưa bao giờ mệt như thế. Tối đầu tiên làm về, tôi chỉ kịp ăn uống qua loa rồi đi ngủ. Đặt mình xuống là ngủ say.

* * *

Tôi lại nghỉ học chiều, đến sớm và ướp bia vào tủ lạnh. Khi ướp bia, Mỹ Mỹ chỉ tôi biết thêm một công thức giúp bia nhanh lạnh là cho thật nhiều đá và thêm chút muối vào. Vậy là ướp tới mấy thùng bia.

Hôm nay tôi đã đỡ ngại hơn được tí chút và thật may, ngay bàn khách đầu tiên, Mỹ Mỹ đã mời được một bàn tiệc rất đông uống bia LS. Tay “chủ xị” là chủ cửa hàng cơ khí và dẫn toàn nhân viên nam đi liên hoan. Hai chị em rất vui vì bán được hàng nên châm đá, rót bia và khui bia khá chu đáo. Tuy nhiên đến khoảng hơn 7 giờ tối, vì khách quá đông, chúng tôi không thể chỉ đứng phục vụ bàn họ được mà còn chia nhau ra chạy đi các chỗ khác. Không chỉ mời bia, chị em tôi còn phụ order các món ăn và đồ uống khác cho khách.

Khoảng 10 phút sau. Trong khi đang say sưa chạy bàn như thế thì bỗng “xoảng, xoảng”, vài chai bia bị đập bể tới tấp ngoài bàn tiệc. Gã “chủ xị” ban nãy sừng sộ đòi gặp chủ quán. Tôi, Mỹ Mỹ và các phục vụ khác hốt hoảng chạy ra.

“Gọi chủ quán ra đây, không thì hôm nay không trả tiền.”

“Có chuyện gì vậy anh hai? Tụi em làm gì để anh buồn lòng hả?” (Lệ ngọt ngào.)

“Em nói hai đứa tiếp thị ra đây. Tụi nó đi đâu mà nãy giờ anh không thấy? Hôm nay nó chỉ được phục vụ bàn tiệc của anh thôi, không đứa nào được sang bàn khác. Không thì dẹp, hôm nay nhậu chay không trả tiền. Đừng có mà lăn tăn...”

Kê gọi Mỹ Mỹ và tôi vào.

“Hai em chịu khó phục vụ bàn đó đi, bỏ hết các bàn khác. Biết như vậy là làm khó hai em, nhưng chỗ làm ăn, ráng giúp anh chị”.

Tôi đưa mắt nhìn Mỹ Mỹ. Hai chị em quay ra. Lần đầu tiên tôi biết đến cái kiểu dở hơi thế này.

“Anh nói rồi nha. Tụi em chỉ được phục vụ đồ ăn, thức uống bàn anh thôi. Đừng để các anh em anh mất vui.” (Gã “chủ xị” lè nhè.)

Tôi và Mỹ Mỹ đứng hai góc cột khác nhau của bàn tiệc. Lấy sẵn bia và bình đá, hai chị em liên tục đưa mắt nhìn nhau, đá lông nheo rồi cười (hơi đều đều).

Hôm nay ban nhạc bắt đầu chơi. Chị MC hát “Vũ điệu thần tiên” và “Cây cầu dừa” rất hay. Lát sau, gã “chủ xị” bàn tiệc lấy hoa, nhét 50.000 đồng vào rồi lên tặng MC. Tưởng tặng xong rồi xuống, ai ngờ gã ráng sức kéo đầu cô ấy về phía mình rồi hôn lấy hôn để vào má, tóc. MC loạng choạng suýt ngã.

“Đúng là dê xồm”, tôi lườm nguýt.

Hôm nay tôi cũng đã nhìn thấy Nghiệp - bạn trai Mỹ Mỹ đến quán ăn. Mỹ Mỹ chỉ cho tôi thấy khi anh ta đến. Biết nói sao nhỉ? Một anh chàng trạc ngoài 30 tuổi, da trắng, môi đỏ. Hmm, đàn ông môi đỏ như thoa son (tôi không tin lắm mấy gã này). Nhìn cái điệu bộ đã thấy là người phong lưu đa tình. Tôi không hiểu sao Mỹ Mỹ đẹp thế lại đi quen người này.

* * *

Mỹ Mỹ đột nhiên được điều đi đội bán hàng “PG Mobile” (đội bán hàng di động) trong ba ngày nên tôi bán hàng một mình. Tôi cũng thích đi theo “đội hình chuẩn” này lắm, nhưng không đủ điều kiện. Những PG được chọn bán hàng di động thường phải cao, đẹp, dáng chuẩn như người mẫu. Họ mặc đồng phục ngắn, bó sát, tóc cột cao, trang điểm đẹp và có xe đưa đi các nơi. Trung bình một tối đội PG di động này có khoảng 10-15 người, “đổ bộ” mỗi quán chừng 15 phút để mời bia rồi lại rút đi nơi khác. Trông họ đẹp và chuyên nghiệp lắm. Tháng nào có họ đến 2-3 lần, doanh số quán đó sẽ tăng lên rất nhanh.

Thật sự tôi rất lo. Hai ngày qua tôi vẫn chưa thử mời khách dùng bia vì có Mỹ Mỹ. Đến quán, tự nhiên tôi có một cảm giác rất trống vắng. “Thả” cho hai ngày đầu, hôm nay, Lệ cũng bắt đầu canh me sát sao giờ làm của tôi. Khi tôi đến, Lệ xem ngay đồng hồ và bảo: “Trễ năm phút đó cưng”. Tôi không nói gì, chỉ nhe răng cười cười.

Hôm nay có một bàn đến sớm ngồi ngay gần sân khấu. Phượng nói nhỏ vào tai tôi: “Chị khỏi mời, giang hồ thứ thiệt đó, uống Ken thôi à. Tốt nhất chị nên tránh xa ra cho yên thân”.

Tôi hơi chột dạ.

Phượng chỉ cho tôi người đàn ông trạc ngoài 40 tuổi, trắng trẻo, phương phi và bảo đó là Trùng - một “đại ca” giang hồ có tiếng hiện nay. Công ty của Trùng chuyên đi đòi nợ thuê. Trùng có tướng đi khoan thai, ung dung, tay vung thoải mái và hay chắt lưỡi. Cứ chốc chốc lại chắt lưỡi một lần. Khuôn mặt hồng hào, mũi cao và hàm răng trắng đều. Nói chung, con người Trùng có vẻ gì đó đậm dục và giang hồ.

Bên cạnh Trùng là Thân - người mà Phượng nhấn mạnh: bạn thân chí cốt. Thân cũng cỡ ngoài 40 tuổi, bụng bự, mặc áo lưới màu đen để lộ đầy hình xăm bên trong người. Thân đeo dây vàng to và dài như dây xích. Khuôn mặt sạm đen chứ không được như Trùng. Nhưng tôi rất ít gặp người này đến quán, hình như chỉ một đến hai lần.

Một người nữa Phượng chỉ cho tôi là Mã - đàn em thân tín nhất của Trùng. Mã mặc áo kín cổ, cao cao, hơi ồm, khuôn mặt thư sinh và cực kỳ lạnh lùng. Khi uống bia, Mã thường ít cười và hay quan sát. Đôi mắt đỏ ngầu rất đáng sợ. Thoạt nhìn, không bao giờ tôi có thể tưởng tượng Mã lại là một tay anh chị, nhìn cái dáng vẻ nho nhã và trí thức này tôi cứ tưởng tượng Mã phải là giám đốc doanh nghiệp mới đúng. Tôi thầm nhủ: “Đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài”. Sau này tôi biết, Mã khi đã chém ai, không bao giờ nường tay nên cũng “vào tù ra khám” vài lần rồi.

Khi họ ngồi được 10 phút, thì có một cô gái chạy Attila trắng vào quán. Phượng lại thì thầm vào tai tôi: “Chị Diễm, bạn gái Mã đó. Chị ấy yêu anh ấy, nhưng tội nghiệp lắm”.

Khi Diễm bước vào, tôi thấy đó là một cô gái có đôi mắt của loài mèo, sắc như dao cứa. Dáng đi uyển chuyển và thắt đáy lưng ong mượt mà. “Wow, một cô gái quyến rũ làm sao!”, tôi thốt lên với Phượng.

Đi ngang qua chỗ tôi và Phượng, Diễm liếc nhìn và cười.

“Tiếp thị mới hả? Trông dễ thương wá nha.”

Cả bàn đó quay lại nhìn tôi. Tim tôi đập thành thịch. Phượng đứng bên lấy tay bẹo khế vào hông. Tôi vẫn không cảm giác.

Trùng cũng đã trông thấy tôi. Anh ta vẫy tôi lại. Tôi giật bản mình. Nửa ngập ngừng, nửa ngại ngần, tôi bước đến mà lòng rất khó tả. Mã nhìn tôi cười. Trùng cũng cười. Và lát sau thì cả bàn đều cười.

Tôi bối rối và mặt đỏ bừng.

“Mới vô làm hả cô bé?” - Trùng hỏi.

“Dạ, em mới vào.”

“Ôi, một con nai ngon lành quá.” - Tôi nghe tiếng của một gã nào đó trong bàn. Nhưng Trùng bắt hẩn trật tự.

“Em tên gì?”

“Em là Dương Dương.”

“Dương Dương, tên rất đẹp, nhưng anh thích cái tên Ngọc Dương hơn”, Trùng cười.

“Ôi, rượu Ngọc Dương ời, anh cần em mỗi ngày.” - Gã nào đó léo nhéo ngay bên.

“Lại gần đây, anh Trùng nói em nghe.”

Tôi bước sát bên Trùng.

“Nghe nè cưng, anh Trùng không uống được bia của em, La-ze hay La-xe gì gì đó. Chưa bao giờ tụi anh ủng hộ được cho em tiếp thị nào cả. Nhưng hôm nay đàn em anh sẽ ủng hộ em mỗi đưa một chai, em lấy mười chai ra đây khai và châm đá cho tụi nó.”

Wow, không thể tả được cảm giác của tôi. Cứ như vừa trút được tảng đá. Tính ra thì cũng không đến nỗi nào nhỉ. Tôi mỉm cười cảm ơn và đi ra phía sau lấy bia. Nhưng mới được vài bước, tôi nghe loáng thoáng tiếng gã nào trong đó hát rống lên “ta mang cho em một đóa quỳnh, quỳnh thơm hay môi em thơm”.

Rồi lại một gã khác: “Ngon, nhưng còn nhỏ quá. Phải nuôi cho lớn hơn tí chút nữa mới..., phải không đại ca?”.

Kéo theo đó là một tràng cười và cụng ly bia ầm ầm.

Mặt tôi biến sắc. Tôi nhìn cái gã vừa phát ra câu nói ấy. Phượng thốc vào hông tôi lần nữa: “Bà kia, đừng nhìn kiểu ấy, khéo mang vạ bây giờ.”

Tôi gần như lảng xa cái bàn ấy. Và khi khách ra vào nhiều hơn, tôi bắt đầu mời bia. Cũng không đến nỗi nào. Nói vài lần cũng quen. Tôi mời được hai bàn nữa, mỗi bàn uống bốn chai LS. Tối đó tôi bán được 68 chai và Lệ cũng khen.

Ban nhạc vẫn chơi như mọi lần vào lúc 7 giờ tối. Hôm nay tôi đã biết tên thêm được vài người nữa. Ngoài Tiên - MC, tôi còn biết thêm Tạ - organ và Thịnh - ca sĩ kiêm đánh trống. Vì có bàn

của Trùng, nên khách hầu như không lên hát. Mà có muốn lên hát, cũng không có cơ hội. Trùng luôn thể hiện “bản chất” của mình mỗi khi lên sân khấu, giật micro bất cứ khi nào muốn hát và nhảy rất đậm tặc. Cái điệu uốn éo và le lưỡi một cách gớm ghiếc. “Ca sĩ” hôm nay chỉ có Trùng, Thanh và Mã.

* * *

Tôi vẫn đến đúng giờ và về trễ. Lệ canh me để lỡ tôi có gì sai là “méc” tổ trưởng của tôi. Phụng kể, trước tôi và Mỹ Mỹ, có PG khác bị đuổi chỉ vì trễ vài lần và làm Lệ phật ý. Tôi không hiểu sao Lệ phải như vậy. Hèn chi mà cả nhóm phục vụ đều đang có ý định nghỉ việc. Lệ trả lương thấp, thường giữ lại một nửa mỗi tháng (phòng khi nghỉ việc) và để họ làm việc khá nặng nhọc. Trước 9 giờ sáng là dành cho ngủ và vệ sinh cá nhân, sau đó là dọn bàn ghế, lau chùi ly tách, lau sàn, ướp bia, nhặt rau, xếp giấy vào khay, gói đậu phụng... và làm tới 1-2 giờ sáng. Chỗ ngủ cũng chỉ là cái lán cuối dãy quán được quây lại bởi vài tấm cốt. Quần áo treo la liệt lên vách và giường là tấm nệm mỏng trải ngay sàn nhà ẩm ướt. Dơ dáy, ẩm mốc và đầy muỗi là những gì tôi nhìn thấy nơi ăn ở của họ. Vài lần tôi mang đồng phục PG tới quán và mượn phòng họ thay đồ. Mùi hôi thối bốc lên và muỗi vo ve khắp nơi.

Quay lại công việc, trong khi Mỹ Mỹ vẫn còn theo đội Mobile, bỏ tôi một mình ở quán thì may là Trùng và đàn em không đến. Cho nên tôi rất thoải mái ra vào. A&D có bốn khu, chủ yếu là những dãy bàn ngoài trời và vài bàn đặt trong những khu nhà chòi mái tranh nhỏ cho những tiệc riêng tư ấm cúng.

Hôm nay có khách quen của Mỹ Mỹ đến ăn. Ông ta ngồi trong khu nhà chòi. Đó là một người đàn ông thuộc lứa U60, tóc đã muối tiêu và da đỏ au. Ông ta già hơn cha tôi khoảng mười tuổi. Phụng nháy mắt nhắc tôi mời bia.

“Dạ, chào chú, cháu mời chú uống bia LS nhé.”

Ông ta không liếc tôi lấy một cái. Rồi quay sang Phụng:

“Lấy bia SG đi em.”

“Uống LS ủng hộ tụi cháu đi chú. Hình như đây là gu yêu thích của chú mà.”

“Ở nhà tui không thiếu cháu. Tui không có ý định nhận thêm một đứa nữa đâu.”

À, thì ra là một ông “hồi xuân”. Tôi buồn cười trong bụng. Thích gọi bằng anh à? Điều này thì dễ thôi mà. Quan trọng là dù anh, chú, hay bác thì cũng không thay đổi được một sự thật là chú ấy không còn trẻ nữa. Nhưng thôi, thích thì chiều vậy. Cũng đâu ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới nhỉ. (Tôi bắt đầu cà chớn quá thể).

“Vậy em mời anh uống bia LS nha”, tôi thay đổi thái độ.

“Ừ, vậy có phải dễ thương không nào? Hồi nãy em làm anh buồn dễ sợ.”

Ông ta vừa giở cuốn menu sột soạt, vừa ngược lên nhìn tôi.

“Lấy mấy chai ra đây cho anh đi cung, anh uống được bao nhiêu thì uống. Em có cặp môi nhìn

muốn... cần, ghét quá cơ.”

Thật là... không còn biết nói gì hơn. Phượng nhìn tôi tủm tỉm.

Khi tôi mang bia ra, Phượng cũng order xong và quay vào quầy của Lệ. Chỉ còn tôi khui nắp bia và rót vào ly cho ông ta. Thấy không còn ai, ông ta giở trò. Chưa kịp đặt chai bia xuống bàn, ông ta đã bất ngờ nắm chặt lấy tay tôi.

“Ôi, đôi bàn tay mềm quá. Ngồi xuống ăn tối với anh đi, lát anh cho tiền xài.”

Tôi tức không nói nên lời. Tôi vùng mạnh tay ra rồi bảo ông ta:

“Mong chú tôn trọng cháu, cháu không phải loại người đó.”

Rồi tôi cũng chuồn lẹ. Tôi giao hết cho Phượng và không bén mảng lại thêm một lần nào nữa. Sau này kể lại cho Mỹ Mỹ nghe, chị ấy không những không thông cảm mà còn cười sặc sụa và gọi tôi là đồ nhát gan.

“Mới có nắm tay mà đã giẫy dzữ dzậy à, haha, em thì còn lâu mới đạt được độ chín của nghề ghen. Gặp mấy cha già “dê” đó, cứ gọi chị, để chị xử lý cho.”

* * *

Tôi đã bắt đầu dạn dĩ ra nhiều. Công việc cũng đã quen và chạy theo cái guồng của nó. Nghề PG tuy không đến nỗi nào nhưng hay bị trêu chọc. Và “chiêu” của Thủy truyền lại cho tôi là lờ tít hết những điều ấy. “Em chỉ tập trung vào mục tiêu và công việc mình làm thôi. Còn lại đừng để ý người khác nghĩ gì, vì mình sống tốt nên không có gì phải ngại cả, cô em ạ”, Thủy dặn.

Tôi ghi nhớ hết những điều ấy.

Mỗi ngày tôi tắt tả ngược xuôi vừa đi học, vừa làm thêm. Có điều, tôi gầy đi trông thấy. Có lẽ do tôi vẫn say xe buýt tái mét mỗi sáng và đến trường trong tình trạng thiếu ngủ, mệt lả. Những buổi trưa ở lại trường, tôi thường thần thờ tìm phòng trống để leo lên ghế ngủ bù. Tôi chưa có nhiều bạn, đơn độc và lúc nào cũng lang thang một mình.

Thời gian với tôi vô cùng quý báu. Tôi vẫn chỉ học được đến 3 giờ chiều và cúp những tiết cuối cùng để về kịp giờ làm. Bạn bè hiếm có ai thấy được sự hiện diện đầy đủ của tôi. Thậm chí sau này kết thúc bốn năm học, tôi còn không biết hết tên bạn học chung lớp. Nghĩ thì cũng phải, ngay cả đến một buổi chiều thông thả đọc sách thư viện như trước đây và chậm rãi cùng bạn bè đi chuyển xe buýt cuối ngày cũng không có được. Chứ chưa nói gì đến việc tham gia các phong trào đoàn hội và văn nghệ, văn gùng của lớp. Cảm nhận duy nhất của tôi là cảm thấy mình đang đánh mất đi một điều gì đó to lớn. Có lẽ đó là sự hồn nhiên, vô tư của năm tháng tuổi trẻ đầy mộng mơ. Tôi rất buồn.

Cứ sau 3 giờ chiều, tôi lại lặng lẽ rời lớp và đi bộ lại đoạn đường từ trường ra ngã ba Đại cương bắt xe buýt giữa cái nắng như thiêu như đốt của Sài Gòn. Thực ra là cũng có tuyến xe buýt khác ra ngã ba, nhưng tôi tiếc tiền. Bao giờ lên xe buýt, tôi cũng đầm đìa mồ hôi, đến nỗi anh chàng lơ xe phải cho tôi xin ít khăn giấy. Về đến nhà, tôi hót hải tắm và chuẩn bị đi làm. Vì Lệ vẫn luôn canh giờ chúng tôi khá sát sao, nên tôi không dám đi trễ. Tôi sợ bị tổ trưởng la và trừ lương.

Còn Thủy, chị ấy đi làm lúc 4 giờ nên chỉ sau 10 giờ tối chúng tôi mới gặp nhau. Mỗi tối đi làm về, tôi ăn uống, rửa chén bát, tắm và giặt giũ. Khi tôi vào nhà, đã hơn 11 giờ khuya. Căn phòng quá bé nên khi Thủy nằm xem phim hay trò chuyện cùng bạn trai, tôi không tài nào tập trung đọc sách được. Chữ nọ xọ chữ kia rồi tất cả bay hết ra khỏi đầu.

Tôi thực sự lo lắng cho việc học của mình. Và điều này khiến tôi suy nghĩ rất nhiều.

* * *

Hôm nay Trùng và đàn em lại tới quán. Trong đó, có một cô gái tóc nhuộm light đỏ, trang điểm dày và ăn mặc sexy. Trùng có vẻ rất mệt sau một chuyến đi dài. Tôi nhìn thấy tay Mã chảy máu, vài vệt dài chảy ra sau ống tay.

“Có lẽ lại vừa đi đòi nợ thuê ở đâu về đây”, tôi nhủ thầm.

Trông thấy tôi, Trùng ngoắc tay lại. Tôi e dè đi đến. Trùng đập chiếc khăn lạnh nghe “bộp, bộp”, rồi đưa cho tôi.

“Em lau giùm anh cái lưng”.

“Dạaaaaaaaaa, sao cơ ạ?” (Tôi tưởng mình nghe nhầm.)

“Anh bảo là em lau giùm anh cái lưng, em không nghe thấy à?”

Trùng, Mã và vài gã khác vẫn không có gì là đang đùa. Khuôn mặt rất lạnh. Trong khi tôi còn đang bối rối cầm chiếc khăn, thì Trùng đã tọc áo ở lưng lên. Một cái lưng toàn hình xăm quái thú, vài cái xương người nơi bả vai, vài con rết ngay gáy, và con rồng to dũng mãnh bò khắp lưng. Tôi không biết con nào ra con nào nữa. Khi tôi quay sang nhìn Kê và Lệ, tất cả đều đang nhìn tôi và gật đầu. Tôi hiểu, dù muốn hay không, tôi không có sự lựa chọn nào khác. Lệ đã ra dấu. Mỹ Mỹ vừa đến cũng nhìn tôi chờ đợi.

Tôi nhìn tấm lưng của hắn.

Tôi cầm chiếc khăn lạnh, nuốt cái nghẹn đắng nơi cổ họng vào trong nghe đánh “tọt” và bắt đầu lau. Cứ như quán tính và vô thức. Tôi lau dọc theo sống lưng rồi sang hai bên bả vai, đều đặn từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới. Có cảm giác, mỗi con thú đều sáng và sạch sẽ hơn qua chiếc khăn tôi đưa qua. Nhưng còn con thú trong lòng hắn thì vẫn tối tăm, không gì gột rửa được.

Trong khi lau, tôi nhớ cha tôi.

Trong khi lau, tôi nhớ mẹ tôi.

Trong khi lau, tôi nhớ Vũ.

Tôi thấy sống mũi mình cay cay. Khi còn ở nhà, chưa bao giờ tôi lau được một lần cho cha mẹ. Ngay cả khi ốm, cha mẹ cũng chưa bao giờ bảo tôi làm. Vậy mà bây giờ, tôi đang làm gì thế này??? Tự nhiên trong tôi trào dâng lên thứ cảm xúc mãnh liệt. Tôi bỗng cảm thấy căm ghét tội độ chính mình và cái kẻ đang nhờ tôi làm việc đáng ghét này. Tôi nghiền răng chặt vào nhau và hơi thở gấp gáp hơn theo từng nhịp của đôi tay...

“Được rồi, cảm ơn em.”

Tôi sực tỉnh. Tay vẫn nắm chặt cái khăn còn ẩm ẩm vì hơi người. Sau đó tôi mang ra nhà vệ sinh vứt vào sọt rác. Tôi vắn nước kì cọ tay mình cho tới khi đau rát. Tự nhiên tôi bật khóc khi ở một mình trong đó. Cảm giác ân hận xâm chiếm lấy tâm hồn tôi. *“Lẽ ra mình nên từ chối và không làm việc đó. Mình hoàn toàn có quyền đó. Tại sao mình lại yếu hèn đến như vậy?”*, tôi gào lên khi xối nước.

Nhưng rồi tôi lại tự trấn an, hôm nay chúng đang không vui. Nếu tôi không làm thì một trong số các bạn phục vụ trong quán cũng phải làm. Tôi hay các bạn cũng có khác gì nhau đâu. Cái tôi đang cần là công việc, một công việc ổn định, gần nhà và mang đến cho tôi tiền lương để sống và trang trải. Tôi không thể dễ dàng từ bỏ nó được. Nếu mất việc, tôi sẽ như thế nào? Nếu mất việc, tôi lại quay lại xin tiền cha mẹ ư? Không, không đời nào. Và nếu mất việc, tôi phải ăn nói với Thủy thế nào đây? Rồi trong đầu tôi lại vang lên: *“Thật thảm hại, thì ra mày cũng chỉ là một đứa tầm thường. Tại sao mày lại không từ chối chúng? Tại sao mày cứ phải làm việc này? Tại sao mày phải biện minh?”*.

Khi tôi bước ra, Mỹ Mỹ lại chỗ tôi, chị ấy bảo hôm nay tôi rất dũng cảm. Lát sau, Trùng gọi Mỹ Mỹ và MC qua bàn chơi. Còn cô gái sexy ban nãy, có lúc tôi thấy cô ấy ngồi trong lòng Trùng. Anh ta luôn đề cô ấy ra hôn giữa đám đông và cô ta thì cười khanh khách. Nghiệp - bạn trai Mỹ Mỹ cũng đến ăn tối. Anh ta đi cùng hai cô gái (có vẻ như là đồng nghiệp). Lâu lâu, anh ta vén tóc cho một trong hai người đó. Nhưng Mỹ Mỹ chả có vẻ gì là ghen.

Tôi nhìn bọn họ, nhưng thực ra là lòng đang rộng toác.

Chật kín nỗi buồn.

* * *

Hôm nay chúng tôi có thêm một PG mới, đó là Mai Chi - em gái ruột của Mỹ Mỹ. Không thể diễn tả được vẻ đẹp của Mai Chi. Nếu ở Mỹ Mỹ là một vẻ đẹp duyên dáng, mặn mà thì ở Mai Chi, đó là vẻ đẹp kiêu sa và khiến người ta mê đắm. Thân hình đầy đặn, hấp dẫn, da trắng, tóc đen, mũi thanh tú, răng đều trắng tinh... Tôi nghĩ mẹ của họ ắt hẳn là một phụ nữ phi thường mới đẻ ra được hai cô con gái sắc nước hương trời thế này. Quả là nhà có phúc.

Ngày đầu tiên Chi đến, A&D như bừng sáng. Tôi rất thích Mai Chi, nhất là nụ cười. Chi thua tôi hai tuổi, vừa mới chia tay người yêu là một anh chàng công tử mới lớn. Tin này Mỹ Mỹ tiết lộ cho tôi.

Từ hôm có Mai Chi, tôi hầu như rất nhàn, vì mọi thứ đã có “tài năng” và “nhan sắc” hai cô gái xinh đẹp kia.

“Cưng cứ giao hết việc ở đây cho Mai Chi, để nó làm cho quen. Cưng ướp bia và chỉ chỗ lấy cho nó là được rồi nghen.” (Mỹ Mỹ dặn tôi.)

Nhưng tôi vẫn làm cùng với Mai Chi. Tôi muốn ở bên và nhìn các anh kia tán tỉnh cô ấy. Họ gọi cô ấy đến bàn liên tục để trò chuyện, hỏi tên, tuổi, địa chỉ, quê quán. Hết giờ làm, họ còn nán lại xin số điện thoại và đòi “hộ tống” Mai Chi về nhà. Sao chả thấy ai xin số điện thoại tôi bao giờ

nhỉ? (Đúng là, tôi thì có xách dép cũng chạy theo không kịp).

Trưa chủ nhật - tuần đầu tiên Mai Chi vào quán. Mỹ Mỹ và Mai Chi ghé nhà thăm tôi. Thủy đang coi phim, còn tôi đang đọc sách. Hai “hotgirl” mặc short cực ngắn. Khi họ đi vào dãy trọ, mọi người đều ngược nhìn. Ngay cả mấy thợ máy hàn tiện gió đá và làm mộc phía trước cũng đặc ý và huýt sáo inh ỏi. Mỹ Mỹ đội mũ nôi trông rất “cute”.

Mỹ Mỹ định rủ tôi đi shopping. Nhưng vì trời nắng chang chang và vì tôi cũng không có “nhu cầu”, nên tôi từ chối. Mỹ Mỹ không ngừng bảo tôi là đồ nhà quê. Tôi chỉ buồn cười.

Tôi và Mai Chi nói chuyện về A&D, cả chuyện họp hành ở công ty vào tuần tới. Những buổi họp thế này chúng tôi ít được vắng mặt. Tôi đã phải nghỉ học thường xuyên để tham dự. Nhưng vì tuần này tôi có bài kiểm tra nên tôi nhờ Mỹ Mỹ và Mai Chi xin phép tổ trưởng cho tôi vắng mặt. Hai nàng nháy mắt ok.

Khi hai nàng vừa đứng lên chào tạm biệt thì có một cô bé khác đi ngang cửa phòng, nước da trắng ngần, tóc nhuộm hung đỏ, gương mặt bầu bĩnh. Thấy cô bé xinh quá, Mỹ Mỹ ngoái lại nhìn và trêu ghẹo: “Ai mà xinh xắn quá ở trong khu này, muốn tranh giành giải á hậu với bé Dương hả ta?”. Mai Chi lập tức đáp trả: “Nghĩ sao dzậy bà? Dương của tui mới là dễ thương nhất. Con nhỏ đó nhìn như cave, tui hổng duyệt à nha”.

Tui vỗ vai Mai Chi và cười, rồi tiễn hai nàng ra cổng.

Đó là cô bé PG khác thuê phòng ở khu này. Phòng nhỏ đầu tiên ở tầng trên, sát phòng mấy chị công nhân. Cô bé tên Hạ, suốt ngày gấn mi mắt giả và ăn mặc sành điệu. Hạ dân Tiền Giang, nghỉ học sớm nên lên Sài Gòn làm kiếm tiền. Ấn tượng đầu tiên của tôi về Hạ là khéo léo và nói năng lanh kinh khủng. Thủy bảo cô bé cũng làm PG cho LS, có bạn trai nấu ăn ở A&D nên đi tìm phòng sống chung. Tôi giật mình. Là ai nhỉ? Nấu ăn ở A&D chỉ có ba người. Anh bếp trưởng mập ú và khét mùi hành tỏi thì đã dọn ra riêng sống với Ly. Một anh phụ bếp nữa đã có vợ, chỉ còn anh kia tên Phú, ít nói và hiền lành... Nhưng Hạ “cao cơ” thế lẽ nào...

Quả đúng thế thật. Phú và Hạ quen nhau. Hôm Phú đến phòng, trông thấy tôi cứ há ngoác miệng ra (có lẽ thuê nhà ở với bạn gái bị tôi biết nên ngại).

“Em cũng ở đây à?”

“Hehe, em ở đây. Anh ghé nha, có bạn gái mà giấu biệt nha.” (Tôi cố ý trêu ghẹo.)

“Suýt, xin em, đừng nói gì ở quán nhé. Chủ quán mà biết phiền phức cho anh lắm.”

“Ok, nhưng đừng để em thấy điều gì “không nên thấy” ở đây đó nha, hehe.”

“Anh sẽ cố gắng, haha.”

Tôi không gặp cảnh “chương tai gai mắt” gì của đôi tình nhân trẻ. Nhưng Hạ thì... hơi mệt tí. Suốt ngày rồn rảng và xuống phòng tôi chơi, kể đủ chuyện làm đẹp, mua sắm, cặp người này, người kia và cả chuyện “kín” của Hạ và Phú... nói năng vô tư và cười ha hả. Đêm nào đi làm về cô bé cũng dựng xe và đi luôn vào phòng tôi ngồi lân la kể chuyện quán xá đến gần 12 giờ mới chịu về phòng. Thủy cũng nhiệt tình hưởng ứng. Tôi mệt và bận coi bài nên chả còn tâm trí nào

cho những việc đó.

Có lần Hạ hẹn với khách nào đó đi ăn riêng, vừa về tới nhà, Hạ chạy ào vào phòng tôi móc từ ngực áo ra 10 tờ 100 ngàn (1 triệu đồng). Rồi cười nói hồn nhiên khanh khách.

“Em phải dzụ mấy ổng mới đủ tiền xài, anh Phú nghèo lắm chị ơi.”

Phú ít nói, nhưng không phải hiền. Sau này khi Phú và Hạ đánh nhau ồm tỏi rồi chia tay, Phú mới bảo:

“Bộ cô tưởng tui ngu lắm hả? Cô tưởng tui không biết tối nào cô cũng cặp với hết thằng này đến thằng khác để nó cho tiền sao?”

Hạ cũng không vừa:

“Anh cũng tưởng tui yêu anh sao? Một thằng nghèo kiết xác như anh có gì để yêu chứ? Chẳng qua vui thì đến, buồn thì đi thôi”.

Phú nắm tóc kéo Hạ xềnh xệch, giằng co, xô sát loạn cả khu trọ. Thủy và tôi lên can ngăn, cuối cùng Phú văng vài câu chửi thề rồi đi. Tôi không bênh ai, cũng không khuyên bảo họ điều gì. Bởi lẽ hơn ai hết, tôi ý thức rõ họ đang đối xử với nhau như thế nào. Chỉ là tôi không thích đàn ông vũ phu, cho dù có như thế nào đi nữa, cũng không được đánh phụ nữ. Với tôi, người đàn ông vũ phu tệ hại như phân bò.

Lâu lắm rồi Trùng không ghé quán. Vào một buổi chiều, Trùng và đàn em đến và vẫn ngồi bàn gần sân khấu như mọi lần. Trong khi Phượng đang khui bia và bóc khăn lạnh thì Mai Chi bước vô từ cổng. Hôm ấy, Mai Chi mặc quần jean và áo dây xanh lơ có đính kim tuyến óng ánh, để lộ khuôn ngực đầy và bờ vai trần. Trùng Mai Chi cực kỳ gợi cảm với làn da trắng muốt như tuyết. Ngay từ khi bước vào, Mai Chi đã có một sức hút không gì cưỡng lại nổi.

Mai Chi mỉm cười với tôi, nghịch ngợm bẹo má rồi đi thẳng vào trong phòng thay đồ. Khi Mai Chi đi ngang qua, Trùng ngược lên nhìn đúng lúc cô ấy bước gần sát bên. Một cái nhìn ngỡ ngàng. Trùng nhìn mãi cho tới khi bóng Mai Chi khuất sau song cửa.

Suốt tối đó, Trùng im lặng và dịu dàng bất ngờ. Không hát. Không ồn ào. Cũng không khoa trương hay thô tục. Trùng im lặng ăn uống cùng đàn em như bao người khách khác. Lâu lâu lại ngoác sang chỗ ba chị em tôi và trò chuyện gì đó với Kê. Cả hai cùng nhìn Mai Chi và cười đầy ẩn ý. Hừm, thật là nghi ngờ.

Cuối buổi, Trùng gọi ba chị em lại bàn.

“Chào các em, hôm nay anh Trùng thấy có cô bé mới, giới thiệu anh biết với nào?”

“Dạ...”

“Chào anh. Em tên Mai Chi.” (Chi nhanh nhẩu.)

“Em mới vào hả cưng?”

“Dạ, cũng cả tháng rồi (rồi), hihi.”

“Oh, có lẽ lâu rồi anh không ghé quán, tiếc là hôm nay mới được gặp em.”

“Nhỏ em gái em đó, đẹp hông anh?” (Mỹ Mỹ chen ngang.)

“Ủa? Vậy hả cưng? Chết anh rồi. Cả chị lẫn em đẹp thế này ai mà chịu cho nổi chứ.”

“Hehe, cảm ơn anh.” (Mỹ Mỹ sượng cười toe toét.)

Trùng bắt đầu đến quán mỗi tối, không bỏ sót ngày nào. Tôi và mọi người đều hiểu: vì có Mai Chi. Mỹ Mỹ không lo lắng nhiều cho Mai Chi. Nhưng tôi thì thực sự lo lắng. Vì tôi thấy Mai Chi cũng có vẻ thích và quyến luyến Trùng. Đó là điều nguy hiểm và không nên chút nào. Ngoài giờ làm tại quán, qua lời kể đứt quãng của họ, tôi biết ban ngày Trùng vẫn thường hẹn riêng hai chị em đi chơi. Tất nhiên họ không thể từ chối. Nhưng tôi thấy, Mỹ Mỹ đang rất dại dột khi để em mình yêu một tay anh chị như vậy. Mai Chi còn quá trẻ và non nớt.

Tôi nhìn thấy ánh mắt thèm muốn của Trùng, tôi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Mai Chi, và tôi cũng nhìn thấy đục vọng không gì có thể dập tắt được trong mắt họ... Tôi biết, trước sau gì, Mai Chi cũng thuộc về Trùng. Một tương lai mà tôi luôn dự cảm rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Có điều, trước khi chuyện đó xảy ra thì vẫn còn có một chút thử thách mà suýt nữa, vì chuyện này đã đẩy Mai Chi ra xa Trùng.

Hôm ấy là một buổi tối như thường lệ. Nghiệp - bạn trai Mỹ Mỹ đến quán ăn tối và ngồi ở một góc bàn phía trong. Ban đầu, tôi thấy Mỹ Mỹ và Mai Chi ngồi ở bàn Trùng tiếp bia. Hôm nay Mãi lại có bạn gái mới. Một cô gái trẻ hơn Diễm, nhưng không xinh bằng. Có điều cô gái này hát bốc lửa. Khi cô ta lên hát bài “Ôi, tình yêu”, tôi thấy cô ta như gái làng chơi, nhảy và uốn éo rất sexy.

Khi Nghiệp đến, Mỹ Mỹ quay sang ngồi với Nghiệp. Họ cùng uống LS. Tôi vẫn không thích gã đàn ông môi đỏ này chút nào. (Nghĩ thì cũng hơi vô duyên).

Chi đứng lên lại chỗ tôi, phụ mời bia, châm đá ở những bàn khác.

Lát sau, tôi thấy Trùng mang ly bia qua bàn Mỹ Mỹ - Nghiệp và mời bia. Một điều hiếm thấy ở đàn anh như Trùng. Trước đây, tôi chỉ thấy Trùng mời bia duy nhất bàn của một đàn chị, mà theo những gì tôi nghe được, đó là người Trùng rất nể trọng và kính phục. Chị ta giang hồ hơn Trùng, giàu có hơn Trùng và dạy dỗ Trùng rất nhiều từ khi Trùng còn ở độ tuổi như tôi. Có lẽ Trùng muốn làm “em rể” Mỹ Mỹ và có biết Nghiệp nên đến chào chăng?

Trùng đang quay sang nói chuyện với Mỹ Mỹ. Rồi đến lượt Nghiệp. Nhưng kìa, hoàn toàn bất ngờ. Không biết Nghiệp đã nói câu gì, mà tôi thấy Trùng suýt cầm chai bia đập lên đầu Nghiệp. Nhưng tất cả đều được ngăn lại kịp thời. Mỹ Mỹ đã kịp không để điều đó xảy ra.

15 phút sau, Mỹ Mỹ qua bàn Trùng. Gã đàn em đẩy ghế cho Mỹ Mỹ. Chưa kịp ngồi xuống, tôi thấy Mỹ Mỹ cầm ngay chiếc ghế nhựa ném cái ầm, chỉ vào mặt Trùng và hét: “Ông là cái thá gì, tại sao ông dám đánh nó? Nó là “ghê” tui đó”.

Đàn em Trùng giật mình nhìn Mỹ Mỹ.

Tôi run bắn.

Mã quay sang lia một lúc ba chai bia “bốp, bốp, bốp” vào vai và lưng Mỹ Mỹ... “Đ.M, lần sau nhớ đừng cư xử ngu dốt thế này nữa nghe chưa?”, Mã văng tục và chỉ vào mặt Mỹ Mỹ. Trùng ra dấu cho Mã dừng lại.

Mai Chi vội chạy đến. Mai Chi xin lỗi Trùng và dẫn Mỹ Mỹ đi vào nhà vệ sinh. Tôi đi theo. Người Mỹ Mỹ ướt nhẹp, dính đầy bia và mảnh chai. Chúng tôi phải dùng khăn cẩn thận phủ từng tí một.

“Tự nhiên đụng đến ống làm chi dzậy? Bà đúng thiệt là... hồng hiệu nổi. Bà có thấy mình đại dột hông?” (Mai Chi càu nhàu.)

“Tao cấm mày quen nó nghe hông. Mày mà yêu nó tao chém chết.”

Có vẻ như hôm nay Mỹ Mỹ điên thật rồi. Chưa bao giờ tôi thấy chị ấy hung dữ và giang hồ đến thế.

Khi họ trở ra, Nghiệp vẫn ngồi thộn ra và không dám đứng dậy. Cho tới khi Mỹ Mỹ đến bàn gọi tính tiền thì họ mới lững thững ra khỏi quán.

“Đúng là tay môi đỏ phiền phức. Nghiệp chướng mà”, tôi nhủ thầm.

Cả Mai Chi và Mỹ Mỹ đều không kể tôi nghe đã có chuyện gì xảy ra, nhưng quả thực, Mỹ Mỹ hết sức đại dột. Trùng là giang hồ có “đẳng cấp” và đang ngồi trước mặt đàn em mà Mỹ Mỹ lại dám động vào. Tôi nghĩ may cho Mỹ Mỹ hôm nay là có Mai Chi, nếu không, chắc Mỹ Mỹ đã không thể về nhà. Tôi cũng vừa biết thêm, Trùng đã có vợ và hai con. Con trai đi tù vì nghiện ngập, hút chích và từng bị bố chém suýt đứt vai vì có lỗi với giới giang hồ. Con gái đang học lớp 11, sành điệu, ăn chơi, đua đòi và gần như là hư hỏng.

“Con ruột còn không nương tay, huống chi là người ngoài. Mong là Mỹ Mỹ và Mai Chi đều bình yên”. Tôi nhăm nhủ.

Một tuần sau vụ đánh Mỹ Mỹ, một buổi chiều thứ 5, Trùng gọi tôi đến bàn. Hôm ấy cả Mỹ Mỹ và Mai Chi đều nghỉ làm vì bận việc riêng.

“Anh có chuyện này muốn nói với em.”

Tôi bước đến bàn của Trùng và đàn em. Trong lòng vẫn còn rất nhiều vướng vít. Tôi không biết Trùng lại định sai bảo tôi việc gì, nhưng gọi thì cứ đến. Dù là việc gì, cứ giả câm, giả điếc là xong mà. Tôi chặc lưỡi.

“Anh Trùng biết em đang nghĩ nhiều lắm. Nhưng hôm nay anh phải nói để tụi em hiểu. Đàn em anh Trùng đánh Mỹ Mỹ không phải vì ghét bỏ, mà vì Mỹ Mỹ đã sai. Trước mặt bao nhiêu đứa em của anh, mà Mỹ Mỹ lại dám dẫn mặt anh thế thì còn ra thế thống gì. Cho dù, Mỹ Mỹ là chị của bé Chi, và cũng giống như tụi em, là em út của anh. Nhưng ra đời thì phải khôn, có những cái không bao giờ được phép làm. Em có hiểu không cô bé?”

Tôi không hiểu sao mình lại được cái “hân hạnh” nghe giải thích này từ Trùng. Khi nghe Trùng

nói, tự nhiên tôi cảm thấy hôm nay Trùng rất hiền lành và đáng hoàng, không giống gì một tay anh chị có máu mặt tí nào cả. Mã và đàn em cũng nhả nhận hơn bao giờ hết. Có lẽ là “Đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” chẳng?

“Dạ, em hiểu, có lẽ hôm đó Mỹ Mỹ cũng nóng tính quá. Anh bỏ qua nha.”

“Anh cho qua lâu rồi. Anh nói ra còn để tội em hiểu là: Anh rất thương bé Chi.”

À, cuối cùng thì cũng vẫn là Mai Chi, đúng thiệt là, anh hùng hay gian tặc đều vẫn không qua nổi ải mỹ nhân. Nhưng cũng may, chứ nếu không, chị em tôi chắc cũng khó sống ở chỗ này.

Diễm cũng ghé đến nghe nhạc và chơi với Lệ. Sau đó đến chỗ Mã ngồi. Mã vẫn lạnh lùng. Nghe đâu họ đã chia tay hẳn rồi. Mã đã có kếp mới - chính là cô bé hôm trước.

Nàng MC lại ngưng ngẫu đi một vòng mời khách đăng ký bài. Lát sau, thấy giới thiệu Diễm lên hát. Diễm vẫn đẹp, vẫn sexy như ngày nào. Có rất nhiều khách tặng hoa (có tiền) cho cô ấy. Nhưng Mã không lên. Hát xong, tôi thấy Diễm ra sau khóc.

* * *

Lệ là một người đàn bà sắc sảo, hay cau có. Chính vì vậy nhóm phục vụ đều vừa ghét vừa sợ. Hường là một trong số đó và cô gái này cũng rất cá tính. Chúng tôi bày mưu, nghĩ mãi mới ra được một cách là gia đình Hường có người bị bệnh nặng, cần rất nhiều tiền. Hường năn nỉ Lệ trả hết phần lương tháng này và lương đã giữ lại. Lệ ban đầu không chịu, nhưng Kê thì đồng ý. Cuối cùng vì nể mặt chồng, Lệ đã thanh toán hết tiền cho Hường vào buổi chiều hôm ấy. Đúng 2 giờ sáng, mấy anh giữ xe trong quán đã mở cửa cho Hường trốn ra ngoài và về quê.

Từ ngày Hường trốn được, Lệ điên tiết nên hay cáu bẳn và khó tính khó nết hơn. Lệ canh giờ sát sao và hay sai tôi làm đủ thứ như phục vụ. Nhưng Lệ không dám sai Mai Chi, vì biết sau Mai Chi bây giờ là ai rồi mà. Tôi cứ chạy xất bắt xang bang hết bàn này sang bàn kia, nhiều khi điên lên muốn “choảng” cho chị ta một trận.

Có khi, chị ta ngồi “kể tội” với tổ trưởng và bảo rằng tôi hay cãi, hay đi trễ 5-10 phút. Tổ trưởng cười xòa và bảo với Lệ: “Có thể châm chước cho cô bé vì còn phải đi học”. Nhưng Lệ bảo đối với quán này, tiếp thị bia của công ty cử đến cũng như nhân viên phục vụ quán, phải đúng giờ để chạy bàn. “Nơi tui làm ăn, tui muốn phải có kỷ luật. Chị dễ vậy là tui nó leo lên đầu lên cổ”. Tổ trưởng vừa kể lại vừa dặn tôi cẩn thận và chú ý hơn. “Chủ quán này khó tính và giang hồ lắm, em ráng nha. Người ta không la được Mỹ Mỹ và Mai Chi, thì sẽ la em nhiều đó. Em sẽ bị sai vặt và ăn hiếp nhiều. Chị biết sẽ thiệt cho em nhưng em ráng làm đi, có quán nào mới chị chuyển em qua. Cố lên cưng”. Tổ trưởng vẫn an ủi và động viên tôi như vậy. Tôi thì vui vẻ mỉm cười. Chuyện chạy bàn đối với tôi không quan trọng, nhưng đừng ép người quá đáng và đừng xúc phạm tôi là được. Tôi nhỏ bé, nhưng không chịu nhục bao giờ. Chị ta có thể xấu xa và độc ác với nhân viên, nhưng tôi không lãnh lương của chị ta, tôi không sợ.

Dạo này Mỹ Mỹ và Trùng đã vui vẻ trở lại. Và Trùng với Mai Chi cũng đã là một cặp. Sau này, khi tôi nghỉ làm, Mai Chi đã dọn về sống với Trùng ở một căn nhà cao lớn nào đó. Dưới Mai Chi, có rất nhiều đàn em phục vụ. Có lần gọi điện cho tôi, Mai Chi rủ lên chơi và bảo đang làm chủ một

quán cà phê rất đẹp. Tôi hứa hẹn năm lần bảy lượt nhưng cũng chưa bao giờ tìm tới nơi ấy. Không phải tôi không nhớ Mai Chi, không muốn biết cô ấy sống thế nào, nhưng tôi không thích Trùng. Tôi ngại va chạm và nói chuyện với Trùng. Đó là lý do duy nhất khiến tôi e ngại. Mỗi lần Mai Chi gọi, cô ấy hay hỏi thăm về việc học và chuyện bạn trai của tôi.

“Nhỏ tốt và dễ thương lắm. Đừng để ai làm khổ mình nha. Nếu bị ai bắt nạt, cứ gọi cho Chi, Chi cho mọi người tới giúp.”

Ước gì không ai có thể làm khổ được tôi nhỉ? Ở mỗi giai đoạn khác nhau tôi gặp những con người khác nhau. Có những người khi gặp tôi cả hai đều chỉ đang là những cô bé, cậu bé bên lớp học ỉ tờ, có người thì gắn liền với quãng đời niên thiếu của tôi với những rung động đầu đời, có người thì hấp dẫn thông minh với những kỷ niệm đẹp khiến tôi da diết mãi, và cũng có cả người làm tôi khinh bỉ và sợ hãi. Nhưng dù tôi yêu hay không yêu, tất cả họ đều giúp tôi có cách nhìn nhận về cuộc đời, về tình yêu một cách chín chắn và sâu sắc hơn.

Chính vì thế nên làm sao tôi dám để Mai Chi cho đàn em nện họ một trận cơ chứ?

Khi tôi hỏi cuộc sống Mai Chi thế nào, Chi có hạnh phúc không, thì cô ấy trả lời rất buồn bã.

“Nhỏ nghĩ mình có thể hạnh phúc hông? Nhưng mình không thể bỏ nhỏ à, mạng đổi mạng đó. Thôi coi như đã lỡ rồi, cứ sống thế này thôi, ngày mai ra sao thì ra...”

Thật sự lúc ấy tôi chỉ sợ Mai Chi dính vào ma túy. Tôi cứ dằn đi dằn lại Mai Chi điều ấy. Vì tôi biết khi người ta chán, lại sống trong giới đó, người ta dễ dàng sa ngã lắm, tôi không muốn Mai Chi hủy hoại đời mình trong đó. Nhưng tôi cũng biết là Trùng dù vậy lại rất yêu thương Chi, chăm chút, lo lắng từng li từng tí. Nhưng cái gì cũng có giá của nó. Mà cái giá như thế nào, thì Mai Chi là người hiểu hơn ai hết.

Tôi chỉ tiếc cho Mai Chi. Tiếc và thương cho một cô gái đẹp.

Còn Mỹ Mỹ, sau này Mai Chi báo cho tôi biết Mỹ Mỹ đã bỏ Nghiệp. Mỹ Mỹ bỏ Nghiệp đúng là khiến tôi ăn mừng lớn. Nghe đâu Nghiệp lăng nhăng với ả nào đó bị Mỹ Mỹ bắt gặp. May mà Mỹ Mỹ không giết hẳn ta.

Thấm thoát tôi đã làm cho A&D được hơn ba tháng. Bây giờ tôi tự hào vì đã không còn nhận tiền từ cha mẹ. Tự mình đã có thể mua vé xe buýt tháng, đóng tiền ăn, tiền nhà cho Thủy, photo tài liệu, mua sắm sách vở và những thứ lặt vặt khác. Tôi rất hạnh phúc vì điều ấy. Một tuần mẹ vẫn gọi điện xuống nhà chủ xin gặp tôi. Tôi vẫn bảo mẹ rằng công việc rất tốt và rất ổn. Mẹ luôn dặn tôi cẩn thận và cố gắng đừng chểnh mảng việc học.

Điều khiến tôi suy nghĩ lúc này chỉ là Giáng sinh đã gần kề và Sài Gòn đang se lạnh. Tôi rất thích thời tiết kiểu như thế này. Nó làm tôi có nhiều cảm xúc hơn. Nhưng cũng buồn hơn.

Không khí này làm tôi thấy nhớ Vũ.

* * *

Tôi bắt đầu thi học kỳ 2. Bài vở nhiều nên đêm nào tôi cũng học đến 2-3 giờ sáng. Mà công việc ở A&D dạo này cũng nhiều, quán đông khách mà thiếu người nên ngày nào tôi cũng chạy mệt

lả.

Tôi đi làm trễ. Lệ khó chịu ra mặt, cứ nhìn ngó nghiêng cái đồng hồ, rồi dọa báo cáo lại với chị tổ trưởng. Tôi thấy Lệ tầm thường đến không buồn nhìn đến. Bài thi ở trường không tốt lắm, đang đuối nên tôi không thèm nhìn đến chị ta luôn.

Khách bắt đầu đông dần, vì là tối thứ 7. Mai Chi đang ngồi bàn Trùng tiếp bia. Tôi chạy đôn chạy đáo khai bia và lại nhằm cả vào tay chảy máu. Đã mấy tháng nay rồi tôi vẫn bị chảy máu mỗi lần khai bia nhanh. Tôi chạy bàn ngược xuôi, lấy chén bát, ly tách và đá nên mặt tái mét. Có rất đông dãy bàn tiệc liên hoan của công ty. Họ không uống LS, nhưng tôi vẫn ra ra vào vào kệ nệ từng két bia, khai nhiều đến mức mỗi rã rời hai cánh tay. Mai Chi lâu lâu chạy ra làm phụ nhưng cứ được khoảng 5 phút Trùng lại gọi cô ấy vào. Biết tôi mệt nên Mai Chi động viên: “Nhỏ ráng xịu nữa nha, lát nữa mình ra làm”.

Đến khoảng 9 giờ, tôi đã hoa mắt, chóng mặt và đứng không vững nữa. Có lẽ cũng vì đói. Trưa nay tôi không kịp ăn trưa và nhịn cho tới giờ. Tôi vội vàng rót ly nước lạnh và uống. Mùi nước suối qua “xử lý hóa chất” xộc lên nồng nồng. Mồ hôi nhễ nhại sống lưng, tôi đưa tay áo quạt ngang hai thái dương. Một người khách quen đi đến đưa cho tôi chiếc khăn lạnh và ân cần: “Mệt quá hả em, kiếm cái ghế nào ngồi nghỉ đi. Trông em vất vả quá bé à.”

Tôi cười, vội vã cảm ơn và xúc động. Trong lòng cũng định tìm một chiếc bàn trống nào nghỉ, nhưng chưa kịp, thì đã nghe giọng Lệ the thé ngay bên:

“Nhỏ tiếp thị đâu rồi, sao không chạy lại mấy bàn tiệc khai bia, châm đá cho khách đi. Có biết làm việc không hả?”

Vài người khách nhìn. Tôi xấu hổ nên tức nghẹn. Nhưng cố dịu dàng.

“Em đang nghỉ mệt tí, em chạy ngay bây giờ đó chị.”

“Mệt gì mà mệt. Lấy mười cái ly ra thay cho khách đi, rồi bỏ đá vào. Khai két bia bên kia luôn kìa.”

Thật là quá đáng. Lệ không hề có quyền làm điều đó với tôi, vì tôi không phải là nhân viên của quán, cũng không ăn uống hay nhận đồng lương nào từ chị ta. Chị ta đáng lẽ phải biết ơn vì sự nhiệt tình, chăm chỉ và ngoan ngoãn của tôi trong thời gian qua. Đúng là không biết điều, suốt ngày chỉ lo áp bức và sỉ nhục người khác. Đã thế, dẹp, từ nay không làm nữa.

“Em nghĩ việc này không phải là việc chính của em. Em là PG, chứ không phải nhân viên của chị. Em đã giúp hết sức mình rồi. Chị không có quyền nói em. Bây giờ em mệt, em không muốn làm nữa và cũng không bao giờ còn muốn làm ở đây nữa”.

Nói xong, tôi ném chiếc khăn lạnh đang cầm trong tay vào xô đá rồi thay đồ ra về. Kê nhìn tôi chăm chăm. Lệ hoàn toàn bất ngờ. Trân, Phượng, Ly chạy đến bảo tôi bớt nóng và nên suy nghĩ lại. Tôi dứt khoát không là không.

Mai Chi hoàn toàn bất ngờ trước sự ra đi này của tôi. Cô ấy chạy theo tôi ra cổng và hỏi. Nhưng tôi chỉ quay lại bảo: “Mình không muốn làm ở đây nữa. Có gì sẽ liên lạc với Mai Chi sau. Nhớ

giữ gìn sức khỏe và cẩn thận nhé”.

Không ân hận.

Không tiếc nuối.

Và thở phào nhẹ nhõm...

Đó là sự ra đi đầu tiên của tôi.

* * *

Khi tôi rời khỏi A&D, cũng là lúc Thủy nghỉ làm PG cho bia Tiger và chuyển sang làm PG cho rượu. Công việc này cũng làm ở các quán nhậu, nhưng thường là các quán lớn. Bán rượu rất khó vì giá đắt đỏ, nhưng bù lại, ngoài lương cơ bản, Thủy còn được hưởng hoa hồng cho mỗi chai bán.

“Chị làm PG rượu tính ra lương cao hơn nhưng mà chị phải uống rượu khi khách mời và nói chuyện cùng họ. Để bán được một chai rượu đâu có dễ hả em...”, Thủy tâm sự cho tôi nghe sau hai tuần chuyển qua đây.

“Nhưng chị phải khéo léo để không bị lợi dụng nhé. Rượu dễ say hơn bia, mà uống hoài cũng đâu có được. Mấy người gọi chị và các PG khác tới ngồi bàn một phần vì họ muốn nhậu nhẹt vui vẻ hơn, nhưng phần khác cũng là để lợi dụng đấy”, tôi vừa pha nước ấm vừa nhắc Thủy.

“Chị biết tổng ấy chứ. Đó là chưa kể chị bị nhóm PG bia trong quán ghét cay ghét đắng, vì có một mình chị độc quyền cho rượu ở quán. Tối qua có mấy bàn khách VIP vào toàn uống rượu cho chị, tụi kia tức lắm. Chị không quan tâm tụi nó, nhưng mà đồng phục hãng rượu này ngắn quá và bắt buộc phải mang giày cao gót từ 7-10 phân đi tới đi lui hoài nên chị nhức chân lắm. Chị đang nghĩ đến việc thay đổi”.

“Nhưng làm gì bây giờ?”, tôi vừa nói vừa đặt chậu nước ấm đã bỏ gừng, muối, vài lát chanh cho cả hai ngâm chân. Từ hôm đi làm đến giờ, vì tối nào cũng mang giày cao gót nên chân tôi rất đau và nhức.

“Chị đang nghĩ đến đi làm theo ca, có thể chuyển qua làm PG cho ô tô, thuốc lá hoặc làm PG tiệc cho VIP. Chị đã gọi cho SUP, họ đang tìm giúp chị. Làm theo ca lương cao mà lâu lâu mới đi một lần. Còn làm hằng ngày như vậy thì chị thấy vất vả và không có thời gian học. Chị sắp thi rồi.”

Tôi thở dài.

Đương nhiên là Thủy phải hết sức cẩn thận, phần vì phức tạp, phần vì bạn trai rất ghen. Anh ấy đến mà thấy có ai đó trêu chọc Thủy là thế nào cũng có chuyện. Mấy nay họ lại còn cãi nhau vì Thủy uống rượu. Bởi vậy tôi không biết Thủy có làm lâu được hay không nữa.

Nhưng rồi, tôi cũng chẳng cần chờ đợi lâu, bởi ngay tối hôm sau, là có chuyện xảy ra.

Tôi đi làm về lúc 11 giờ đêm, Thủy vẫn chưa về. Tôi ăn tối, tắm giặt xong rồi lấy sách ra đọc. Đang nằm đắp chăn, đọc sách thì tôi nghe có tiếng người vội vã đi vào phòng trọ. Chưa kịp nhìn ra, đã thấy Thủy đẩy mạnh cửa, ném dép vào nhà rồi tắt điện tối thui. Bạn trai Thủy nhảy phóc

lên trên nóc nhà tắm trong phòng, giầy quần áo của Thủy giăng trên cao che kín người. Thêm hai anh bạn nữa chạy nhanh vào phòng. Thủy kéo chốt cửa cái “kịch”. Thủy bịt miệng tôi lại ra dấu im lặng. Tôi không thở được. Và cũng chưa hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Tim đập thình thịch.

Chưa đầy 5 phút sau, có tiếng chân người chạy huỳnh huých, rồi tiếng gậy gộc, giáo mác và la hét ngay ngoài ngõ.

“Tao thấy tụi nó chạy vào đây, lục hết từng phòng cho tao. Hôm nay phải bắt cho bằng được.”

Đoàn người đã vào dãy trọ. Họ đứng ngay trước cửa phòng tôi, thái độ vô cùng hung bạo, dữ tợn. Hai chị em run bắn người. Bây giờ thì tôi đã lờ mờ hiểu ra chuyện gì đang xảy ra ở đây. Bạn trai Thủy gây lộn với ông khách nào đó tán tỉnh Thủy. Và rồi xảy ra xô xát. Rồi bạn trai Thủy gọi bạn bè tới, ông kia cũng gọi “người” tới. Theo như lời “đoàn người” ngoài kia, thì có một người bị thương đã phải nhập viện. Họ nhất quyết “truy đuổi” nhóm bạn trai Thủy và sẽ không tha nếu đêm nay bắt được ai đó.

Tôi và Thủy run bắn, không ngừng lăm nhăm cầu nguyện. Tôi hồi hộp đến nỗi tim đập thình thịch. Bọn họ có vẻ rất hung hãn nên chúng tôi không dám tưởng tượng nếu họ phát hiện ra thì sẽ như thế nào. Đời tôi chưa bao giờ trải qua giờ khắc nào đáng sợ như vậy. Thủy cũng vậy. Nỗi sợ hãi khiến tay Thủy vẫn cứ run lẩy bẩy và vã mồ hôi khi đang bịt miệng tôi lại.

Một vài tên trong bọn đòi khám xét tám phòng trong dãy nhà, nhưng hình như ai đó ngăn lại. Vì lúc đó cũng đã quá trễ. Sau đó họ đập cửa từng phòng phía trước để kiểm người. Hai phòng đầu tiên là phòng của chị em cô bé công nhân và của hai anh em thợ chụp ảnh. Tội nghiệp họ bị vạ lây. Tìm không thấy ai, họ chuẩn bị đập cửa phòng tôi, thì anh phòng thứ hai liền thanh minh: “Phòng đó là của hai chị em cô bé sinh viên, hiền và ngoan lắm. Không có những người các anh cần tìm đâu. Người ta đang ngủ để mai còn đi học sớm. Tôi nghĩ các anh nên tìm phòng khác hoặc ra bên ngoài kia đi. Tôi không thấy ai chạy vào đây cả”.

Sau câu nói này, bọn họ có vẻ xuôi theo. Tuy nhiên, họ vẫn đứng đó chửi bới dọa nạt um sùm. Lát sau cả đoàn người đó từ từ rút hết ra đường. Không còn quần quanh trước cửa phòng trọ tôi nữa. Nhưng họ bảo sẽ đứng ngoài đường canh suốt đêm không cho ai thoát được. Trời ạ, đúng phải “giang hồ gốc” rồi. Đợi họ ra hẳn ngoài đầu dãy, chị em tôi bắt đầu thều thào bàn cách cho từng người trốn ra lối cửa sau. Điện vẫn tắt, và vì nằm sâu trong dãy nên không ai có thể nhìn rõ vào trong chỗ chúng tôi được. Cửa kéo nhẹ nhẹ, một anh trong số đó khẽ khàng thoát ra ngoài. Bạn trai Thủy và một anh nữa rón rén chờ đợi. Hơn 3 giờ sáng, chị em tôi mới chợp mắt được khi mọi thứ trót lọt. Tôi mệt đến mức ngủ đến tận 10 giờ sáng hôm sau. Chính thức phải cúp học một buổi.

Không biết tả những chuyện mình vừa trải qua là gì. Nhưng tôi vẫn không thể nào quên cái đêm kinh hãi đó. Cảm giác sợ hãi còn theo mãi mấy tuần sau.

Đúng là khi ở trong nguy hiểm, người ta mới hiểu cuộc sống bình yên đáng quý đến mức nào.

* * *

Trước khi có thể tìm cho tôi một quán phù hợp, tổ trưởng đã sắp xếp cho tôi một quán khác. Đó là BIỂN NHỚ. Đây là một quán hải sản nhỏ nằm trong khu phố gần chợ Dầu mỗi nông sản Thủ Đức. Quán chỉ có khoảng 4-5 bàn, nhưng vì nằm ngay mặt tiền nên khách khứa vào buổi chiều cũng khá đông vui. Người ta đến, chọn hải sản ngay sạp bày sẵn rồi thưởng thức các món nóng sốt.

Ngày đầu đạp xe đến đây, tôi làm quen với chủ quán và duy nhất một cậu bé phục vụ. Trúc - chủ quán, là phụ nữ, nhưng từ cách ăn mặc, đi đứng, điệu bộ đều y như đàn ông. Tôi hơi ngại ngùng, nhưng thôi thì người dưng cũng như người nhà, cứ xông đại vào làm quen vậy. Đương nhiên, Trúc gật đầu đồng ý. Rồi sau đó tôi xuống bếp để ướp bìa và tìm toilet thay đồ. May là quán ít người nên tôi cũng không bị dòm ngó lắm. Chỉ có chị rửa bát là hay len lén nhìn tôi. Cái nhìn ẩn ý. Chả hiểu được chị ấy muốn gì.

Ở đây, đa số là dân lao động nghèo, họ đến ăn các món ốc, sò, nghêu và làm vài chai bia vừa túi tiền. Được cái họ hiền lành và không bóng gió trêu ghẹo gì tôi cả.

Trúc thấp người, da sạm, tóc tём. Thích nhất là nhìn cách Trúc xào nấu đồ ăn. Mạnh mẽ và điệu nghệ. Trúc không bao giờ trách tôi đi trễ. Mỗi khi nhìn tôi mồ hôi nhễ nhại đạp xe đến quán, Trúc rót nước và lấy khăn lạnh cho tôi lau. Sợ tôi đói không có sức làm việc, Trúc còn tự tay nấu mì bò hoặc hải sản cho tôi. Thấy vậy, chị phụ việc rửa bát gọi tôi vào trong bếp. Rót cho tôi một ly nước, chị nói nhỏ: “Chị phải nói để dặn em, chủ quán mình bị “bê-đê” đó nha em, có vẻ quý mến em lắm rồi đó. Em phải cẩn thận nha”.

Tôi nghe xong suýt sặc nước.

Những ngày sau, Trúc vẫn giữ nguyên thái độ quan tâm đó. Có điều, tất cả đều nhẹ nhàng, chứ không có gì tỏ ra là “quá lỗ”. Thế nên nếu như chị phụ việc không nói, chắc tôi cũng chẳng bao giờ nhận ra. Tôi chỉ nghĩ đơn giản, Trúc mến tôi như một đứa em. Nhưng dù gì đi nữa, nói chung là tôi vẫn thấy mình may mắn. Tôi không biết làm thế nào để cảm ơn Trúc ngoài việc lăng xăng giúp Trúc ướp bìa, chạy bàn để không làm khách phật lòng. Tuy nhiên vì không bán được nên tôi bị tổ trưởng suốt ngày nhắc nhở.

Chưa đầy hai tuần sau, tôi lại tiếp tục ra đi.

TRE XANH là quán ở một con đường nhỏ bên Bình Thạnh. Từ nhà trọ đạp xe lên đó cũng mất gần một giờ đồng hồ. Tôi không ngại xa, nhưng quả thực với lịch học ôn dày đặc, tôi không biết làm thế nào để thu xếp thời gian về kịp giờ làm.

Chủ quán còn khá trẻ, chắc chỉ khoảng 35 tuổi. Anh ta tên Đại, đã có vợ, đẹp trai, phong độ. Quán TRE XANH cũng hát nhạc sống hàng đêm, nhưng khác A&D là không khí vui vẻ và yên bình. Phục vụ quán ăn mặc cũng sexy. Thấy tôi mỗi chiều đạp xe đến loay hoay tìm chỗ dựng và đầu tóc bơ phờ, họ cũng không lấy làm thiện cảm cho lắm. Chẳng ai thém nói chuyện với tôi. Việc ai người nấy làm và không đụng chạm đến nhau. Chỉ duy nhất chú giữ xe là quý mến tôi. Mỗi khi tôi đến, chú ấy thường nói: “Hey, cô bé đến rồi đó à, mệt lắm không con?”.

Tôi cũng kiếm lời với Đại. Phần vì mệt, bận rộn với công việc, phần vì tôi cũng không còn hứng thú chia sẻ cuộc sống mình với ai nữa. Nhưng khi tôi càng chăm chú vào công việc, càng có vẻ xa cách thì Đại lại chú ý đến tôi. Tối nào anh ta cũng dành một bàn ăn để tiếp khách quen và gọi tôi vào ngồi cùng. Tôi không ngồi, chỉ thường xuyên ra vào rót bia, châm đá. Đại hơi phật ý...

“Anh là chủ quán mà, em sợ gì chứ? Tổ trưởng không dám đuổi em vì ngồi bàn này đâu”.

“Tại... em còn phải chạy bàn ngoài kia, khách đang uống bia LS mà, em sợ họ làm khó quán thôi.”

Đại không bắt lỗi nữa, và cũng hay quan tâm hỏi han xem mỗi ngày tôi bán được nhiều không. Khi có “chiến hữu” đến quán, Đại thường chủ động gọi tôi mang LS ra. Tôi không từ chối, cũng chẳng tỏ ra mừng vui. Tôi chỉ chăm chỉ châm đá, khai bia và chạy bàn khắp nơi. Dù sao được sự ủng hộ của Đại doanh số bia LS của tôi ở đây cũng tăng lên đáng kể.

Tôi cũng quen được vài người khách khá dễ thương. Biết tôi còn đi học, họ luôn muốn trò chuyện và gọi tôi bằng cái tên “cô bé” triu mến. Anh Bân là một trong số đó. Bân là Việt kiều Mỹ, mới về nước lo vợ cho con trai và thăm họ hàng. Bân đến quán đều mỗi tối, nghe nhạc và chậm rãi nhìn những con người đến rồi đi. Chỗ Bân ngồi là góc trong cùng của quán, rợp lá tre và nhìn ra quây thu ngân. Sân khấu nhỏ vẫn ru tôi với các tình khúc của Phú Quang và Thụy Miên. Một tuần, hai tuần rồi ba tuần... bất cứ khi nào đến, Bân đều ân cần và kể tôi nghe rất nhiều chuyện ở Mỹ. Tôi hiểu Bân quý trọng mình. Dù đôi khi, đó chỉ là câu chuyện chấp vạ, những lời nói chưa kịp đầu cuối tôi đã phải chạy khắp quán. Tôi có cảm giác gần gũi như chú mình vậy. Suốt những ngày đó, tối nào Bân cũng tìm cách “boa” \$10 để tôi ăn sáng và uống nước. Dù tôi từ chối và nhất quyết không nhận, nhưng rồi cũng không thắng được Bân - người bạn lớn tuổi đầu tiên của tôi. Song cũng chính vì \$10 này, tôi bị nhân viên ghét cay ghét đắng.

Tôi cứ lục cọc kiếm sống trên chiếc xe đạp cà tàng của mình. Chiều nào cũng lao đi vội vã. Bài vở chồng chất, mà tôi thì không có thời gian học. Dạo này hình như thấy tôi vất vả nên ngày nào Đại cũng dặn nhà bếp nấu đồ ăn cho tôi. Mỗi chiều đến, khi ướp bia bước ra, luôn có một đĩa mì xào giòn hoặc xào Singapore còn nóng để sẵn. Đám phục vụ nhìn tôi đầy ghen tị, lườm nguýt. Họ biết tôi được Đại ưu ái nên khó chịu ra mặt. Họ không ngừng nói xấu tôi kiểu như thế này: “Con nhỏ này nhìn có gì nổi trội đâu mà được ông chủ cưng dữ dzậy?”.

Vài ngày gần đây vợ Đại đã về nhà ngoại chuẩn bị sinh con. Đại càng thanh thoi nên không còn rào đón trước sau nữa. Đại luôn tìm cách nói chuyện với tôi và uống LS cùng bạn bè mỗi ngày. Đại gọi tôi là “cô bé nhà quê” và nhiều lần định theo tôi về.

“Anh biết em đạp xe về khuya nên nguy hiểm lắm. Lỡ có ai phá em thì sao. Thôi để anh đưa em về nha cưng.”

Tôi thì nghĩ: chỉ khi để anh ta đưa về mới nguy hiểm. Thế nên tôi luôn tìm cách né tránh Đại. Tôi ít đến khai bia ngay cả khi Đại ngồi uống LS. Nhưng dường như tôi càng né tránh, Đại càng tìm tôi như điên. Thật không thể nào hiểu nổi.

Như thường lệ, hôm ấy tôi đến quán vào lúc 4 giờ 30 chiều và lúi húi ướp bia. Trông thấy Đại từ

xa, nhưng tôi ngó lơ, giả bộ chăm chú vào công việc của mình. Đại quan sát tôi rồi nhẹ nhàng bảo: “Lát đến phục vụ bàn anh nhé. Hôm nay anh có khách quan trọng. Nếu tổ trưởng đến, anh sẽ nói với cô ấy, em yên tâm nghe”.

Tôi chỉ khẽ “ạ” rồi lại vào kho lấy bia tiếp. Công việc thì tối nào cũng vậy cả thôi mà. Tôi không có sức mà nghĩ đến nhiều thứ khác.

Thật ra thì bàn khách mà Đại nhờ tôi là mấy anh bên phường. Có lẽ Đại muốn giữ mối quan hệ tốt để tiện cho việc làm ăn nên chu đáo vậy thôi. Bàn có bảy người, tất cả đều uống LS. Họ khá vui vẻ, rồn rảng, còn Đại thì nhìn tôi chăm chăm. Hơi men càng làm anh ta đắm đuối hơn khi tôi cúi xuống lấy bia. Tôi biết anh ta nhìn vòng 1 và vòng 3 nên hơi khó chịu. Cũng hơi “rợn rợn” vì đôi mắt ấy nên bỏ ra ngoài.

Khoảng 9 giờ, khi trên sân khấu người ta đang song ca bài “Lời của gió” thì Đại ra chỗ bàn góc sân ngồi. Tôi đang ngồi một mình ở đó và lẩm nhẩm *“Dù gió có ngang qua vườn chiều, làm lá khô rơi rụng nhiều, dù gió có mang bao điều cuốn theo mùa thu đi”*. Đại hỏi tôi có mệt không, có muốn ăn gì không để anh ta sai đầu bếp làm. Tôi cười cảm ơn Đại và từ chối. Đại bảo rằng thật ra Đại có điều muốn nói với tôi lâu lắm rồi nhưng chưa có dịp. Tôi vẫn im lặng...

“Anh để ý em lâu rồi. Anh rất quý em và thương em nữa. Anh muốn nuôi em ăn học và cho em tiền xài để em không phải chạy vạy vất vả nữa. Nhưng đổi lại, em hãy làm bạn gái anh nghe cưng.”

Anh ta dùng từ “bạn gái” chứ không phải “bồ nhí”. Thậm chí không một chút ngượng ngùng khi nói điều ấy với tôi cơ. Tỉnh rụi. Cứ như một gã độc thân đang đi tìm người yêu vậy. Đúng là quá đáng. Tôi không biết đàn ông họ nghĩ gì. Nhưng quả thật, nếu là vợ Đại, chắc hẳn tôi sẽ đau khổ lắm. Cách ngay những anh đẹp trai, phong độ và... phong lưu thế này ra mới được.

Mùi hơi men nồng nặc từ Đại phả ra theo cơn gió nhẹ...

“Cảm ơn anh. Nhưng em tự lo được tất cả và anh thì còn có một gia đình và một người vợ sắp sinh con. Anh nên giữ lấy hạnh phúc của mình.”

Khỏi cần nói tôi cũng biết mình không thể ở lại đây. Tôi đứng lên, đi thẳng vào toilet thay đồ và dắt xe đạp ra về. Trong đầu chuẩn bị một lý do nữa cho tổ trưởng vì sự ra đi tiếp theo này. Tôi biết chị ấy sẽ bảo tôi không đủ bản lĩnh, không giỏi chịu đựng nhưng tôi cũng không còn cách nào khác. Tôi không thể ở lại nơi này nữa.

Rời TRE XANH, cũng là khi tôi vừa kết thúc những ngày học cuối cùng để về quê ăn Tết. Tổ trưởng gọi tôi lên công ty họp cùng với đội, trả lương và tặng mỗi PG hai thùng nước ngọt mang về uống. Chị ấy dặn tôi Tết xong xuống sớm để sắp xếp chỗ làm mới. Và bảo tôi, dù có chuyện gì cũng phải bản lĩnh và không được nghỉ làm.

“Đây là lương và thưởng của em. Em bán hàng giỏi lắm cưng. Cố lên em nha.”

3HAI MƯƠI CỦA EM, ĐẸP NHƯ ĐÓA HỒNG

Con gái không chỉ đẹp, mà cần phải có khí chất. Khí chất người con gái, giống như thổi nam châm thu hút tất cả, quyến rũ tất cả. Khí chất ấy bộc lộ qua đôi mắt, nụ cười, tính cách, tâm hồn, qua trái tim ấm áp đầy yêu thương và bao dung đối với cuộc đời!

Chỉ cần em có khí chất, nhất định em sẽ đẹp rực rỡ.

Chỉ cần em có khí chất, nhất định em sẽ có cuộc sống cao quý.

Đầu năm mới, tôi bảo với Thủy sẽ chuyển nhà vào cuối tháng. Thủy giật mình và hơi giận dỗi.

“Sao lại phải chuyển đi?”

Tôi không biết phải nói sao với Thủy. Bởi vì dù có nói gì đi nữa ở đây Thủy cũng giúp đỡ tôi nhiều, nhưng dạo này Thủy làm về lúc nửa đêm và lạch cạch đến 2-3 giờ sáng mới ngủ. Đã vậy, Thủy và bạn trai quần quýt không rời. Anh ấy đưa Thủy về và có khi ngủ lại. Còn tôi, thì không thể tập trung cho việc học tập. Điều này khiến tôi rất lo lắng. Bởi, chưa bao giờ tôi thấy quý trọng thời gian như lúc này, nó eo hẹp đến mức tôi không thể nào thu xếp thêm được. Tôi cảm thấy có lỗi với cha mẹ nếu như, vì việc làm thêm này mà ảnh hưởng đến việc học của mình.

Dù biết Thủy buồn, nhưng tôi vẫn phải dọn đi.

Tôi cần phải chọn con đường cho riêng mình.

Tôi dán thông báo tìm nhà và cần người ở ghép trong trường nên nhiều người biết. Một buổi trưa, Tâm (bạn học chung lớp) đến tìm tôi nói chuyện. Tâm duyên dáng và hiền lành, vừa nhìn tôi đã ưng ý.

“Dương cần tìm người ở chung đúng không? Cho tớ ở với nhé!”

“Thể hiện tại Tâm đang ở đâu?”

“Tớ đang ở Ký túc xá Đại học Quốc gia.”

“Ừa? Chỗ đó mới xây tiện nghi lắm mà, sao lại muốn dọn đi?”

“Ồi giời ôi, sợ đi bộ từ ký túc xá đến trường quá cơ. Trường gì mà ký túc xá xa bỏ mẹ, nắng, bụi và vắng vẻ... Tớ muốn vào nội thành ở thử xem sao.”

Nghe Tâm nói chuyện kiểu “thằng toét” không màu mè vậy, tôi thích ngay.

“Ok, nhưng thề không thay đổi đấy nhá!”

“Thề luôn!”, Tâm toe toét.

Đó cũng là bước khởi đầu cho tình bạn thân thiết giữa tôi và Tâm. Bởi vì sau lần chuyển nhà này, cuộc sống của tôi đã chuyển hẳn qua một chương khác, mà dẫu buồn hay vui, Tâm cũng đều ở bên tôi. Đó là điều vô cùng quý giá.

Đầu tiên, Tâm bắt xe buýt xuống khu tôi ở. Sau đó hai đứa đạp xe đi tìm nhà giữa cái nắng chang chang. Cuối cùng, chúng tôi cũng tìm được căn phòng ở đường Nguyễn Xí.

Chủ nhà bán vật liệu xây dựng và bán nước mía, phía sau có 7-8 phòng cho thuê cả dưới trệt lẫn lầu. Hôm tôi và Tâm dọn đến, có một đôi vợ chồng trẻ trên lầu lửng cứ nhìn chăm chăm. Anh chồng cời trần ồm nồm, mắt to lồ lộ. Trông chả có thiện cảm gì.

“Xe đạp để dưới và khóa cẩn thận nha tụi em, xì ke nhiều lắm đó.”

Phòng tôi và Tâm nằm ở giữa. Bên cạnh có ba phòng khác, gọi phòng cho oai chứ bé như cái tổ chim. Phòng bên tay trái, mấy chú thợ hồ ngày nào cũng tối mịt mới về và nói chuyện to như sấm. Hết chuyện làng quê, vợ con, lúa giống đến công xá, công trình... Các phòng cách nhau chỉ là tấm ván ép nên nghe rõ mồn một, bọn tôi chả thể nào tập trung đọc sách được. Phòng bên phải mẹ con chị bán vé số thì luôn nhặng xị. Ba mẹ con tối nào về cũng tổng kết và dò số. Tập vé nào lấy ở đại lý về họ cũng ghi series số cẩn thận vào sổ nên cuối ngày họ biết ngay tập nào trúng giải hay không trúng giải. Và tranh luận cũng từ chỗ này mà ra. Đứa con trai lớn khoảng 12 tuổi, bé gái thì khoảng 10 tuổi. Hai đứa đều rất lanh lợi. Bị mẹ la mắng vì lấy tiền bán vé số ăn quà, chúng liền “tôi tôi - bà bà” cãi lại ồm tỏi. Bà mẹ điên tiết có hôm lôi hai đứa ra đánh cho một trận. Đứa con gái khóc nguầy nguậy xin mẹ tha, đứa con trai thì vừa chạy, vừa hét: “Bà nhớ nhá, tôi mà tìm thấy ông ấy còn lâu tôi mới quay lại tìm bà”. Về sau tôi mới biết “ông ấy” ở đây chính là bố chúng. Nghe đâu ông bố vào Sài Gòn làm ăn bật tin lâu lắm rồi. Ba mẹ con dặt dẹo nhau từ Nam Định vào đây. Tìm rông rã một tháng không thấy, hết tiền, không nhà, không cửa phải lang thang ở bến xe bán vé số kiếm cơm qua ngày. Hai đứa trẻ cũng thất học luôn.

Sau một tuần dọn nhà mới, Tâm mất xe đạp. Trộm bẻ khóa lấy xe Tâm và để xe tôi lại. Tâm cầu tiết chửi vài câu cho bõ tức, ngồi tiếc ngẩn tiếc ngơ, cái xe mới mua chạy còn chưa kịp bám đất. Tội nghiệp! Tôi cũng chẳng biết an ủi bạn mình sao cả. Cứ thấy như mình có lỗi vậy. Nhưng rồi tôi cũng chẳng phải áy náy lâu... Bởi vì hai hôm sau, xe tôi cũng mất luôn.

Tôi và Tâm đi tìm bà chủ nhà, tức mình tôi bảo:

“Cô ơi, ở đây cửa ngoài, cửa trong và xe cũng đã khóa kỹ lưỡng rồi sao vẫn mất? Chắc phải người quen mới biết mà lấy nhanh thế này chứ?”

Bà chủ nhà mắng vốn: “Tiên sư bọn nó, hờ ra là mất, xe đạp sinh viên cũng không tha!”

Tay đàn ông trên gác lửng phía bên kia nghe xong đi vào. Bà chủ nhà cốt ý nói to và lườm nguýt hẳn, vẻ không ưa. “Chắc là có dính dáng đến vợ chồng nhà này rồi”, tôi thầm nhủ.

Ít hôm sau, hai đứa tôi đang mắt nhắm mắt mở lúc sáng sớm thì đã nghe ồn ào khóc lóc. Cô vợ nhà đó đầu bù tóc rối vật vã: “Trời ơi, má ơi, nó lấy hết tiền bạc vòng vàng của con trốn đi rồi! Thằng mất dạy, thằng khốn nạn...”

“Khổ chưa? Lấy hết không chừa lại gì à?” (Bà chủ nhà sốt sắng.)

“Không chị ơi, nó lấy sạch rồi, em mà gặp được em giết nó.”

“Vợ chồng mà, bình tĩnh em. Chắc nó lên cơn nghiện chịu không nổi, em là vợ phải đi tìm nó về cai hẳn đi.”

“Chồng con gì chị ơi, may là chưa cưới. Lỡ yêu rồi mới biết nó nghiện, bỏ nó nó đòi chết chung”.

Ôi, ra là thế. Tay đó chôm chĩa đồ đạc của người khác rồi cuỗm luôn của bạn gái, để lại tờ giấy vụn vụn vài chữ: “Cho anh hết số tài sản này, anh sẽ buông tha em”. Đúng là như phim hài. Nhìn cái mặt đã không bảo hành, bảo đảm rồi, không hiểu sao cô gái này chưa tìm hiểu kỹ đã yêu hẳn nhỉ. Eo ôi, ghê quá.

Chúng tôi quyết định chỉ ở đây một tháng rồi dọn đi. Dù thế nào, chúng tôi cũng phải nhanh chóng ra khỏi chỗ này. Mất hai chiếc xe đạp là chuyện nhỏ, an toàn là chuyện lớn.

Tôi bắt đầu đi làm PG trở lại. Mỗi sáng vẫn đi học cùng Tâm, nhưng 3 giờ chiều tôi lại đi bộ một mình bắt xe về trước. Quán mới của tôi cũng nằm ở Bình Thạnh. Tổ trưởng nói đây là quán gần chỗ tôi nhất.

Quán tên là LIM. Quán lớn, đông nghẹt khách và nhiều PG các hãng bia khác nhau. PG bia LS chính ở đây có tôi và Loan, một tuần có 2-3 buổi đội bán hàng di động Mobile công ty đến hỗ trợ bán hàng. Đúng là cạnh tranh khốc liệt. Hễ một bàn khách vào, lập tức PG các hãng có mặt ngay. Mời mọc, chèo kéo, tranh giành, lườm nguýt, dằn mặt... ôi đủ cả. Những ngày đầu tiên vì tôi mới đến quán nên bán hàng cũng ít. Phần vì tôi chưa thể quen kiểu giành giật này. Phần vì tôi thấy nản chí. Nhưng sau vài ngày, số lượng cũng dần tăng lên. Có điều chỉ cần tôi mời được bia LS, 5 phút sau nếu không quay lại sẽ có bia khác thay ngay. Tranh giành vậy nên mệt lắm.

Trong số các PG đó, có một cô gái tên Ngoan.

Ngoan không đẹp, hơi tròn và thấp người. Gương mặt sắc sảo, trang điểm đậm và ăn mặc sexy.

Lần đầu tiên “chạm trán” là lúc tôi châm đá cho bàn khách bốn người đang uống bia hãng Ngoan tiếp thị. Đây là công việc tôi vẫn thường làm, bởi vì dù khách hàng có uống bia nào, họ cũng cần được phục vụ tốt.

“Em tiếp thị LS hả?” (Một trong bốn người trong bàn hỏi tôi.)

“Dạ, hihi. Anh đã uống thử LS bao giờ chưa?”

“Lâu lâu cũng uống, nhưng thường là chưa kịp chọn bia gì đã có người mời uống đủ loại rồi.” (cười to).

“Vậy khi nào muốn đổi gu gọi em mang LS nhé”, tôi mỉm cười.

“Ok, em mang luôn bây giờ cũng được.”

Thấy tôi vẫn có vẻ tần ngần, vị khách nhắc lại:

“Đổi thử anh 4 chai LS đi cô bé.”

Tôi mang bia khui xong, thấy có nhỏ phục vụ tìm Ngoan. Ngay lập tức, Ngoan có mặt ở bàn, vừa quay sang ngọt nhạt với bàn khách, vừa nhìn tôi con mắt... hình viên đạn. Tôi vẫn đứng đưng như không. Lát sau, tôi vào toilet, Ngoan đợi sẵn ở đó: “Chị nói cung nghe nha, làm ăn cho khéo vào, khách của chị cung mà đụng vào là không yên thân đâu”.

Nghe như bị cảnh cáo vậy. Nói rồi không đợi tôi trả lời, Ngoan liếc mắt nhìn tôi và đi vào cửa phòng vệ sinh, cố ý để vai mình va trúng người tôi.

Tôi thấy nóng ran hai tai nên bảo: “Ủa? Ở đây khách là của quán, chứ không phải của em hay chị. Khách muốn uống LS thì em mang ra thôi.”

Chưa kịp đóng chốt cửa, Ngoan lập tức quay lại nhìn mặt tôi và bảo:

“Khách muốn không có nghĩa là được mang ra. Bàn của tao không có chỗ để mày chen chân vào. Nếu còn thêm một lần nữa, đừng có trách.”

Ôi, đổi cách xưng hô luôn mới ghê chứ. Tôi vốn chúa ghét ai lên giọng hăm dọa mình. Chị ta ăn nói đàng hoàng thì tôi còn ok, xử sự kiểu này thì... quên đi cho... đẹp trời nhá.

“Chị nói gì em không hiểu. Bán hàng thì phải cạnh tranh, nếu không cạnh tranh được thì về nhà nghỉ ngơi cho đỡ mệt.”

Ngoan trừng mắt nhìn tôi. Tôi cũng trừng mắt nhìn lại.

Những ngày sau đó, Ngoan ghét tôi ra mặt. Hễ thấy tôi ở đâu là lập tức sang đó so kè. Ngoan tìm mọi cách lấn át tiếng mời của tôi và không ngại “lẳng lơ” để bắt họ uống bằng được bia của mình. Hễ ai có ý định uống LS, Ngoan chặn lại ngay tức khắc. Tôi điên lắm, nhưng cố nhịn. Vì chả hay ho gì giành giật tầm thường như thế. Tôi không sợ Ngoan làm gì mình, chỉ không muốn không khí ngày càng căng thẳng ở chỗ làm như thế. Mà thật ra nếu xét kỹ lại... cũng có thể thông cảm được đôi chút. Ngoan không học hành, không nghề nghiệp nên cô ấy phải bằng mọi giá giữ và bảo vệ việc làm của mình. Còn tôi, tất cả chỉ việc làm thêm để trang trải cho cuộc sống sinh viên mà thôi. Tôi không yêu thích nên không cần giữ chặt lấy, cũng không cần giành giật. Vì làm thế cũng đâu để làm gì, chỉ tổ mệt thêm cho mình.

Sau đó tôi quyết định: Bàn nào Ngoan mời rồi, tôi không mời nữa. Tôi chỉ cố bán hàng ở những bàn khách mới vào và khách quen cũ. Loan bảo tôi không việc gì phải nhường nhịn, nếu Ngoan dám làm gì, Loan sẽ nhảy vào đánh chung với tôi. Tôi nghe xong chỉ buồn cười.

Hôm đó là buổi chiều, nắng nóng và ngột ngạt như mọi chiều mùa hè Sài Gòn. Như thường lệ, tôi đi học đến 3 giờ rồi vội vã lao ra bắt xe buýt về nhà. Tôi chỉ có 15 phút tắm, make up và bắt xe ôm đến quán làm nên chạy như bay. Vào toilet thay đồ xong, tôi trở ra ướp bia, người nhể nhại mồ hôi. May là quán phun sương nên hơi nước ào ạt khắp nơi, người tôi cũng vì thế mà dịu nhiệt đi phần nào. Tôi đứng dựa lưng vào góc cột, mệt phờ người. Đang tranh thủ tận hưởng giây phút bình yên hiếm hoi thì Loan vỗ vai: “Đi học về trễ hả? Sao nay lên trễ dzậy?”. Tôi cười. Làm gì có lý do nào khác cho việc đi trễ của tôi chứ.

Có một bàn khách gọi tôi đến. Đó là hai người đàn ông trạc ngoài 50 tuổi, râu ria xồm xoàm. Người bên trái mặc áo sơ mi trắng, nói giọng Bắc. Người bên phải mặc áo sơ mi xanh, nói giọng Nam. Họ vừa ăn đậu phộng, vừa tán tỉnh phục vụ và cười hô hố, trông rất khả ố.

Tôi miễn cưỡng đi đến.

““Anh” cho gọi “em” ạ?”

“Ừ, chào em! Lấy cho anh hai chai LS đi cưng. Nhìn em thấy “ghét” quá à, há há.”

Tôi mang hai chai LS ra, châm đá, khai bia và rót vào ly cho họ. “Áo sơ mi xanh” đang vuốt tay một bạn phục vụ đáng tuổi cháu, tán tỉnh lả lơi. Thấy hơi chướng mắt, định quay người đi thì một trong hai gọi tôi lại.

“Nào, chờ đã em, chưa gì em đã đi nhanh thế? (Áo sơ mi trắng cất giọng khàn khàn.)

“Dạ, có gì cần thêm không ạ?”

Hai người đàn ông đáng tuổi cha chú đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn tôi từ đầu đến chân. Sau đó cùng bật ra tràng cười nghe... không thể lọt tai được. Tôi bắt đầu thấy khó chịu và nóng nóng mặt. Gã áo trắng vẫy tay bảo tôi đến gần, hắng nói nhỏ vào tai:

“Đêm nay em lên giường với anh đi.”

“Ngoan, anh cho tiền tha hồ shopping, hí hí.”

Tôi tưởng mình nghe lộn vì tiếng nhậu nhẹt, cụng ly bia xung quanh ầm ầm như chợ vỡ.

“Không nghe được hả cưng? Anh bảo em - lên - giường - với - anh”.

“Haha, quý sứ, cho em được bao nhiêu mà thẳng thừng thế ông?” (Gã áo xanh chêm vào.)

Gã áo trắng liếc nhanh người tôi rồi quay sang nói với bạn:

“Nhìn biết em còn trinh nên anh trả 15 triệu, tha hồ cho em mua sách vở nhỉ, haha”.

“Thôi, chơi đẹp luôn đi ông, “bo” thêm em 5 triệu nữa là 20 triệu cho em có tiền xài. Ông mới trúng thầu mà, hô hô.”

Trời ạ, mẹ kiếp, kiểu gì thế này hả trời? Mặt tôi biến sắc hệt hệt, ánh mắt căm tức tột cùng. Không thể tả được cảm xúc của mình nữa, tôi vội ngay ly bia hất thẳng vào mặt gã áo sơ mi trắng đang nhe răng ra cười nhả nhả đầy khoái chí.

“Về nhà bảo con ông kiểm cho. Bạn con ông chắc nhiều lắm đấy.”

Nói xong tôi quay đi ngay. Tức đến mức người run rẩy, mặt nóng bừng bừng. Mấy bàn bên cạnh và các PG hăng bĩa khác nhìn hai gã chăm chăm. Mặt hai gã trắng bệch, vừa lau nước vừa giả lảng cúi gầm mặt xuống. Loan chạy theo tôi vào nhà vệ sinh.

“Hai ông này cợt nhả lắm nha, lần trước đi với mấy gã khác cà chớn và dữ tợn lắm nhưng may là hôm nay thái độ hiền lành đó. Hôm bữa nhỏ PG cho bĩa Carlsberg phải khóc nghỉ việc vì mấy ổng đó.”, Loan vừa nhìn tôi vừa nói.

“Họ đã làm gì?”, tôi hỏi, mặt vẫn nóng bừng.

“Có một ông ngồi chung với mấy ông này, nhậu xỉn cho đã rồi gọi nhỏ đến giả bộ hỏi bĩa rồi sờ mông. Nhỏ tức quá tát một cái như trời giáng, ông ta khùng lên chửi bới om sòm và đòi đánh lại con nhỏ. Trời, tụi tui phải chạy lên can gần chết, chủ quán cũng phải đến năn nỉ, còn nhỏ PG ức quá nghỉ ngay hôm đó. Tội con nhỏ, đẹp và lạnh lắm mà vẫn chịu không nổi”.

“Mấy ông này không biết liêm sỉ đâu, nhậu vào rồi dè tiện lắm. Dương cẩn thận vẫn hơn nhé. Quán này mấy ổng xưa nay chỉ uống bĩa cho bà Ngoan, hôm nay uống LS chắc vì thích bà đó.”

Lát sau, tôi trở ra ngoài làm việc bình thường. Khi nhìn thấy tôi phục vụ các bàn bên cạnh, gã áo trắng bảo phục vụ gọi tôi đến. Nhưng tôi không đến. Ông ta bảo với Loan: “Cô bé đó đáo để thật, gọi lại đây cho anh đi em”. Loan đến bảo, tôi vẫn không đến. Ông ta là gì mà tôi phải đến?

“Nói với em ấy, mai anh ghé lại. Anh thích mấy cô bé kiểu thế”, ông ta nói khi đến lúc tính tiền.

Ngày hôm sau, hai gã quay lại thật. Trông thấy tôi đang mệt phờ đứng nghỉ ở góc tường, ông ta cho gọi tôi đến. Tôi vẫn đứng yên. Một lúc sau ông ta vờ đi toilet rồi qua thẳng chỗ tôi đứng.

“Này cô em, ly bĩa hôm qua em hất anh phải trả bằng tiền đấy”.

Tôi nhìn gã.

“Đừng để tôi phải nói nhiều. Mời ông lại bàn kia nhậu cho tôi nhờ”.

“Anh đùa thôi mà, làm gì ghê vậy em... Cỡ em, nhỏ con và gầy thế này, chịu gì nổi 3 lần/1 đêm...”

“À không, khéo một lần cũng còn vất vả, chưa “ấy” lần nào thì nhỏ lắm.”

Loan kìm tay tôi lại, rồi kéo tôi ra phía sau quán. Tôi tức giận cực độ, muốn vào cho hai gã bài học nữa. Nhưng Loan bảo, chấp làm gì hạng tiểu nhân ấy. Nhưng tôi không thể làm như không có gì xảy ra được. Hai ông này ngày nào cũng đến đây vì là khách ruột, nhìn mặt đã muốn nôn rồi.

Tôi báo với tổ trưởng chuyển quán khác, nhưng chị ấy không cho nghỉ.

“Gì chứ? Em thừa bản lĩnh để xử trí mấy chuyện này, sao lại vì câu nói của mấy ông già dè xồm này mà bỏ quán? Chị không kiếm ra người giỏi thay em được, ở thời điểm này chỉ có em mới giữ được số lượng bán ở quán này thôi, cạnh tranh gắt gao kiểu này mà em còn đòi đi thì chết

chị”.

“Chị nói rồi đó, em mà vì câu nói này bỏ đi thì quá kém cỏi. Em đâu phải cô gái yếu đuối đâu nào?”, tổ trưởng cố tình nhắc đi nhắc lại.

Nể lời chị ấy, tôi đành ở lại.

“Được thôi, không thoát khỏi lũ thì sống với lũ vậy”, tôi nhủ thầm.

Sau vụ đó, các PG khác nể nang, quý mến ra mặt. Họ không “kình” như trước nữa mà rất xởi lởi, vui vẻ. Bàn nào tôi mời rồi, các cô ấy cũng không thềm đến nữa, trừ Ngoan. Nhóm phục vụ thì đơn đả, Loan bảo: “Chúng nó bảo Dương có cá tính và thích cái cách Dương tạt nước vào hai ông kia. Mấy ổng hôm bữa sờ mông nhỏ Ly, nó tức quá nên nghỉ việc rồi. Nay coi như Dương trả thù thay nhỏ Ly rồi, hí hí”.

Tôi thì chẳng biết nói gì, vì cũng chả vui vẻ gì mấy kiểu này, nhưng tôi không muốn nhìn thấy hai vị này ở đây nữa thì tốt hơn. Còn Ngoan, cô ấy có vẻ vẫn chả ưa gì tôi sau lần va chạm đầu tiên. Tôi cũng không quan tâm.

Hôm sau, tôi tới sớm, ướp bia, chuẩn bị đồng phục và trang điểm phía bên trong. Một lát thì Ngoan và các PG khác bước vào. Chào nhau qua lại, rồi tất cả cùng đứng trước gương để vẽ mắt, tô son.

Ngoan buông giọng: “Tưởng gì hay, tạt nước thôi mà làm gì tụi mày mấy ngày nay nói hoài dzậy?”

“Trời, hai ổng cà chớn hoài mà có con nhỏ nào tạt nước đâu? Mày có làm lần nào chưa?”

Ngoan chưa kịp lên tiếng thì nhỏ khác chen vào: “Chớ không phải mấy má toàn tới vuốt ve “Anh, anh, thôi mà, dùng bia của em nha” thí mụ nội luôn hả? Giờ bà Dương làm thì mấy thằng chả mới biết thế nào là lễ độ chớ. Haiza, ta nói... nó sướng gì đâu haha”, PG Carlsberg cười vui vẻ.

Tôi chưa kịp lên tiếng thì Loan chen vào: “Nói chung là hoan hô Dương, tui thích bà lắm rồi í nha. Nói thiệt nhìn mặt bà rất hiền, lại có nét dịu dàng nên không đời nào nghĩ bà làm zậy lun á. Đã wá, càng nghĩ càng đã.” (cười ngoác)

Tôi chưa kịp trả lời thì Ngoan nhảy vào: “Ờ, cũng đã thiệt. Nhưng mấy ổng xưa nay là “mối” uống bia cho tao, tụi mày thấy 10 lần vào thì uống hết cả 11 lần, lần nào cũng cả kết, mà hôm đó “nó” uống LS, tao không có vui à nha. Chỗ này là chỗ bán hàng, tao không quan tâm chuyện khác, miễn sao đừng đổi bia của tao là được”, Ngoan vừa vẽ chân mày, vừa liếc sắc lẹm qua chỗ tôi.

“Túm lại, tui cũng chả có ý định giành giật mối lái gì của ai, hai ông ấy hôm đó là tự uống LS và đòi khai bia này cho bằng được. Cùng đi làm thuê cả, hay ho gì giành giật khách đâu. Hơn nữa, nếu khách mà thế này thì thà tui không bán, tui sẽ bán cho người đàn ông hoàng, xứng đáng hơn”, tôi vẫn cố gắng từ tốn.

“Ha ha... nghe hay quá ha, có thằng nào đi uống bia mà không thích nói tục, ghẹo gái? Đùa với

nó vài câu, nó uống cho cả vại bia, cần gì phải tỏ ra mình cao sang? Cao sang thì đi làm chi”, Ngoan vừa tô son, vừa cong cớn.

“Mày đừng có nói chuyện kiểu đó nha Ngoan, chị em làm chung nói vậy không hay à nha”, PG bia Foster chen ngay vào “nhắc nhở” Ngoan khi nhìn thấy tôi ngẩng mặt lên.

Tôi đứng lên, bước tới chỗ Ngoan.

“Mỗi đứa một quan niệm, tao không thích bán hàng cho mấy kiểu dân ô, khả ố. Tao bán cho số đông còn lại, họ đùa có chừng mực, nói năng lịch sự và vui vẻ. Tao không nghĩ mình cao sang nhưng tao có tự trọng và sĩ diện, đứa nào không có thì thiệt thòi cho đứa đó. Mày cứ bán theo cách của mày, mày có bản lĩnh thì cứ làm hơn tao đi, nhưng đừng mĩa mai hay đe dọa, tao không đụng đến mày thì mày cũng nên để tao yên... Tao mệt rồi, nha”.

“Cảnh cáo” Ngoan xong, tôi bước ra quán và bắt đầu làm việc. Loan chạy theo “mách”: “Nó tức bà lắm đấy, nhưng kệ, con này chảnh và đầu nó nghĩ gì ấy. Nhưng yên tâm, nó không dám làm gì đâu, chẳng qua ba cái trò thù vật thôi”.

Đúng là thù vật.

Ngày tiếp theo đi làm, tôi và Loan bị mất hết đồ khai bia in hình LS. Hỏi phục vụ không ai biết mà tới giờ làm nên đành phải mượn của quán.

Vài ngày tiếp theo nữa, tôi đến sớm và treo giỏ đồ đồng phục trong nhà tắm. Đến lúc ướp bia xong quay ra thay đồ thì mất chiếc váy, tìm đâu cũng không thấy. Xe đạp mình dựng trong góc cũng xẹp lốp. Loan bực bội: “Chắc bà Ngoan kêu mấy đứa trong quán làm đó, chứ ai rảnh làm mấy chuyện này. Thấy ghét con nhỏ này rồi à nha. Tui mà bắt được, tui chửi cho một trận”.

Chưa hết, Ngoan không để cho bàn nào uống LS, hễ khách vào là Ngoan sẵn số tới mời, nhưng chỉ cạnh tranh những bàn mà tôi và Loan đang mời thôi, còn với PG khác Ngoan không màng đến. Ngoan cứ đứng lì ra và trơ trơ khai bia, nếu khách không uống, Ngoan sẵn sàng trả tiền cho chai bia đó. Thậm chí bàn nào uống bia rồi Ngoan vẫn đến “năn nỉ” và chỉ một lúc sau họ đổi bia của Ngoan tiếp thị. Tôi và Loan nhiều lúc không kịp trở tay, vì quán rất đông và quá bận.

Thái độ của Ngoan ngày càng tệ nên tôi nghĩ: Đã đến lúc cho cô nàng này bài học, không thể cứ để tình trạng này kéo dài, tôi đã cố ý tránh và không đụng đến, nhưng nếu cô ấy cứ lấn tới thế này, thì không thể yên lặng được nữa.

Nhưng tôi-chưa-kip-làm-gì-cả.

Vài hôm sau, có một vụ đánh nhau ngay giữa đường. Hai người đàn bà sẵn số tới giật tóc, tát, cào cấu và chửi rửa thậm tệ một cô gái. Lúc đó đã hơn 11 giờ đêm nên đường rất vắng, chỉ còn vài hàng quán cóc nhỏ. Chỗ này là ngã ba, lối dẫn vào con hẻm nhỏ cách không xa quán là mấy, ngõ tắt ra các ngã khác. Tôi vừa kết thúc giờ làm và đi về tới đó thì gặp cảnh đánh nhau, hai chị phụ nữ đang cố bẻ tay và đè người cô gái xuống rồi tát tới tấp. Cô gái ra sức vùng vẫy và dùng chân đạp vào họ. Tôi cố nhìn, thấy ai mặc cái váy xanh, y hệt váy Ngoan mặc lúc chiều. Họ vừa đánh nhau, vừa la hét. Cạnh đó có vài người xe ôm, bán hủ tiếu nhưng họ không nhảy vào can

mà còn đứng nhìn xem mọi chuyện diễn tiến thế nào.

Tôi hết hoảng, vì thấy cô gái bị tát khá nhiều. Lại gần hơn để cố nhìn kỹ thì trời ơi, đích thị là Ngoan. Không kịp nghĩ gì nhiều, tôi vút xe đạp cái “ầm” và chạy vào can ngăn. Tôi lao vào bảo họ dừng lại và cố sức lôi họ ra nhưng không thể. Hai người đàn bà to béo này mỗi người giữ một cánh tay Ngoan, kẹp và ghì chặt mình họ vào người cô ấy, còn tay kia vừa tát vừa kéo tóc xềnh xệch lôi xuống. Ngoan đau quá nên vừa cố giãy ra vừa khóc, vừa chửi.

Là đánh ghen.

Phải khó khăn lắm, tôi, chú lái xe ôm và thằng bé bán hủ tiếu gõ mới lôi hai người đàn bà ra khỏi người Ngoan được. Chú lái xe ôm bậm trợn: “Đ.M, có gì chị em bảo nhau đằng hoàng chứ hai bà như voi zậy mà đề đánh con nhỏ thì coi sao được, còn oánh nữa tui báo công an à nha”. Nhưng họ vẫn chửi sa sả: “Đ.M, nó định cướp chồng tui nên tui phải xử nó chứ, đằng hoàng với nó để nó tiếp tục làm đĩ à. Con này chưa cho giang hồ xử hay tạt axit là còn may cho đời nó đó”.

Bà chị dắt theo cô em gái đi đánh ghen. Họ bảo Ngoan đang “léng phếng” với chồng họ, nhắn tin mùi mẫn và đi hát karaoke cùng nhau vài lần. Họ chưa bắt được tận tay nhưng chừng đó cũng đủ họ phải “dạy dỗ”. Rõ khổ mà.

Nhưng Ngoan cũng không vừa: “Đ.M, tui mày là gì mà dám đánh tao? Có chồng mà không biết giữ, để nó mê gái đi theo gái tán tỉnh thì ráng chịu. Tao không để yên vụ này đâu.”

Vừa lôi ba người ra, nghe Ngoan nói vậy họ lại sấn sổ lao vào. Lần này họ đạp thẳng vào bụng, đá tới tấp. Chú xe ôm và thằng bé hủ tiếu phải nhảy vào ôm từng người lôi ra. Nhưng họ không chịu, họ bảo hôm nay phải cho Ngoan hết đường về vì hỗn láo và mất dạy. Tôi chả biết làm thế nào, chỉ cố nói: “Thôi các chị ơi, xin các chị tha cho cô ấy. Đừng đánh người gây thương tích rồi trả thù qua lại, lỡ có chuyện gì thì dính tù tội khổ con cái lắm. Từ từ bình tĩnh cùng nhau giải quyết nha”. Sau đó tôi quay sang Ngoan: “Đừng nói gì nữa, sai hay đúng thì tự bản thân mình biết, đừng nói nhiều mà mang vạ vào thân nghe chưa?”

Họ tiếp tục chửi rửa qua lại, cuối cùng, phải vật lộn cả 15 phút sau, họ mới chịu rời đi. Tôi cũng bị dính vài quả xô qua xô lại nên đau điếng. Sau lần bị đánh này, Ngoan nghỉ làm 10 ngày rồi chuyển quán. Tôi cũng chẳng rõ là Ngoan đi đâu, nhưng vì mấy chị này biết chỗ Ngoan làm nên SUP bên công ty cô ấy không muốn có thêm lùm xùm. Họ thu xếp cho Ngoan một quán khác. Nhưng tôi nghĩ, ít nhiều Ngoan đã nhận được một bài học và cẩn thận hơn trong việc hành xử với những người có gia đình. Môi trường quán nhậu phức tạp và nghề PG vô cùng khắc nghiệt ở nơi này. Mỗi ngày chúng tôi nhận được cả đồng lời mời cà phê, ăn tối, hát karaoke... Đàn ông tới quán nhậu chưa bao giờ biết dừng lại trong việc mời mọc và rủ rê các cô gái tiếp thị hay nhân viên phục vụ. Họ có khi mất cả tháng chỉ để xin được số điện thoại “người đẹp”, bày ra đủ trò và đủ cách để trêu ghẹo, nhất là mấy anh có vợ. Có thể ở trường hợp của Ngoan, cô ấy chẳng tha thiết quan tâm gì chồng của các chị ấy cả, chỉ thích giỡn và ham vui đi chơi xiu thôi. Nhưng xui khi gặp phải các chị “Hoạn Thư”. Vì vậy, làm nghề này, biết từ chối khéo léo cũng là cả một nghệ thuật.

“Hãy biết học cách từ chối đó nhớ chưa. Không là rất thảm”, tôi lẩm bẩm với chính mình.

Trước khi tìm nhà mới, Tâm về quê thăm bố mẹ. Tôi lang thang ở nhà sách cả ngày.

Thật không ngờ, tôi có khách xuống thăm. Là Vũ.

Đây là lần thứ hai Vũ xuống thăm tôi. Lần đầu tiên là lúc tôi còn ở nhà bác Hưởng, Vũ xuống vào buổi trưa. Nhưng lần đó Vũ chỉ ở chơi khoảng vài tiếng nên chúng tôi không nói chuyện với nhau nhiều. Cả hai chỉ dùng bữa trưa chung với vài người bạn rồi họ ra về. Vũ cũng chẳng hỏi tôi sống và học tập thế nào, cứ nhìn và im lặng. Ánh mắt cậu ấy buồn và lặng lẽ. Hôm đó khi Vũ về, tôi buồn rơi nước mắt. Cậu ấy xa tôi đến thế này rồi ư?

Lần này Vũ xuống cùng vài người bạn học cũ. Các cậu ấy đi thăm vài người bạn học khác, trong đó có tôi. Ăn xong, hai đứa tôi đi dạo một lát. Sài Gòn rộng lớn và cũng nhỏ bé, hai đứa đi có một xíu đã hết con đường Nguyễn Xí gần bến xe miền Đông... Cứ như chúng tôi không còn con đường nào để đi cùng nhau nữa vậy. Cũng chẳng biết nói gì với nhau... mà có nói cũng làm sao hết được những tháng ngày tôi đang trải qua cơ chứ? Vũ hỏi tôi câu nào, tôi trả lời câu nấy. Vũ không hỏi, tôi cũng lặng im. Giữa chúng tôi có một khoảng cách xa vời vợi. Dù những ngày xa nhà ở đây tôi đã nhớ Vũ da diết. Tự nhiên tôi thầm ước: Giá như Vũ có thể hiểu được tôi. Giá như Vũ hiểu được rằng tôi cần yêu thương và che chở nhiều đến thế nào. Giá như Vũ biết tôi mệt mỏi biết bao nhiêu, giá như...

Nếu trong tình cảm mà có quá nhiều “giá như”, thì hẳn là vấn đề rất lớn. Và vấn đề của tôi và Vũ đã không thể tính tiếp. Vũ không bao giờ điện thoại hay hỏi thăm tôi. Tôi cũng chẳng hiểu sao cậu ấy lại làm như vậy. Tôi chẳng hiểu sao ngay đến một câu nói: “Vũ nhớ Dương”, cậu ấy cũng không thể nói ra. Cậu ấy cứ ngang ngang, ngông ngông và chả nói lời nói khiến tôi ấm lòng. Cậu ấy từng là bạn tôi, trước khi là bạn trai cơ mà. Nếu cậu ấy chăm sóc tôi ở giai đoạn này, nếu cậu ấy ở gần tôi và học một cái nghề nào đó ở đây, biết đâu chúng tôi có thể vui hơn?

Vũ nắm tay tôi khi cả hai đang đứng ở hành lang căn nhà trọ chỗ tôi. Tôi nhìn Vũ, cậu ấy chỉ cười và nhìn xa xăm.

Tôi nhìn những ánh đèn đường, những hạt mưa vừa rơi... Chúng thật cô đơn.

* * *

Tôi lại được chuyển qua PHỐ, cách LIM khoảng một cây số. Quán nhỏ, bàn ghế cao vuông vức, sạch sẽ và nằm ngay đường lộ. Ở đây có mấy chị phục vụ người miền Tây đeo đầy trang sức. Tất cả đều thích “vàng” nên tối nào mấy chị ấy cũng nói về giá cả, mẫu mã, chất lượng từng loại. Họ không quan tâm đến tôi, không vồn vã, cũng không ghét bỏ. Bếp trưởng thì là một phụ nữ khoảng ngoài 30 tuổi, cao cao, ốm ốm và khó gần. Ngoài ra, còn một cô bé phụ bếp, nhanh nhẹn, giỏi tính toán.

Nhưng ở PHỐ, tôi đã gặp được hai người “rất đặc biệt”.

“Người đặc biệt” thứ nhất của tôi là anh chàng giữ xe dễ thương: Phi “tóc vàng hoe”. Chả nhớ Phi quê ở đâu, đẹp trai, cao lớn và ăn mặc như Hàn Quốc. Ngày đầu tiên đến quán, gặp Phi chạy ra dắt xe tôi muốn... “té xỉu” vì tưởng nhầm là người mẫu hay diễn viên nào đó. Ôi, bạn thử

tưởng tượng mà xem, làm gì có anh chàng giữ xe quán ăn nào ở Sài Gòn mà đẹp trai, ăn mặc lịch lãm, “láng o” như tài tử thế này chứ?

Mỗi chiều tôi đến, Phi đều lúi húi ở cái ghế nhựa kê sát cột điện ngay bờ đường. Vừa đứng vậy khách mời vào, vừa dắt xe, ghi số, vừa ngồi nhâm nhi cà phê đen đá. Tóc vuốt gel cực style, ăn mặc bánh bao, sạch sẽ. “Thật là... có nhìn kiểu gì tôi cũng thấy chả giống gì một anh giữ xe cả”.

“Em dễ thương wá à.”

Đó là câu đầu tiên Phi nói chuyện với tôi kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch.

“Hi, rất vui được gặp anh.”

“Mừng em dzề dzới quán nha cưng.”

“Ok, có gì chỉ bảo em nhé.”

Phi mỉm cười tươi rói.

Thời gian làm ở đây, không ngày nào tôi không đi trễ từ 15-30 phút. Từ chỗ trọ ra trạm xe buýt đến trường khá xa nên tôi đi bộ rất nhiều vòng. Ôi, tôi thở không ra hơi, mồ hôi túa như “xông hơi”, ướt nhẹp áo và sống lưng. Về đến nhà, vì phòng cũng nóng như bếp lò, không quạt nên tôi cũng chả tận hưởng được gì ngoài mau chóng lấy quần áo ra nhà tắm công cộng trong dãy trọ xối nước ào ào. Sau đó, tôi lấy đồng phục PG rồi chạy ra bắt xe đi làm. Vì vậy, dù cố gắng cách mấy chiều nào tôi cũng “xất bất xang bang” mới tới được quán.

“Chạy vừa thôi em, tóc em rối tung lên rồi kìa.”

“Hờ hờ, ông chủ đến chưa anh? Tổ trưởng em nữa? Có ai kiểm em không?”

“Ok, được rồi, không ai hết, em đi từ từ thôi kéo ngã, người đâu mà chạy lẹ dễ sợ.”

Thường là chiều nào tôi cũng hót hải nói chuyện với Phi như thế. Rồi chạy ào vào kiểm toilet thay đồ. Sau đó trở ra kiểm bia, ướp bia. Sát bên PHỐ là quán trà sữa, cứ vài ba hôm Phi lại gọi họ mang cho tôi một ly. “Uống đi cho mát nè em, nhìn em nóng như 39 độ dzậy đó”. Tôi cầm ly trà sữa vừa cảm động, vừa ngại ngùng nhìn Phi, định trả tiền nhưng toàn bị chặn: “Không lẽ chút chuyện nhỏ này muốn làm cho em cũng không được sao?”.

Có hôm tôi cũng đến đúng giờ, quán vắng, thần thờ, mệt mỏi... Tôi ra góc cột điện (ngay mặt tiền quán) chỗ Phi ngồi nói chuyện cho đỡ buồn. Phi ngồi vo vo tập vé xe, ly cà phê đen đá để ngay trước mặt.

“Đến rồi hả em? Hồi nãy có người kiểm em đó.”

“Hả? Ai kiểm em? Tổ trưởng hả? Chị ấy có la em dữ không? Có nhắc lại em gì không?”

“Có, nhắc quá chừng, hổng biết sao giờ này em chưa tới.”

“Thôi tiêu em rồi, mai em bị gọi lên công ty kiểm điểm cho coi, lại mất buổi học rồi.”

“Thôi nào cưng, đừng lo, chỉ có anh kiểm em thôi. Chiều nào cũng nhìn hết xe ôm đến góc trạm

xe buýt đằng kia coi em đến chưa? Em làm anh cũng sống hồi hộp theo em rồi đó, cô bé.”

Nhiều hôm thấy Phi trộm nhìn tôi thật lâu, lâu đến mức bối rối, lâu đến mức nếu tôi bắt chợt quay lại, có thể sẽ chẳng biết phải làm thế nào cả. Rồi tự nhiên thấy lòng dễ chịu lắm. Cái cảm giác nhẹ nhàng, vui vui cứ từ từ xâm chiếm lấy tâm hồn. Vì tôi biết dù cuộc sống của tôi có mệt mỏi hay có khó khăn cỡ nào, tôi vẫn gặp được những người thật lòng quan tâm và dễ thương thế này. Đó là những điều tốt đẹp nhất để động viên tôi vượt qua tất cả. Dẫu là tình cảm đó sẽ chẳng bao giờ có thể đi đến đâu... Nhưng thôi, nghĩ nhiều mà làm gì, cứ quí mến nhau nhẹ nhàng vậy mà sống đi nhỉ?

Biết tôi thích ăn sầu riêng, có lần Phi mua sẵn 2-3 hộp cất sẵn ở góc cột điện. Đến khi tôi xong việc, vừa ra trước đường vắng xe ôm thì Phi vội vã chạy theo:

“Em mang dề ăn nhen, ăn thật ngon để sầu riêng của bé thành sầu chung lun, hehe”.

“Ơ, mua cho em ạ? Thôi em không dám lấy đâu, anh để lại ăn cùng mọi người đi nhé!” (Tôi nhìn qua chỗ mấy chị phục vụ, lúc này đang tập trung cả “hội đồng” nhìn chúng tôi.)

Phi hơi hốt hoảng (chắc sợ tôi không nhận):

“Anh có rồi, em mang dề *ăng* đi. Đừng khách sáo mà, em mà không nhận là anh chui xuống đất cho em coi lun đó.”

Anh xe ôm, mấy chị phục vụ nhìn chúng tôi cười. Tôi lặng im nhìn Phi. Nhìn nụ cười đẹp ngất ngây này. Đêm và những cơn gió mát lạnh nhẹ lùa vào tóc tôi. Tôi cầm hộp trái cây mà không nói nên lời, lí nhí cảm ơn rồi leo lên xe ôm thật nhanh. Ôi, giá mà anh biết tôi quý anh biết bao nhiêu!

Những ngày cuối cùng làm việc ở PHỐ, tôi cố gắng đi rất sớm và ra góc Phi ngồi. Âm thanh cuối ngày của phố phường ồn ào, tấp nập, khói bụi lướt ngang qua chúng tôi. Tôi định hỏi Phi nhiều về cuộc sống riêng, về lý do làm việc ở đây nhưng hôm nào thấy Phi cũng có vẻ đăm chiêu nên lại thôi. Tôi nghĩ ai cũng có mục đích sống của mình. Biết đâu Phi đang có “nỗi khổ” nào đấy, hoặc muốn mở nhà hàng nên đến học nghề thì sao nhỉ? (Đoán mò đấy. Chả khai thác được gì từ Phi cả, mãi cho đến ngày tôi đi cũng không hé răng... tiết lộ nửa lời.)

“Em sống chậm lại chút đi. Anh thấy em sinh nhăm giờ tên lửa hay sao đó, cái gì cũng rất rảnh dễ sợ”. Phi quay sang bảo tôi.

Cũng tại chỗ này, nhìn những chuyến xe buýt chiều muộn ào qua, vô tình nhìn thấy cô bạn học chung khoa giờ này mới về tới đây. Cô ấy ngồi trên xe buýt vừa nói chuyện điện thoại, vừa cười tươi và di di những ngón tay qua ô cửa kính. Có lẽ Phi chẳng thể hiểu rằng tôi mệt mỏi và thêm khát cháy bỏng cuộc sống chậm như thế biết nhường nào... Tôi chỉ ước sao mình có thể bình dị trải qua những buổi chiều như mọi chiều bình thường của bạn bè mà thôi. Một buổi chiều học hết các tiết đến 5 giờ (chứ không phải 3 giờ rồi vội vã cúp học), được nghe hết bài giảng của thầy cô, được thông dong tản bộ ra về, ngắm cái ráng chiều nhẹ nhàng len qua ngọn cây. Rồi mua đồ ăn hàng quán cùng bạn bè, cùng nhau lên xe buýt, cùng nhau đứng hoặc kiếm ghế ngồi, cùng nhau nói chuyện hoặc tranh luận về một đề tài, một cuốn sách nào đó yêu thích... 7 giờ tối về

nhà tắm một cái, xem phim, lên mạng đọc tin tức. Ôi, cái ước mơ nhỏ bé làm sao, còn con làm sao! Tôi đã ở PHỐ khoảng hai tháng rồi mới đi. Suốt thời gian đó, Phi là người duy nhất khiến tôi xua tan đi cái chán chường ở môi trường này. Một nụ cười dịu dàng, một ánh mắt ấm áp, một cử chỉ lịch sự... tự nhiên thấy nhẹ nhàng và đời bỗng đẹp làm sao. Thôi thì vui trong phút chốc, ấm lòng trong phút chốc để rồi lại đương đầu với những khó khăn trước mắt và tìm cách xử lý chúng vậy.

Sở dĩ tôi nói vậy vì “người đặc biệt” thứ hai tôi muốn nói đến ở đây là: “Ngài chủ quán”. Tôi gọi “ngài” thay cho “ông”, vì “ông” thì chưa đủ sức nặng để mô tả về người đặc biệt này. “Ngài” tướng tá cao lớn, phương phi, râu rậm. Nhìn tướng quan quyền và ăn mặc, đi đứng, điệu bộ... đậm chất Pháp (Việt kiều Pháp mà). “Ngài” nói năng từ tốn, khoan thai, nhưng ý nhị và đau như kiến (nếu ta mất cảnh giác).

“Ngài chủ quán” của tôi lẽ ra không có gì gây ấn tượng sâu sắc trong lòng tôi cả. Nhưng vì ngài đã cho tôi biết nhiều bài học bổ ích nên thành ra tôi lại nghĩ về ngài nhiều.

Hôm đầu tiên gặp, ngài bắt tay chào đón tôi rất lịch sự.

“Chào mừng con đến với quán ăn của chú.”

Thấy cung cách của ngài, tôi mừng rơn. Bởi chí ít ra tôi cũng sẽ được an-toàn và không lo đề phòng “gian tà”. Tuy nhiên, theo kinh nghiệm đúc kết, cái gì cũng có hai mặt, bạn đừng vội chắc chắn quá sớm về ai đó ngay trong lần gặp đầu tiên.

Ngài nghiêm túc và ít nói. Ngài logic và sắp xếp mọi thứ rất khoa học. Đây đúng là ưu điểm của ngài. Nhưng nếu so với nhược điểm mà sau này tôi biết, thì cái ưu điểm kia chả thấm vào đâu cả.

Ngài rất sạch. Sạch đến mức ngày nào ngài cũng bắt phục vụ lau kỹ từng cái bàn, ghế, chén, đĩa, muống đến mức muốn mòn đi vì chà xát. Không một hạt bụi nào lọt được vào chỗ ngài ngồi, bởi nếu thấy chúng, tiền phạt sẽ trừ thẳng vào lương mà không cần có thêm lời kêu ca phàn nàn nào.

Ngài rất nguyên tắc. Phải làm thế ngài mới thiết lập được tôn ti trật tự. Nhưng nếu nhân viên ngài lâm cảnh túng bấn, khốn khó cần tiền thì ngài nhất quyết không giải quyết, dù người đó cố gắng nài nỉ ngài thế nào đi nữa. Cứ đúng ngày đúng tháng ngài mới gọi từng người lên và đưa phong bì thanh toán. Riêng bệnh tật, ốm đau thì quên hẳn chuyện nghỉ làm, ngài chả tin ai bệnh cả, bởi ngài nghĩ 60 tuổi như ngài còn không tốn tiền mua thuốc hướng chi đám thanh niên 20 tuổi lúc nào cũng dư lý do lý trấu trốn việc làm những chuyện vô bổ như cà phê, nhậu nhẹt, hện hò...

Ngài tính toán. Kinh doanh mà không tính toán kỹ lấy gì mà sống. Thế nhưng cũng sẽ thật tệ nếu ngài kỹ đến mức tận dụng tối đa thời gian họ có mặt ở quán để làm mọi việc (khá vô bổ). Ngài không cho nhân viên ngồi mà luôn phải đứng nghiêm chỉnh dù quán chả có ai, vắng hoe vắng hoắt. Tội nghiệp các chị phục vụ mang giày cao gót và cũng tội nghiệp cả tôi nữa. Tối nào cũng đứng đến mức chân mỗi nhừ, tê cứng và đau nhức rã rời. Đau nhức đến mức về nhà tối nào tôi cũng phải ngâm nước muối chanh nóng. Tức cái là thà quán đông khách chạy ra chạy

vào cho đỡ buồn cũng được, đằng này quán của ngài tối nào cũng lơ thơ 2-3 bàn khách. Đã thế khách ăn ít, uống ít nên cũng chả cần phục vụ gì nhiều.

Nói chung tôi chả có thiện cảm gì với ngài. Và ngài cũng chả ưa gì tôi cả. Vì tôi cũng chỉ đứng được 1-2 tuần đầu, còn lại nếu quán vắng, tôi cứ kiếm bàn ngồi thoải mái. Tôi là PG bên công ty đưa sang, dù gì cũng không phải nhân viên của ngài nên dù khó chịu mấy ngài cũng nể phần nào. Dần dần các chị phục vụ cũng “bắt chước tôi”, họ cứ phớt lờ mọi ánh mắt bực dọc của ngài.

Một buổi tối cuối tuần, ngài gọi tôi đến:

“Chú thấy con bán bia sụt giảm nhiều quá.”

“Tại quán chú vắng khách quá, con cũng đang cố nhưng chắc khó lắm chú ạ.”

“Ừ, chú cũng nghĩ vậy. Chú sợ nếu con cứ ở đây sẽ ảnh hưởng nhiều đến chất lượng công việc của con...”

Tôi hiểu ý ngài muốn nói gì, nhưng vẫn cố tình hỏi lại.

“Ý chú là sao ạ?”

“Ừ, chú nghĩ cũng không cần vòng vo làm gì. Vì quán vắng, vì sản lượng bia ngày càng thấp ảnh hưởng đến chất lượng công việc của con nên từ ngày mai, con không cần đến làm việc ở đây nữa. Con có thể chuyển sang quán khác, chú sẽ nói chuyện với tổ trưởng LS”.

Mừng vì cuối cùng mình cũng có một cái cớ hửn hoi để đường đường chính chính ra đi mà không lo bị tổ trưởng nhần nhó nữa. Bởi dạo gần đây tôi cứ tự đổi quán xoành xoạch, chị tổ trưởng bị tôi xoay chóng hết cả mặt.

“Dạ, ok, mai con sẽ không đến đây nữa. Dù sao con cũng cảm ơn chú nhé. Chú “rộng lượng” với con quá”.

Tôi nhấn mạnh từ “rộng lượng” nên làm cho ngài hết sức ngại ngùng. Và chắc cũng vì ngại nên hình như ngài muốn dù sao cũng nên để lại ấn tượng gì đó với tôi hay sao í, thế là gọi đầu bếp ra.

“Em làm cho cô bé này món gì đó đi, quán mời, khỏi tính hóa đơn.”

Nói xong với chị đầu bếp (mặt vẫn đang ngẩn tò te, không biết ngài có nhằm lẫn gì không), rồi ngài quay sang tôi:

“Chú mời con món gì ăn, quà chia tay nhé. Con cứ chọn trong menu, chú sẽ bảo đầu bếp làm.”

Nghe “tấm lòng” của ngài, tôi đâm hoảng, cứ như tù nhân ăn bữa cơm cuối cùng trước khi ra pháp trường. Tôi vội vàng xua tay:

“Dạ thôi, không cần đâu ạ, con không muốn ăn gì cả. Nghe chú nói thế là con vui rồi, hihi.”

Tôi đã rời PHỐ như thế đó. Nhẹ nhàng và lịch sự. Một lần nữa tôi lại rời đi nơi khác, rời hai người đàn ông “đặc biệt” đã để lại trong lòng tôi nhiều cảm xúc, suy nghĩ khác nhau. Tối đó ra

về, tôi chẳng nói gì với Phi cả, cứ như mọi tối ra về bình thường. Nhưng từ hôm sau tôi không bao giờ quay trở lại đó một lần nào nữa.

“Tóc vàng hoe” chẳng biết có buồn tôi không?

4XÓM GIANG HỒ

Tuổi thanh xuân của mỗi người cũng như pháo hoa trên trời. Vì pháo hoa chỉ cháy sáng có một lần, vậy nên đừng để nó cháy một cách vô nghĩa và tắt dưới dòng sông.

Một buổi trưa cuối tháng ba, trời nắng như đổ lửa. Đi học về phòng ngồi xuống sàn nhà nóng muốn bỏng da, mái tôn hầm hập như muốn nung cháy đồ đạc. Tôi mở hộp cơm ra ăn, từng hạt cơm rời rạc khô không khốc trong miệng. Không nuốt nổi, cũng không thể nào chịu nổi cái không khí khủng khiếp này nữa, tôi bỏ cơm lao ra nhà tắm công cộng mà người đầm đìa mồ hôi.

“Coi nhà này được không rồi, chuyển đi gấp thôi, chết mất”, Tâm vừa quạt phành phạch, vừa nhăn nhó.

Hôm sau, một người bạn của Tâm nhắn tin giới thiệu nhà ở khu Fatima - ven sông Bình Triệu. Hai đứa ăn cơm vội vàng rồi chạy ra trạm xe buýt. Tôi nhìn địa chỉ, *khu phố... đường số...* Địa chỉ này nằm trong khu phố văn hóa nhỏ nằm bên kia đường, yên tĩnh - dường như tách biệt hẳn với cái ồn ào, khói bụi ngoài kia.

Khu nhà trọ nằm kế bên tiệm tạp hóa nhỏ của chủ nhà, trước hiên nhà là cây bàng rợp bóng.

Ấn tượng đầu tiên của tôi là trông thấy một cô gái mặc đồng phục áo sơ mi trắng, váy đen, cổ thắt nơ voan màu xanh biển, chân mang giày búp bê trắng tinh, đang ngồi dưới cây bàng mát rượi phía trước nhà nhìn qua bên quán cà phê đối diện xem phim. Ánh nắng len lỏi qua từng kẽ lá hắt lên làm sáng bừng gương mặt và cũng làm đôi mắt nheo nheo lại. Mái tóc đen dài thẳng mượt xoa xuống vai, gương mặt tròn bầu bĩnh, đôi mắt trẻ thơ đen láy, miệng khẽ héch lên cười khoe hàm răng trắng tinh.... Ôi, cái giây phút ấy mới đẹp làm sao. Một cô gái xinh ời là xinh!

“Chào em, Quỳnh đúng không nhỉ?” - Tâm cất lời.

Cô gái hơi giật mình, quay sang nhìn bọn tôi:

“Ơ, chị là chị Tâm ạ?”

“Ừ, chị đây. Nghe Hoa giới thiệu em cần người ở chung nên chị đến coi nhà”.

“Dạ vâng, mời hai chị vào xem, em ở có một mình nên kiếm bạn ở chung cho vui và cho... đỡ tốn tiền, hehe.”

Quỳnh ở phòng thứ hai, gọi là C4, cạnh bên phòng đôi vợ chồng trẻ sửa máy. Khi bọn tôi đẩy cửa vào, có một người đàn ông đang nằm ngủ dưới sàn. Tôi hơi nhú mày, ai đây chứ? Sao lại có đàn ông trong nhà thế này?

Thấy tôi và Tâm đưa mắt nhìn nhau, Quỳnh lập tức trấn an: “Đây là anh bạn em ở trong xóm, trưa nay mệt nên xin ngủ nhờ phòng em tí. Không phải bạn trai em đâu nhé, hehe...”.

Nói rồi Quỳnh bước đến chỗ người thanh niên: “Anh Dũng ơi, có bạn đến coi nhà, anh dậy cho bạn em coi nhà cái.”

Dũng lập tức bật dậy và đưa cặp mắt ngái ngủ nhìn. Sau đó anh ta vội lấy chiếc mũ phớt màu đen đội lên đầu rồi đi ra.

Căn phòng của Quỳnh khoảng 9m², hơi nhỏ nhưng mát mẻ, có gác bên trên để ngủ và kê tủ treo quần áo. Dưới nhà là kệ bếp nhỏ nấu cơm, tủ đựng bát và nhà tắm. Phòng trống huơ trống hoác không có gì đáng giá ngoài cái bàn nhựa và chiếc quạt đang kêu phành phạch cắm ổ điện ngay cửa ra vào.

Hai hôm sau ngày coi nhà, tôi và Tâm cho tất cả đồ đạc lên một chuyến taxi và đi thẳng qua nhà Quỳnh. Cũng là buổi trưa sau giờ học về, Quỳnh đang ngồi dưới gốc bàng coi tivi bên cà phê đối diện.

Trong khi tôi đang lấy tiền trả taxi, Quỳnh phụ tài xế mở nắp xe phía sau lấy mấy giỏ đồ xuống và mang vào nhà. Chủ nhà trọ đang đứng bên tiệm tạp hóa nhìn tôi gật đầu.

Như vậy là xong chuyện nhà cửa.

“Hội giang hồ” gồm các nhân vật chính là: Dũng, Mạnh và vài thành viên khác. Trong số đó, tôi chỉ chú ý đến Mạnh. Mạnh khoảng 27 tuổi. Cao, điển trai, nụ cười tươi và có vết sẹo lớn ngay chân mày. Sáng chủ nhật đầu tiên nghỉ ở nhà, tôi vừa bước ra tiệm tạp hóa chú Cảnh mua ít đồ đã trông thấy Mạnh ngồi trước YoYo. Mạnh vô tình nhìn thấy tôi, ngạc nhiên vì nhận ra sự “hiện diện” của “người mới” trong khu phố này. Còn tôi, xuýt xoa không biết cái anh chàng vừa nhìn thấy là ai mà đẹp trai vậy.

Ngày nào cũng vậy, sáng mở cửa là thấy “hội giang hồ” tụ tập ở YoYo cà phê nghe nhạc, uống nước, đánh bài và tán gẫu. Hiếm có hôm vắng mặt, cứ giữ nguyên quân số thế đến chiều mới giải tán. Chẳng ai có nghề nghiệp gì.

Đã rất nhiều lần tôi luôn hỏi: Tại sao lại sống vậy chứ??? Nhưng chỉ nhận được những cái xoa đầu: “Em không hiểu đâu bé ạ, bọn anh rất khó để quay lại và bắt đầu lại từ đầu”.

Tôi không tin mọi thứ lại khó khăn đến vậy. Tôi nghĩ tất cả là do mình, chỉ cần mình muốn, mọi

thứ đều có thể thay đổi.

Là tôi buồn bĩnh? Hay tôi ngây thơ?

Quỳnh là sinh viên trường Trung cấp Du lịch, chưa có người yêu (vì mới chỉ thích đơn phương một anh chàng hồi trung học nên chưa thể gọi là yêu được). Về sở trường, nàng bảo “vẫn chưa phát hiện ra năng khiếu của mình nên không có niềm yêu thích hay say mê đối với một lĩnh vực nào cả”. Nàng chỉ hay đọc truyện tranh, coi phim tình cảm lãng mạn, lang thang ngắm mưa và ước mong có một chàng hoàng tử cười bạch mã đội mưa bất thành lình xuất hiện tặng hoa cho mình thôi. (Bệnh chung của những nàng mơ mộng).

Thấy tôi bận rộn, Quỳnh cũng muốn kiếm việc làm thêm.

Tôi dẫn Quỳnh lên công ty. Quỳnh hầu như được nhận... ngay lập tức, dù chưa có kinh nghiệm. Xinh có giá mà. Tổ trưởng phát cho Quỳnh hai bộ đồng phục PG bia LS và dặn Quỳnh đến quán Hạnh trên đường Lê Quang Định. Tối đó về tôi “training” cho Quỳnh hàng tá thứ liên quan đến nghề và những gì tôi rút ra được sau những ngày tháng làm công việc này. Tâm cũng ngồi dọn cơm cho cả bọn ăn và phụ họa. Nghe kể xong, Quỳnh bảo:

“Tui sẽ cố gắng đi làm giống bà. Chưa biết thế nào nhưng ít nhất chắc cũng cho mấy kẻ rượu chè dê xồm vài bài học đúng không? Hehe.”

Quỳnh làm ở Hạnh ba ngày. Hơi “sốc” tí vì chưa quen môi trường và đứng ròng rã năm tiếng nên về tới nhà là ngủ mê mết. Tôi vừa thương cảm vừa buồn cười. Đến ngày thứ tư, Quỳnh chuyển về quán nhỏ Thùy Vân, quán ở phía bên kia sông, qua cầu Bình Lợi và đối diện đường ray xe lửa.

Mỗi chiều hai đứa đạp xe lộc cộc chở nhau đi làm. Dù mệt, nắng nhưng cảm thấy vui và thân thiết lắm.

Chủ nhật - tuần đầu tiên Quỳnh đi làm, “Hội giang hồ” vào phòng tôi.

“Ủa bé Quỳnh, chiều chiều em và bạn đạp xe đi đâu vậy?”, Dũng đứng ở cửa sổ, nhìn tôi và Quỳnh rồi mở lời.

“Tụi em đi làm. Mà sao anh đứng ngoài không vào nhà?” - Quỳnh ngược lên nhìn Dũng đang giơ hai tay nắm lấy khung cửa sắt.

Mạnh và mấy anh kia bước vào phòng. Mạnh từ tốn:

“Tụi em làm gì?”

“PG, tiếp thị bia tại nhà hàng.” (tôi nói.)

“Trời, thiệt hông mấy cô bé?”

“Thiệt mà. Nhưng sao vậy anh?”

“Nghề đó phải bản lĩnh lắm đó nha, anh sợ tụi em còn non nớt quá.”

Mọi người nhìn chúng tôi, rất trù ố.

“Haha, không sao đâu anh, không ai bắt nạt được bọn em đâu. Đanh đá như hai đứa em ai mà dám chứ. Hơn nữa, Dương cũng làm lâu rồi mà.” - Quỳnh phá tan “bầu không khí”.

“Ừa, bé Dương làm trước đó rồi hả em?”, Mạnh hỏi.

“Đúng rồi anh, khoảng 7-8 tháng rồi đó anh, hihi.”

“Ok, nếu vậy thì không sao. Nhưng tại em cẩn thận nhé, mấy ông uống rượu vào ghê lắm đó”, Mạnh nhắc nhở.

Sau đó cả hội cùng đứng lên và đi ra, tôi và Quỳnh nhìn nhau.

“Lạ nhỉ? Sao mấy ông này hôm nay quan tâm thế chứ?”, Quỳnh thắc mắc.

“Ờ, chắc thấy đột nhiên mỗi tối bà biến đâu mất, không thấy ngồi trước nhà coi tivi ké nên truy cho ra thôi mà.”

“Không có đâu, mấy ông này chắc muốn kết thân với mình đấy. Tui ở đây mấy tháng rồi mà cứ giả bộ lơ lơ. Thế mà mình đi đâu là biết ngay. Hay thật!”

“Thì giả bộ lơ lơ, nhưng mọi bước đi của bà đều nằm trong “tầm kiểm soát”.”

“Kết bà thì có, từ ngày bà đến, mấy ông í cứ ngóng sang bên này suốt. Mới đi làm có mấy hôm chứ mấy, tui vẫn ngồi trước nhà mà có thèm hỏi đâu.”

“Thôi, em xin. Mà giang hồ chứ nhìn cũng dễ thương phết nhỉ?”

“Ừ, nhất là anh Mạnh, đẹp trai thiệt chứ”, Quỳnh đùa.

“Thôi đi mấy cô, đẹp trai đẹp gái gì. Lo mà cẩn thận đấy, ở đây không đùa được đâu. Tao không thích chơi với giang hồ đâu nhá.” Tâm “cảnh tỉnh” ngay lập tức. Xem ra có mỗi Tâm không mê trai đẹp.

Đó cũng là dịp lễ 30/4 - ngày kỷ niệm Giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước và Quốc tế lao động 1/5, thành phố có bắn pháo hoa ở Bến Nhà Rồng. Quỳnh và tôi định xin nghỉ làm để tối ở nhà đạp xe lên đó xem.

“Lễ đông khách để bán hàng mà tại em đòi nghỉ hả? Không được, chị không có người thế vào.”

Tổ trưởng cúp máy cái rụp, không cho nghỉ lễ. Buồn tan nát. Nhưng khoảng 21 giờ, tôi và Quỳnh cùng “cáo bệnh” về sớm, tôi tới quán Hạnh đón Quỳnh về. Qua cầu Bình Lợi, đang hí hục đạp đến giữa cầu (còn chưa tới đầu bên kia) thì phía đằng xa, trong Sài Gòn ấy... pháo hoa đang tuôn xối xả lên trời. Cảnh tượng lúc ấy đẹp không thể tả nổi, từng đợt pháo sáng lóa, tung bay lên rồi bung ra khắp màn đêm. Bên dưới lòng sông, cảm tưởng pháo hoa cũng in xuống mặt nước lung linh và lấp lánh muôn sắc màu trong từng gợn sóng. Tôi và Quỳnh khoái chí dừng xe lại đứng ngắm, hét vang trời rồi cười. Đại loại hơi điên điên, nhưng vui lắm, thích lắm.

Quỳnh bảo: “Những chiếc pháo hoa sáng rực kia như tuổi thanh xuân của mỗi người chúng ta, nó rất xinh đẹp. Vậy nên mình phải giữ nó xinh đẹp và sáng mãi”.

Tôi bước vào thi học kỳ năm thứ hai. Thi xong, tôi điện thoại cho tổ trưởng và chị ấy chuyển tôi sang quán mới: STAR.

Đó là quán nằm sâu trong một con hẻm ở đường Bùi Đình Túy. Hôm đầu tiên tôi đi làm bị lạc đường, chỗ này nhiều khu phố văn hóa quá nên nhầm, bị trễ gần một tiếng. STAR là căn nhà rộng rãi tận dụng không gian sửa sang lại thành quán ăn. Ngoài cổng vào có bụi tre nhỏ xanh lá, các dãy bàn ngăn cách bởi các hàng cột gỗ lim thưa nên trông khá thoáng. Chủ quán là người đàn ông cỡ 55-56 tuổi, mắt lồi, hay nhìn tôi chằm chằm mỗi khi tôi đến. Hầu như cả buổi không nói gì với tôi cả, cứ đi ra đi vào quan sát liên tục, chổng hết cả mặt.

Kỳ lạ, quán chỉ có một phục vụ duy nhất là chú Khán, cũng cỡ ngoài 50 tuổi và là bạn cũ của ông chủ. Chú Khán ít nói, miệng có tật hay giật giật và chu môi trông hơi buồn cười. Tôi cố ý bắt chuyện với chú vài lần, nhưng chú hiền lắm, chỉ trả lời vài câu hỏi của tôi rồi lại thôi. Buồn thật, quán chỉ có hai nhân viên là tôi và chú, thế mà chú cũng chẳng nói gì với tôi cả.

Mỗi khi dọn bàn, những chai bia, ly bia nào khách uống dở còn dư, chú Khán mang đổ hết vào một cái bình nhựa trắng. Lần nào cũng mê say, cẩn thận. Tôi chả hiểu chú làm thế để làm gì, nhưng vài hôm sau nhìn thấy chú đứng trong góc bếp cầm bình bia “dư” tu ực ực... lúc đó tôi mới hiểu ra...

Ngoài chú Khán, quán cũng có 3 chị nấu bếp và phụ bếp nữa. Mọi người đều hiền lành và yêu quý tôi. Lúc đầu, các chị nhà bếp hơi im lặng nên tôi cũng thấy có khoảng cách. Nhưng chỉ vài hôm thôi, mọi người canh lúc ông chủ không có đó gọi tôi ra sau: “Nấu cho em tô mì bò nóng, vào ăn đi lấy sức làm việc”. Tôi hơi bất ngờ, nhưng vui và cảm động lắm. Chị phụ bếp mang mì cho tôi người miền Bắc, nhỏ nhắn, hay mặc áo thun bà ba màu tím, đôi mắt trũng sâu đầy nếp nhăn như đôi mắt của mẹ.

Quán này khá vắng khách, vắng đến mức tôi vẫn nhớ như in từng người một ra vào. Ba ngày đầu tiên, tôi bán chỉ được năm chai bia. Đang chưa biết buôn bán ra sao thì ngày thứ tư, tôi có “bạn”, một PG bia Carlsberg. Cô bạn bằng tuổi tôi nhưng cao lớn hơn và hay “lên giọng” dạy đời khiến người ta mệt mỏi. Hình như cả tuần liền, tôi chả buồn nói câu gì với cô bạn PG cả.

Ông chủ cũng thường ngồi chung bàn cùng một vài người khách quen. Một cặp thanh niên và một cặp trung niên. Vẫn chả nói chả rằng. Có điều uống bia mà mắt liếc xéo xẹo qua chỗ tôi.

Chẳng biết là may mắn hay xui xẻo, nhưng sang tuần thứ ba, ông chủ đột nhiên thân thiện lắm. Chiều nào tôi đạp xe vào quán cũng cười chào, sau đó bảo mấy chị nhà bếp nấu đồ ăn nóng mang ra cho tôi. Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên, vì từ xưa tới giờ ông chủ chẳng đối tốt với PG nào như vậy. Ngay cả cô bạn Carlsberg cũng “hậm hực” vì không có phần. Tôi chả hiểu có chuyện gì đã xảy ra nữa, ngờ ngợ như mình sắp trúng số vậy. Tuy nhiên, vì đã quen với mấy vụ kiểu này nên linh tính báo cho tôi biết lại sắp có những chuyện hay ho để xem rồi đây. Chẳng ai bỗng dưng làm gì cho mình mà không có mục đích cả. Câu này quả lợi hại.

Khoảng thứ 5-6 giờ đó trong tuần, chú Khán bảo ông chủ bị ốm. Tôi mừng húm. Lâu lâu không có người dòm ngó đỡ mệt thật. Hai chú cháu tung tăng cười vui hớn hở. (Chú Khán dạo này đã cởi mở vui vẻ hơn với tôi rất nhiều). Hai chú cháu ngồi xếp khăn giấy vào khay, thấy tay chú run run, tôi đoán chú lại mới uống bia dưới bếp. Tôi bắt chuyện hỏi chú, cũng không nhớ đã hỏi những gì, nhưng đại khái có hỏi vì sao lại làm ở đây. Chú chẳng nói gì. Tôi thấy chú như có tâm sự, không dám hỏi nữa, đứng lên lấy trước một chai bia ra khui đãi chú. Thấy tôi từ từ rót bia vào ly đá, chú ngạc nhiên nhìn tôi: “Chết, ai bảo con làm vậy? Con còn đi học, lấy tiền đâu mà mời chú?”

Nghe chú nói mà thương chú quá chừng.

“Con đi làm có tiền mà, chú đừng lo. Hôm nay cho con đãi chú vài chai để chú biết... cảm giác ngồi thưởng thức bia do con phục vụ ngon đến đâu, hihi.”

“Cảm ơn con, nhưng tốn tiền nghe con.”

“Ôi, không sao ạ... chú cứ uống đi mà... chú mà từ chối là con giận lun đó”.

“Con nhỏ này, con muốn chú bị đuổi hay sao mà uống nhiều ở đây? Ông chủ bị ốm nhưng lát vẫn ra ngó nghiêng công việc đó...” Tôi nhe răng cười, quên mất là hai chú cháu còn đang phải làm việc. Tranh thủ lúc chưa có khách, tôi lấy thêm gói đậu phộng cho chú Khán vừa lai rai vừa nói chuyện.

“Nó đang tuổi lớn mà chú ít có thời gian ở bên chăm sóc cho nó nên chú lo lắm”.

Chú nói về đứa con gái duy nhất của mình. Vợ mất sớm, mình chú nuôi con gái học. Trước đây chú đi bán vé số, bán báo dạo suốt ngày ngoài đường. Con gái chú lên cấp hai biết xấu hổ với bạn bè nên tủi thân. Thương con, chú quay sang mở tiệm vá xe đạp. Con gái đi học tốn kém nên hai bố con chi tiêu tần tiện cũng chả đủ. Rồi chú có số điện thoại của ông Tú chủ quán này (cũng là bạn học cũ), chú xin về đây làm phục vụ để kiếm tiền lo cho con. Một tháng ông Tú trả chú 600.000 đồng và bao cơm nước. Sáng sáng chú dậy sớm đi chợ nấu cơm cho con gái ăn sáng và trưa để lấy sức học chiều. Trưa khoảng 10 giờ chú đạp xe qua quán dọn dẹp, lau chùi bát đĩa, sắp xếp bàn ghế và phục vụ tới 12 giờ đêm.

“Con nghĩ chắc em thương bố lắm, em sẽ cố gắng học để không phụ công chú đâu ạ.”

“Nhưng dạo này nó còn nhuộm tóc vàng, chu choa như mấy nhỏ cave, giận quá về chú la cho một trận, nó sợ chú nên nhuộm tóc đen lại rồi. Thiết tình con nhỏ...”.

“Mấy hôm nay nó xin tiền chú nhiều hơn, bảo lên net niếc (internet) gì đó học bài, chú không học nên đâu có hiểu gì. Mong là nó nên người, chỉ sợ nó lấy tiền làm việc khác hư người thôi con à.”

Tôi chẳng dám nói thêm gì với chú, vì nói chú lại đâm lo. Chỉ mong là con gái chú ngoan và không lên mạng sa đà chơi game, cứu “net” gì đó, chứ nếu không thì...

Ông chủ cho gọi. Chẳng biết có chuyện gì, bị ốm mà vẫn cho gọi lại thấy kỳ kỳ. Lòng tôi đầy thắc mắc: Không hiểu ông này ốm đau còn tìm tôi làm gì nhỉ? Mà lại gọi vào nhà riêng nữa chứ?

Tôi được chị đầu bếp dẫn đường đi theo lối hành lang nhỏ vào gian nhà khách nằm sâu bên trong.

“Đến rồi em. Ông chủ chờ ở phòng khách, em cứ đẩy cửa vào nhé.” (Chị đầu bếp vừa nói vừa đi ra.)

Tôi ngó quanh, đẩy cửa bước vào. Ông chủ ngồi ở ghế sofa coi tivi, áo thun xanh, quần sort. Phòng khách khá rộng và đẹp, nhưng nếu chỉ có tôi và ông ta thì cũng không có gì “an toàn” cả.

“Dạ, xin lỗi, chú cho gọi cháu ạ?”

“Ngồi đi con.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Từ hôm con vào tới giờ chú chưa nói chuyện với con lần nào. Hôm nay muốn hỏi thăm con thôi mà.”

Tôi ngồi xuống ghế. Ông chủ đứng lên rót cho tôi ly nước. Nhìn ông ta già nua lom khom đi lại trong nhà, thấy cũng hơi ngượng ngùng và tội tội.

“Con thấy làm ở đây được không?”

“Được chú.”

“Dạo này quán vắng khách, sợ con chán “bỏ chú mà đi” nên phải hỏi con đó.”

“À, thật sự thì sản lượng giảm nhiều quá. Nếu cứ tình hình này chắc cũng khó kéo dài lâu được ạ.”

“Nhỏ tổ trưởng bắt con chuyển quán à? Để chú nói nó không cho con đi.” (Ông ta trợn tròn mắt.)

“Ôi, không có đâu, nếu bán không được tự con chuyển để công việc có kết quả thôi chú.”

“Con xem, chú già rồi, nhà rộng mà có mỗi một mình... Nhiều lúc...buồn lắm... Vợ chú mất sớm, con cái đứa nào đứa nấy lớn hết, lập gia đình và có nhà riêng. Những lúc ốm đau chú rất cần có người bên cạnh... mà chả có ai... chú cô đơn quá.”

“Ồ, thế à, không ngờ chú hoàn cảnh nhỉ?” (Tôi giả lảng.)

“Chú không có ai thương. Người chấp nhận thì lại vì tiền, chứ không có tình cảm. Giá mà có ai hiểu được cho hoàn cảnh của chú thì tốt biết mấy”.

Tự nhiên tâm sự với tôi chuyện này làm gì nhỉ? Tôi gầy đét, nhỏ xíu, chân cũng ngắn chứ không dài. Ông này muốn gì ở tôi cơ chứ? Ở đây thêm lúc nữa chả biết ông ta sẽ làm gì mình. Nghĩ vậy nên tôi tìm cách đi sớm cho đẹp trời.

“Hihi, thôi, chú ráng nghỉ ngơi cho mau khỏe nhé. Cháu phải ra làm việc tiếp đây.”

“Từ từ đã, vội gì nào, hôm nay chú buồn quá.”

Tôi bảo có bàn khách uống bia LS nên phải chạy ra. Rồi không đợi ông ta kịp nói thêm gì, tôi cứ thế chào rồi đi ra cửa luôn. Mặc kệ ông ta gọi với theo tôi cũng không quay lại.

Thật là hết biết. Nhảm thật.

Một buổi chiều trong tuần, tôi có buổi thi nên đi làm trễ. Khi tôi đạp xe đến quán, bàn khách U50 của ông chủ đã uống LS được gần một két. Ai cũng có vẻ ngà ngà say. Thấy tôi đến, ông chủ gọi tôi ra bàn:

“Nói con nghe, đây là bàn mấy anh bên Q.X. Chú đã khai LS cho con để tăng sản lượng, ráng phục vụ tốt nghe chưa?”

“Dạ” (Tôi đáp).

Thay đồ, ướp bia xong, tôi quay lại bàn. Tự nhiên có một ông tên Hùng, mắt hí, nắm chặt cổ tay tôi:

“Em gái, anh Hùng uống bia của em, trả công anh gì đây? Đợi hoài mới thấy đến đó nha.”

Tôi vùng tay ra rồi đi vào bếp. Chú Khán đang đứng trong bếp, thấy tôi “có chuyện” nên dặn tôi cứ ở yên trong đây và ra thay tôi phục vụ. Nhưng chỉ 5 phút sau, ông chủ lại cho gọi. Tôi đi ra, không thoát thác được nên đành đứng phục vụ suốt buổi tối đến gần 11 giờ. Họ cứ thêm người, thêm ghế rồi phình ra thành bàn 11-12 người. Tất cả uống LS nên tôi châm đá, rót bia, khai bia mọi tay luôn. Ông chủ và ông Hùng thay nhau nhìn tôi. Tôi đề phòng bằng cách tránh tối đa mọi góc “nguy hiểm”. Cuối cùng, ơn trời, bàn họ cũng rã đám, chỉ còn mình ông chủ và ông Hùng ngồi lại. Thấy đã quá trễ và quá giờ làm một tiếng nên tôi vội dắt xe ra về. Đi ngang qua bàn, ông Hùng gọi tôi lại, thấy ông ta lè nhè nên tôi cười chào cảm ơn đại đại.

Tôi đạp xe như bay. Thật là nhẹ nhõm. Với tôi, đời hạnh phúc nhất làm sao khi rời khỏi quán và được trở về nhà.

Khi tôi chạy gần hết đường Bùi Đình Túy, thành lình, có chiếc xe máy đi sát bên mình, cứ tưởng họ muốn vượt nên tôi đi sát vào lề nhường đường. Nhưng chiếc xe kia vẫn đi lên ngang xe tôi, loạng choạng kề sát bên. Không biết ai mà điên dữ vậy, tôi lập tức quay sang: trời ơi, là ông Hùng!

Chưa kịp làm gì, ông ta đã quay đầu xe chặn tôi lại, toan bước xuống xe.

“Về một mình hả em? Đi với anh đi, chờ em cả buổi tối mà em lại bỏ về trước.”

Nhìn cặp mắt hí hí của ông ta, tôi muốn nổi da gà.

“Ông làm gì thế? Ông tránh đường cho tôi về, ông say quá rồi.”

“Đi theo anh đi, anh có tiền, anh nuôi em học. Làm gì mấy thứ vớ vẩn này cho vất vả.” (Vừa nói ông ta vừa giơ tay giằng lấy tôi lẫn xe đạp.)

“Ông có tránh ra không thì bảo?”

Tôi hét lên một cái thật to. Ông ta vẫn cứ đứng đó nói linh tinh lắm nhảm. Tôi nhảy xuống hất văng người ông ta ra, lao đầu xe ra chỗ khác bỏ chạy rồi trèo lên xe đạp như điên. Thấy tôi đạp xe qua mất, ông ta hơi bất ngờ, sau đó cũng lên xe rồ ga rượt theo. Trời ơi, tôi phải làm sao đây? Cha ơi, mẹ ơi, anh ơi, chị ơi, có ai không? Đúng là đáng chết mà. Ông ấy điên rồi.

Tôi lao như điên, như dại. Lao xe loạn xạ vào mấy con hẻm nhỏ gần đó để đi tắt qua đường Đinh Bộ Lĩnh để ra Xô Viết Nghệ Tĩnh. Chúa ơi, lúc đó mà có ai chắc tông trúng họ rồi, vì tôi không kịp nhìn thấy gì nữa, cứ đạp và lao vun vút. Tôi lao tứ phía linh tinh vào các dãy hẻm sâu, hoảng loạn. Không kịp thở. Không kịp nghĩ gì nữa. Chỉ muốn thoát.

Sau nửa tiếng lòng vòng, cuối cùng tiếng xe rồ ga theo kia cũng im bật, tôi thoát ra đường Xô Viết Nghệ Tĩnh, người toát đầm đìa mồ hôi, mặt thở không ra hơi. 12 giờ đêm tôi mới về tới phòng trọ. Quỳnh và Tâm đang đi ra đi vào lo sốt vó. Thấy tôi về cả hai nhìn nhau thở phào.

“Sao mà về trễ thế hả bà? Có chuyện gì đấy?”

“Có bị làm sao không? Có đứa nào trêu chọc đúng không?”

Quỳnh và Tâm thi nhau hỏi. Tôi thấy muốn khóc. Thật sự tôi chẳng biết phải tả những phút giây mình vừa trải qua là gì nữa. Chỉ thấy cổ họng mình đắng đót.

Đêm hôm ấy tôi chẳng ngủ được. Nằm vắt tay lên trán nghĩ miên man... Những lúc thế này càng thấy thương cha mẹ và thèm vòng tay ấm áp của gia đình.

Tôi đã lớn và xa gia đình lâu đến thế sao?

Tôi vẫn đi làm STAR. Ông Hùng không ghé quán nữa. Có điều Quỳnh luôn dặn tôi cẩn thận. Tôi cũng không còn dám về trễ, cứ đúng 10 giờ đêm là tôi thay đồng phục rồi ra về. Đi đường ngó trước có sau rất kỹ lưỡng. Tuy nhiên trong vòng một tuần đó tôi khá an toàn, lại chả có vấn đề gì nữa cả, mãi cho tới khi...

Đêm đó, rời chỗ làm là 10 giờ. Tôi đạp xe về nhà. Phố xá vẫn ồn ào và sáng đèn, tuy không còn tấp nập nhưng cũng đông người qua lại. Đi ngang qua lò bánh mì đặc ruột thơm phức ngay gần bến xe, định dừng lại mua vài cái. Nhưng rồi chả hiểu sao tôi lại phóng vù qua mất. Đột nhiên linh tính báo cho tôi biết có cái gì đó không ổn. Hình như có người đang đi theo tôi. Giả bộ đạp từ từ nhìn ngang qua dãy nhà bên đường, tôi mang máng thấy một người đàn ông trên chiếc xe cub đang đi phía sau cách tôi khá gần. Khi tôi quay đầu lại nhìn, ông ta lập tức ngó lơ đi chỗ khác. Ánh đèn đường và đèn xe hắt lên nhau nên tôi không nhìn rõ ông ta là ai. Để kiểm chứng, tôi vội vã tăng tốc đạp xe thật nhanh, lao như tên bắn, đột nhiên thấy chiếc xe máy kia cũng chạy nhanh theo. Tôi càng đạp, nó càng gần tôi. Quái lạ, không lẽ là ông Hùng nhỉ? Nhưng mấy hôm nay ông ta không ghé quán nữa mà, hay ông ta theo dõi tôi? Được, không lẽ lúc nào cũng phải bỏ chạy mãi cũng không phải là cách. Nghĩ vậy nên tôi dờ “chiêu” khác. Tôi bóp thắng lại và không đạp xe nữa, cứ để yên cho xe lăn từ từ trên đường thật chậm, chậm đến mức như đi bộ, không thể nào chậm hơn được. Tôi chủ đích cho xe sắp dừng hẳn luôn, để xem gã đi xe máy kia làm sao đi chậm hơn tôi được. Hoặc là hẳn phải dắt bộ, hai là phải phóng vù qua. Không thể

nào cho hắn có cơ hội đi theo sau.

Đúng như tôi đoán. Hắn không còn cách nào khác, đành phóng xe đến ngang chỗ tôi. Tôi hồi hộp đến mức chờ hắn gần tới là quay sang chửi ngay một câu “Đồ bệnh hoạn” rồi la lên nhờ ai đó tóm cổ. Nhưng kìa, chưa kịp làm gì đã thấy hắn cất tiếng:

“Con về khuya một mình có sợ không?”

Tôi giật mình nhìn sang. Ôi, ông chủ quán. Sao ông ta lại đi theo tôi nhỉ? Đang sẵn tức khí, tôi hắng giọng:

“Ừa, chú đi đâu chỗ này và vào giờ này? Sao không ở quán?”

“Chú đi hóng gió.”

Ông ta đích thị là đi theo tôi từ quán tới đây mà còn giả bộ. Thế mà tôi không phát hiện ra, mãi mới biết, tức thật.

“Chú già rồi mà còn hóng gió khuya, coi chừng trúng gió đấy.”

“Không sao, chú muốn đi ra ngoài cho mát. Nhà em... à, ừ, nhà con ở đâu? Chú đưa về nhé.”

Ôi trời, sắp chết đến nơi mất.

“Không cần đâu, qua cây cầu này là tới nhà cháu rồi. Cháu đi mình quen rồi nên chả muốn phiền ai đâu. Chú cứ đi việc chú đi ạ.”

“Chú không có việc gì cả. Lâu lắm mới rảnh rồi thế này, muốn mời em uống nước...”

“Giờ này trễ lắm rồi chú, để hôm khác vậy, cháu cũng mệt”.

“Thôi mà, uống 10 phút thôi, chưa mời em bao giờ mà”.

Sao bây giờ nhỉ? Xem ra cái đuôi này còn lâu mới chịu về. Thôi đành tìm kế khác vậy. Nghĩ thế nên tôi bảo ông ta:

“Thôi được, để cháu tìm quán. Chú cứ đi theo sau nhé.”

Ông ta mừng rơn. Chạy xe máy kè kè theo tôi. Thật khó chịu. Tôi nhìn quanh quẩn hai bên đường xem có quán nào không, nhưng mắt ngó mà chân vẫn đạp vèo vèo. *“Đọc báo thấy mấy trò mời nước này ghê lắm nè, không cẩn thận bị bỏ thuốc như chơi. Ai biết sau đó ông ta làm gì mình”*. Nghĩ thế nên tôi đề cao cảnh giác lắm. Gần tới đoạn rẽ về nhà, tôi quẹo xe vào quán chè thập cẩm ngay lề đường. Thấy tôi dựng xe và kéo chiếc ghế nhựa ra ngồi. Ông ta nhăn mặt:

“Sao lại ngồi ở đây? Quán này bình dân, bụi bặm và ồn ào quá. Kiếm quán lớn có bàn ghế đẹp và thoáng mát nhé”.

“Thôi chú ơi, trễ rồi nên cháu không có thời gian. Cháu thích ăn chè ở đây, nếu chú không thích thì đành chịu vậy.”

“À, Dương thích ăn chè ở đây hả? Vậy thì được, miễn thích là được rồi.”

Tôi gọi chè, ông ta gọi nước sôi. Tôi nhìn lên gặp ngay Mạnh từ tiệm thuốc tây bên cạnh đi ra. Mạnh khá bất ngờ, nhìn tôi nhoẻn miệng cười tươi rói:

“Ủa bé, em ăn chè trễ zậy hả?”

Thấy mặt tôi có vẻ “khổ”, Mạnh lập tức nhìn sang bên ông ta đầy dò xét, nghiêm mặt và ngoắc tay tôi ra.

“Có chuyện gì không em? Có ai bắt nạt gì em hông?”

Tôi sợ Mạnh nện ông này một trận nên đành phải nói dối rằng mọi thứ đều ổn và nhờ Mạnh gọi Quỳnh ra quán chè giúp mình. Mạnh bán tín bán nghi nên vẫn nhìn tôi đầy dò xét:

“Em có chuyện gì phải nói anh ngay nha, để anh xử lý cho.”

“Dạ, anh đừng lo.”

Mạnh quay lại lạnh lùng nhìn ông chủ Tú từ A-Z rồi mới bỏ đi. Ông ta có vẻ chột dạ nên hỏi tôi:

“Cháu quen cậu thanh niên đó hả?”

“Anh bạn chung xóm đấy chú ạ. Anh ấy là giang hồ mà dễ thương lắm!”

Nghe đến hai từ này, thấy ông ta có vẻ... ngại ngại và đánh trống lảng. Ông ta hỏi tôi linh tinh, chả còn nhớ gì nhưng đại khái tôi đang kéo dài thời gian chờ Quỳnh. Khoảng 10 phút sau, Quỳnh có mặt. Tôi đá lông nheo và đưa mắt sang ông ta rồi giới thiệu với Quỳnh đây là chủ quán chỗ tôi làm. Quỳnh lập tức hiểu ra vấn đề.

“Chào chú, cháu là Quỳnh, chú là chủ quán chỗ Dương đang làm à?”

“Ừ chào em, à chào Quỳnh, Quỳnh ở chung với Dương?”

“Dạ vâng. Thật may có chú đưa Dương về, nãy giờ cháu đang định đi tìm, hihi.”

“Sướng nhé, có bạn lo lắng quá”, ông ta quay sang tôi.

“Vì hôm trước Dương bị người ta đi theo trêu ghẹo, mấy anh bạn giang hồ định truy ra đánh cho một trận đó chú.”

Ông ta giật bắn mình, lắp bắp hỏi lại:

“Sao? Dương bị ai đi theo về? Có sao không?”

Tôi bảo không sao và bảo đó chỉ là một tên bệnh hoạn. Ông ta mặt bơ bơ. Sau đó tôi và Quỳnh nói thêm dăm ba câu rồi lấy cớ phải về học bài nên không ngồi đây thêm được. Ông ta đành tên tò ra về. Cả hai vừa cười vừa thở phào nhẹ nhõm.

Vừa về tới ngõ, Mạnh đang ngồi nhậu gần đó ngoắc tôi lại hỏi:

“Hồi nãy thiệt là không có chuyện gì hông cưng?”

“Dạ”, Tôi cười đáp.

“Nhớ là có gì nói anh nghe ngay nha.”

Tôi “dạ” thêm lần nữa, sau đó cảm ơn Mạnh và đi vào nhà.

Tôi nghỉ việc ở STAR và ở nhà chờ đổi quán mới. Lúc này, quản lý của tôi là một người khác. Thấy tôi muốn đổi quán, chị tổ trưởng mới này đã mắng tôi một trận, bảo tôi chỉ biết gây rối, chuyển khắp nơi loạn xạ. Tôi bảo với chị ấy mình không thể ở lại đó nữa và dứt khoát tôi phải đi chỗ khác. Cuối cùng, chị ấy cũng nhượng bộ và hứa sẽ tìm chỗ khác.

Nghe Quỳnh kể tôi bị quấy rối nên Dũng rất tức giận. Tất cả mọi người đều lo tôi phải hoảng sợ một lần nữa. Dũng thề với Quỳnh, nếu tóm được tên nào rượt tôi chạy tán loạn như hôm trước, sẽ đánh không thương tiếc. Để bảo vệ tôi, Dũng thường xuyên tới uống cà phê gần cầu và quan sát tôi làm việc. Tôi rất cảm động... Dũng trước đây là đại ca của nhóm giang hồ, nhưng giờ đây, vai trò đó thuộc về Mạnh. Không phải vì Dũng không đủ bản lĩnh, nhưng cứ mỗi lần uống rượu vào, Dũng dường như không kiểm soát được mình: nói bậy, đánh lộn, đâm chém loạn xạ... Không ai can được, có lần Dũng chém đàn em gần lìa cánh tay. Mạnh bảo, đó là di chứng của nhiều năm trước, Dũng bị đánh thừa sống thiếu chết vì làm bảo kê ở bến xe miền Đông và xảy ra hỗn chiến. Vì Dũng không còn tỉnh táo như trước nên Mạnh thay thế vai trò. Nhóm giang hồ cả ngày tụ tập ở YoYo, cà phê từ sáng đến trưa, buổi chiều thường vắng bóng cho tới 10 giờ đêm, sau đó lại nhậu ở vỉa hè gần dây trọ chúng tôi. Tôi không biết họ làm gì, nhưng những người anh này, rất tốt với tôi. Tôi không muốn họ sống những ngày tháng đó nữa, tôi có nói đi nói lại với Dũng và Mạnh: “Các anh có thể học một cái nghề nào đó và làm lại từ đầu không?”. “Không dễ đâu cô bé à, người như tụi anh, coi như bỏ đi rồi”. “Em không tin, không tin thế giới rộng lớn này không có chỗ cho tụi anh làm lại từ đầu...”. Dũng và Mạnh cười, xoa đầu tôi và bảo: “Em ngoan và đi làm đi”.

Thế đấy.

5 TIỀN GIẤC MƠ ĐẦU BAY XA

Người khác có thể thương yêu em hoặc ghét bỏ em.

Nhưng em thì nhất định phải thương lấy chính mình, phải vì mình mà hạnh phúc!

Tôi đã thi xong học kỳ cuối của năm thứ hai Đại học. Và tôi đang có những ngày hè cô đơn. Ban ngày ở nhà đọc sách, ngủ. Chiều tối đi làm đến khuya rồi về. Ngày mai lại tiếp tục như vậy. Sài Gòn trời lại vào những mùa mưa dài lê thê không dứt. Sinh nhật Vũ, tôi đã gọi lên Tổng đài 1080 và tặng cậu ấy bài hát. Vũ và tôi, thật khó để dung hòa tất cả những gì đang diễn ra. Chúng tôi ngày càng xa và nhạt. Nghe bài hát xong, Vũ gọi điện bảo tôi luôn là người làm Vũ rất đau lòng và đối xử tệ với cậu ấy. Cậu ấy hận tôi.

Tôi không hiểu Vũ đang nghĩ gì, và cũng không biết liệu có đúng là cậu ấy yêu thương tôi không? Nếu có, tại sao cậu ấy lại bỏ mặc và không quan tâm đến tôi như vậy? Tại sao cậu ấy chẳng bao giờ thăm hỏi, động viên tôi?

Mùa hè rồi cũng qua và tôi lại bước vào năm thứ ba Đại học.

Trước khi bước vào năm học mới, tôi tạm nghỉ làm ít hôm ngay sau lễ Quốc khánh và về thăm nhà. Nhà tôi vẫn thế, nằm chênh vênh bên con dốc vắng lặng. Từng đồi chè, cà phê xanh ngát mịt mù bao quanh.

Tôi đã gặp chị gái của Vũ. Chị ấy đến nhà hẹn gặp tôi. Đêm đó, hai chị em lang thang giữa con đường đêm tối mù, lạnh buốt.

“Em còn thương em trai chị không? Chị biết nói điều này cũng hơi ngại, nhưng chị rất muốn em và em trai chị thành đôi nên muốn biết suy nghĩ của em...”

“Em cũng không biết nữa, bây giờ cuộc sống em thay đổi và em có nhiều suy nghĩ quá...”

“Chị biết, em đi học xa, còn em chị ở nhà. Nhưng chị biết nó vẫn chờ đợi và thương em nhiều lắm. Nếu em còn tình cảm, hãy cho nó một cơ hội.

Em hãy bảo nó chờ đợi em đi. Sự xa cách của bọn em nếu không rõ ràng để dứt lằm. Hai đứa đều lớn cả rồi, đừng vì tính trẻ con mà mất nhau mãi mãi”.

“Dạ, để em suy nghĩ rồi sẽ có câu trả lời”.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Lần này mọi chuyện chính là những quyết định. Phải rồi, tôi đâu thể dùng dằng mãi nữa chứ? Đó là quyết định mà dù muốn hay không tôi cũng phải đối diện một lần.

Chao ôi! Sao mà khó khăn quá!

Đó là một đêm trăng sáng vàng vạc, cái lạnh bao trùm thấu xương, thấu thịt. Tôi và Vũ bước trên con đường mòn của ngôi làng nhỏ. Tự nhiên bao nhiêu kỷ niệm ngày trước bất chợt ùa về. Tôi nhớ lại tất cả, chính nơi này đây, gia đình tôi đã có một cuộc sống mới như thế nào. Và Vũ đã cùng tôi lớn lên ra sao. Vũ đã ở bên tôi bao nhiêu ngày tháng. Có những đêm lạnh buốt cả nhà xúm vào sấy chè, luộc chè, xay chè và chở chè đi khắp các nhà máy. Có những ngày nắng chói chang cùng nhau xát chè bụi bay mù mịt. Có những ngày mưa cả xóm chạy chè phơi ngoài sân và rồi sau đó cùng nhau nhặt chè, cùng nhau nói chuyện râm ran trong cơn mưa ngâu rả rích. Có những buổi tập hát thánh ca, ngồi làm bánh rán...

Những nỗi nhớ làm tôi đau nhưng sự thực là giờ đây, chúng tôi đều không thuộc về những năm tháng đó nữa. Chúng tôi đã lớn và mỗi người đều có những ước mơ, hoài bão riêng. Ước mơ của Vũ là ở đây, sống cuộc sống bình dị. Còn tôi, tôi còn quá nhiều điều cần phải làm phía trước cho chính bản thân mình và những người tôi yêu. Tôi không muốn sống ở đây, vùng đất này không thích hợp với tôi.

Tôi đã nói lời chia tay. Tôi bảo rằng tôi và Vũ không còn hợp nhau nên không thể đi chung một con đường. Vũ không tin đó là sự thật. Sau đó Vũ cười gằn giọng và hỏi tôi có phải có “ai khác” không? Tôi bảo không nhưng chúng tôi cần phải kết thúc để sống trưởng thành hơn. Vũ bảo, Vũ sẽ khiến tôi hối hận.

Tôi đã thức suốt đêm để lên chuyến xe về lại Sài Gòn lúc 1 giờ sáng. Vì đường vào làng tôi khó đi nên bác tài chạy xe máy vào đón. Xe ô tô chờ sẵn ở xã bên cạnh. Nửa đêm ra đi lạnh căm căm, hai hàm răng va lập cập vào nhau dù tôi cố sức hít hà cho đỡ lạnh. Chao ôi, cái lạnh thấu buốt tim gan, luồn lách tận cùng chân tơ kẽ tóc, có cảm giác như từng nang lông nở ra lắng nghe cái lạnh ngấm vào da thịt mình. Trăng đêm sáng vàng vạc soi rõ bóng chiếc xe máy chở tôi đổ xuống con đường. Suốt chuyến xe, tôi không tài nào nhắm mắt được. Tôi đã rất dũng cảm đi đến một quyết định, nhưng lại chẳng bao giờ ngờ rằng, cái quyết định đó khiến mình trần trối nhiều đến như vậy.

Hai tuần sau ngày chia tay, Vũ làm đám hỏi với một cô gái làng bên.

Ba tháng sau họ đám cưới. Đó là cách mà Vũ cho rằng: tôi phải ân hận.

Ngày Vũ đám hỏi, tôi nằm trên gác nhìn trần nhà. Nước mắt rơi xuống. Dù là người chủ động, nhưng tôi không ngờ mọi thứ lại diễn ra nhanh như vậy.

Nhưng đó cũng là lần cuối cùng tôi nhắc đến Vũ. Bởi vì sau này, Vũ dường như không còn kiểm

soát được mình nữa. Đám cưới xong khoảng hơn một năm thì cậu ấy lúc nào cũng nhớ đến tôi. Nửa đêm gọi điện nói chuyện, có khi tỉnh, có khi say khướt. Tết về quê, Vũ sang nhà xin phép cha mẹ tôi cho nói chuyện riêng với tôi. Cậu ấy nói hết tất cả lý do vì sao lấy vợ. Cậu ấy bảo vì lúc đó muốn trả thù tôi, muốn làm tôi nhận ra sai lầm của mình nên mới làm như vậy. Nhưng bây giờ cậu ấy không thể nào quên được tôi. Càng ở bên vợ cậu ấy càng nhớ tôi. Cậu ấy bảo: “Suốt cuộc đời này tình cảm của mình dành cho bạn và gia đình bạn là chân tình”. Rồi cậu ấy bảo tôi hãy hứa với cậu ấy một việc: Đó là đừng bao giờ lấy chồng ở nơi này. Vì cậu ấy sẽ không thể nào chịu nổi nếu ngày nào cũng nhìn thấy tôi, và tệ hơn là nhìn thấy tôi bên người khác. Tôi nghe xong thấy mình có trách nhiệm phải cắt ngay những suy nghĩ này của Vũ. Tôi bảo: “Vũ, chuyện của chúng ta đã là quá khứ và mình quên lâu rồi. Ngày đó chúng ta chia tay là đúng. Chúng ta khác biệt vì có con đường đi khác nhau. Vũ cũng biết mình phải sống vì những điều gì rồi đúng không? Đến giờ và có lẽ đến cuối cuộc đời, mình vẫn không ân hận về quyết định của mình ngày đó đâu”.

Nói xong thấy Vũ buồn vời vợi. Nhưng tôi không muốn Vũ trở nên như thế.

Tôi đã cất trọn vẹn quá khứ đẹp đẽ của thời niên thiếu vào sâu trong tim. Dĩ nhiên, quá khứ ấy là Vũ. Không hề có bóng dáng của hờn giận, oán trách. Không hề có những nỗi buồn nào còn lẫn khuất quanh đây. Chỉ có nụ cười hiền, màu đất đỏ và hình ảnh Vũ trên những con dốc cao nguyên. Đẹp đến nao lòng!

Ngày Vũ đám cưới, tôi lên xe đi du lịch chung với Len và nhóm bạn về Đà Lạt xem Festival Hoa. Ngoài Quỳnh và Tâm, tôi mới quen thêm một người bạn khác chung lớp là Len. Len quê ở Vũng Tàu, là bạn mới đáng yêu của tôi. Len vừa hài hước, xinh tươi, vừa hiền hòa, nhân hậu, vừa trong sáng và thơ ngây. Tôi thích con người cô ấy, tính cách cô ấy, ngay cả cái cách cô ấy chớp mắt, mỉm cười và pha trò cho tôi xem. Đó là một cô gái đặc biệt, một tình bạn đặc biệt.

10 giờ đêm xe khởi hành, Len ngồi bên cạnh tôi. Biết tôi buồn, Len bảo tôi hãy cố gắng ngủ một chút cho đỡ mệt. Nhưng suốt đêm tôi cũng không ngủ được một giây phút nào. Tôi mở cửa sổ, lặng yên ngồi nhìn bầu trời đêm và từng hàng cây lao qua vun vút. Lòng ghen ngào chát đắng. Tôi cảm nhận rất rõ đã có một cái gì đó tan vỡ trong tôi. Cảm giác thật khó chịu và không muốn chấp nhận. Vì tôi không chỉ mất mối tình đầu, mà là tôi đã mất hẳn người bạn thân thiết đã cùng tôi lớn lên qua bao năm tháng. Những ngày ở Đà Lạt năm đó, tôi buồn héo hắt. Tôi lang thang trên những triền dốc, những đồi thông, những bờ hồ, những vườn hoa của thành phố sương mù, mà ngơ chân không chạm đất. Chỉ đi và rơi nước mắt. Len ôm tôi và an ủi tôi rất nhiều. Len bảo, tôi cần phải sống tiếp, rồi sẽ có một chàng trai tuyệt vời đến với tôi, yêu thương tôi, bù đắp lại cho tôi hết tất cả những điều này. “Đó sẽ là một chàng trai tuyệt vời, rất chân thành và sâu sắc. Tin mình đi, rồi bạn sẽ hạnh phúc”. Tôi biết ơn Len, nếu lúc đó không có Len ở bên cạnh, tôi sẽ vỡ.

Ngày cuối đông...

Chuyến xe đêm chở em về phố núi

Nơi chuông nhà thờ, nơi hôn lễ của anh

Đêm cao nguyên con đường mờ sương trắng

Anh đã tan vào đêm miên man

Em chấp tay

Alleluia... a... a

Bài thánh ca buồn

Nơi giáo đường

Anh trao nhẫn cho người con gái ấy...

Bên ngoài... một mình...

Gió cuồng phong cuộn chặt tấm thân em

Không ai biết em trở về

Cũng không ai biết rằng em đang khóc

Giọt nước mắt mặn mặn

Lăn trên má em

Rơi trên môi em

Rồi rớt xuống ngực mềm

Giọt nước mắt lần đầu tiên

Chẳng phải vì em

Cũng không phải vì chúng ta

Mà

Vì

Mừng vui

Hạnh phúc anh tròn đầy!

Tôi đã tiễn đưa tình yêu đầu đời bằng những câu thơ như thế, trong một hoàn cảnh đặc biệt như thế.

6 CUỘC ĐỜI MÊN H MÔNG, NHƯ DÒNG SÔNG CHẢY MÃI

Có những buổi chiều nắng vàng êm ả. Có những buổi chiều mưa bay trắng xóa. Có những buổi chiều chạy như điên trên chiếc cầu nối giữa dòng sông. Và có những buổi chiều lặng nhìn ngắm những toa tàu dài nối nhau lao qua vun vút...

Tôi đến TINTIN được một thời gian rồi cãi nhau một trận nảy lửa với tổ trưởng mới. Vì không tới dự buổi họp lúc 3 giờ chiều ở công ty mà chị ấy la mắng tôi thậm tệ. Cuối cùng, tôi xin nghỉ làm luôn. Thế là kết thúc gần hai năm làm PG cho bia LS.

Hôm nghỉ làm, Mạnh chở tôi đi chơi một vòng. “Không sao cô bé, em thiếu gì chỗ làm, vui cười lên nào”. Tôi không hề buồn, những được-mất, những buồn-vui, những trải nghiệm sống quý giá mà không gì có thể đánh đổi hay mua được. Tôi đã bước vào đời, kiếm sống và trưởng thành - nhờ PG cho hãng bia này. Tôi thực sự biết ơn nó. Thế nhưng, vì PG còn quá mới mẻ nên nhiều người nghĩ PG là nghề phức tạp, nhất là trong môi trường bia rượu. Bằng chứng là trong quá trình chúng tôi đi làm, chúng tôi bắt gặp nhiều ánh mắt nhìn chúng tôi không mấy thiện cảm. Nhất là các chị phụ nữ - vốn là vợ/bạn gái của những người đàn ông bước vào quán. Có chị “dị ứng” ra mặt, nhất quyết không cho chồng/bạn trai mình uống bia. Nhưng tôi thì không lấy đó làm buồn phiền, thậm chí vẫn mỉm cười nhìn họ. Mỗi người đều có quan điểm, cách nhìn của mình, tôi hoàn toàn tôn trọng điều đó. Không có nghề nào xấu, chỉ có những con người xấu đi làm nghề mà thôi. Tôi tự hào vì mình là một PG, kiếm sống chân chính bằng sức lao động, bằng những buổi tối nhin ăn, chạy bàn mệt nhoài, bằng những giọt mồ hôi mặn chát và bằng những đồng tiền chân chính. Với tôi, như vậy là quá đủ.

Tôi quay lại TINTIN khi nhận lời làm PG cho nhãn hiệu bia mới tên LG. Một chị bạn cũ đã giới thiệu chúng tôi qua hãng bia mới này. Ban đầu tôi hơi ngần ngại, nhưng cuối cùng cũng nhận lời.

Bia này mới, không nhiều người biết nên khó bán. Tuy nhiên tổ trưởng Yến lại rất vui tính và dễ thương. Chị ấy chẳng bao giờ trách mắng việc tôi đi trễ cả, lại còn luôn biết thông cảm và

tạo điều kiện cho tôi làm việc thoải mái. Tôi nghĩ đó là người sắp tốt và biết quản lý. Dù chị ấy và tôi chỉ cộng tác với nhau trong một thời gian rất ngắn.

TINTIN là góc quán nhỏ nằm bên kia cầu Bình Lợi, đối diện đường ray xe lửa.

Công việc ban đầu của tôi ở đây không thuận lợi lắm. Bia mới, lại chưa có tên tuổi nên khách vẫn từ chối. Họ không hứng thú thử lấy một giọt. Mỗi chiều đi làm, tôi mệt mỏi chẳng muốn nhắc mình ra khỏi nhà. Nói chung đây là những ngày êm đềm. Một quán ăn nhỏ bên đường ray nhỏ, ngay góc ven sông và khu dân phố nghèo. Đối diện quán là nhà máy cũ và ngăn cách nhau bằng đường ray xe lửa. Chiều chiều khi không có tàu ngang qua, các anh công nhân và đám trẻ con vẫn ra đường ray ngồi và nhìn sang quán. Những đứa trẻ nghèo lắm lem, cứ thơ thẩn bốc đất đá, cát sỏi chơi với nhau. Còn các anh công nhân thì ngồi hóng mát, lâu lâu các cô bán hàng rong ghé qua và họ túm tụm chuyện trò nghe rất vui tai.

Vì êm ả nên đi làm thời gian dài lê thê. Thú vui duy nhất của tôi lúc đó là chiều tối nhìn ngắm những đoàn tàu chạy ngang qua và nghe những âm thanh xình xịch. Nhưng rồi cuối cùng vẫn phải sống thôi. Không thể để tình trạng này kéo dài.

Niềm vui mới của tôi rồi cũng tới.

Chú tên thật là Hinh, mê Vespa cổ nên có tới vài chiếc để thay đổi. Tối nào chú Hinh cũng tới, khoảng 8 giờ, rồi ngồi uống đến khuya. Có hôm một mình, có hôm với 2-3 người bạn, không có uống nhiều và không bao giờ uống LG cho tôi cả. Nhưng suốt ngày nói chuyện với tôi. Chú khoảng 50 tuổi, ốm ốm, cao cao, hút thuốc nhiều bằng tẩu. Chủ quán bảo tôi hãy để ý phục vụ tốt, vì chú là khách hàng lớn của quán. Ban đầu tôi không để ý, chỉ lâu lâu ghé lại châm đá, khai bia, nhưng sau đó, chú hỏi chuyện, tôi trả lời. Và cứ thế, hai chú cháu nói mãi không dứt.

Ở gần TINTIN, có một bà cụ hay nhặt rác gần đường ray. Bà già lắm rồi, người nhỏ thó và gầy, mà tối nào cũng vác bao đồ đi ngang qua quán và dừng lại bới đồng rác. Có hôm trời mưa, tôi tưởng bà không đến, nhưng vẫn cứ khoảng 7 giờ, bà lại mặc áo mưa và lụi hụi tìm chai lọ. Trong cái đồng ẩm ướt đó, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Tôi thương bà lắm, chẳng biết con cái bà ở đâu mà già thế này rồi bà vẫn chưa được nghỉ. Người nghèo vốn rất khổ, nhưng người già mà còn lao động thế này càng khổ hơn. Lâu lâu, tôi vẫn ra phụ bà xách bao đồ, nhưng không nói chuyện được với bà, vì bà bị lãng tai. Tôi hỏi gì hay nói gì bà cũng chỉ gật đầu và cười. Chú Hinh và tôi vẫn thường nhìn cụ. Hễ thấy cụ, chú sẽ bảo: “Thương cụ quá, cháu giúp chú gửi món quà nhỏ biếu cụ”. Rồi chú móc túi ra, đưa tiền để tôi mang tới. Chính vì nghĩa cử này, mà tôi quý mến chú hơn.

Tình bạn là cái duyên, tôi rất tin vào điều này. Với tôi, chú Hinh là một người bạn đặc biệt, vì chú lớn, tôi nhỏ. Chú là doanh nhân dày dặn kinh nghiệm, còn tôi là cô sinh viên nhỏ bé. Và quan trọng nhất, chú là người bạn lớn tuổi đầu tiên mà đàng hoàng và không có ý “gian tà”. Tôi quý chú ở điều ấy. Còn chú, thích cái tính vui vẻ, hài hước và thẳng thắn kể chuyện của tôi. Thế nên ngày nào chú cũng tới, chú bảo với chủ quán: “Lỡ kết bạn với cô bé này, không thể không gặp. Tối nào mà không ra đây uống vài chai bia và nghe cô bé nói chuyện đời, về sẽ khó ngủ”.

Chú hay kể cho tôi nghe về công việc làm ăn. Nhà chú có cơ sở buôn bán phụ tùng ô tô, lúc trước chú hay đi tàu qua Malaysia và Singapore lấy hàng. Nhưng dạo gần đây chú tìm được

mỗi nên cứ 2-3 tháng, họ lại nhập hàng về cảng. Và chú ra lấy. Chú có vợ và một con trai đang học Đại học. Nói chung, cũng giống cha mẹ tôi, cuộc sống của chú cũng nhiều thăng trầm. “Buôn bán là vậy đó cháu ạ. Đời chú cũng vất vả nhiều, lên voi xuống chó nhiều nên có thể hiểu được cha mẹ cháu. Chú từng phá sản nhiều lần, tay trắng có khi cơm không có mà ăn.” Tôi bảo với chú, tôi cũng chỉ mong cha mẹ vài năm nữa sẽ được an nhàn, không phải suốt ngày tưới và chăm sóc cà phê ở trên đỉnh đồi hay dưới thung lũng nữa. Chú nói: “Cháu là cô bé tốt bụng và thông minh, rồi bố mẹ cháu sẽ được nhờ và tự hào về cháu.” Tôi nhướn miêng cười.

Có lần, chú mời tôi và Quỳnh đi ăn tối ở nhà hàng bên Nguyễn Hữu Cánh. Chú có bạn làm ăn ở Malaysia và Singapore sang Việt Nam thăm. Chú bắt tôi đi cho bằng được, đơn giản vì: “Đi để học nói tiếng Anh, sinh viên gì mà lo đi bán hàng, làm lụng suốt ngày đến tiếng Anh không chịu học. Thời buổi này mà không giỏi ngoại ngữ là tiêu né, đừng mơ xin việc lương cao né. Già như chú mà còn học mỗi ngày đấy, chú nói “bồi” nhưng vẫn ngon lành không thua dân học hành các trường đâu né”. Nghe chú nói xong, tôi phì cười. Về nhà rủ Quỳnh, cô ấy đồng ý ngay tắp lự. Thấy chú Hình quý mến tôi nên Quỳnh cũng rất quý mến chú ấy. “Chỉ cần ai tốt với bạn là mình quý. Chả cần biết họ bao nhiêu tuổi và đến từ đâu”, Quỳnh bảo vậy đó.

Tôi bị mất xe đạp khi mới đến TINTIN được ít ngày. Lần thứ hai bị mất xe đạp, xui thật. Biết chuyện tôi bị mất xe, cả xóm dường như không tin nổi. Nhất là các anh “hội giang hồ”. Không biết ai to gan dám lén vào xóm này trộm đồ, Mạnh bảo: “Để anh hỏi thử coi, nhưng chắc là mấy đứa sinh viên rồi. Vì giang hồ khu này không ai trộm xe đạp và lại vào đúng “địa bàn” này đâu cô bé”. Tôi không tiếc xe đạp, chỉ thắc mắc là không biết ai đã lấy nó. Thôi, chuyện mất xe coi như xong. Vấn đề là: Không có xe để đi làm. Và cả tôi lẫn Quỳnh đều đi bộ. TINTIN khá gần, nên mỗi chiều tôi đi bộ chỉ mất khoảng 20 phút. Có điều, khi đến cầu Bình Lợi, tôi đã làm giao thông tắc nghẽn khá lâu. Bởi vì như tôi đã kể trên kia, cầu Bình Lợi là chiếc cầu sắt bắc ngang qua sông, cầu được xây dựng năm 1902 và là cây cầu đầu tiên vượt sông Sài Gòn. Cầu được kết cấu vòm thép, mặt cầu bằng gỗ, một nửa cầu dành cho đi lại, một nửa là đường ray xe lửa. Đây còn được coi là cây cầu của những người có ý định tự tử tìm đến và nổi tiếng với tình trạng “nhảy cầu” kiểu này.

Dĩ nhiên, tôi không dám đi bộ qua phần đường ray, vì nếu tàu lửa đột ngột chạy qua, tôi chỉ có nước nhảy xuống sông bên dưới. Mà khoảng cách từ cầu xuống mặt nước là khá xa, nhảy vậy chẳng khác nào tự tử vì nước sông chảy xiết đã cuốn bao xác người. Trong khi tôi lại không biết bơi, nên tôi đành phải đi bộ ở phần đường dành cho xe máy. Khoảng cách đường này chỉ là hai mét nên khi tôi đi bộ, tất cả dòng xe phía sau phải chờ tôi, họ bấm còi và càu lộn lên. Tôi vừa đi, vừa chạy. 4 giờ chiều, mặt trời vẫn chói chang nên người ướt đầm mồ hôi.

Buổi tối, có hôm tôi chờ Quỳnh. Có hôm tôi đi bộ về một mình. Lúc này, con đường nhỏ từ ngã tư Bình Triệu vào cầu Bình Lợi còn khá vắng vẻ. Đầu cầu có một doanh trại quân đội đóng quân và một cây cổ thụ già. Dưới gốc cây, ban ngày có quán nước nhỏ của đôi vợ chồng trẻ. Nhưng đêm thì quán đóng cửa và đường sá vắng lặng.

10 giờ đêm, sau khi thay đồ, kiểm bìa và ghi nhanh báo cáo cho tổ trưởng, tôi đi bộ ngược lại phía cầu. Như thường lệ, tôi chạy mãi miết trên cầu để những chiếc xe máy phía sau không bị

tắc lại. Qua cầu, tôi đi bộ lững thững để nghỉ mệt. Có một đêm, khi tôi đang đi thì có một chiếc xe máy áp sát lại. Gã trên xe buông lời: “Em về đâu, anh đưa em về”. Tôi im lặng. Gã lại tiếp tục: “Sao đi bộ một mình vậy em?”. Tôi vẫn im lặng. Quá chán với những gã thế này nên tôi chỉ im lặng. Dường như sự im lặng của tôi chọc tức gã, thế nên gã lại tiếp tục: “Em dễ thương quá, để anh đưa em về nhà”. Tôi không nói không rằng, cầm đầu chạy. Gã rồ ga đuổi theo. Tôi quay sang hét: “Bị điên hả, biến đi”. Được chừng vài chục bước, đoạn đường sáng hơn vì có đèn và những hàng quán nhỏ. Tôi dừng lại, đi bộ lững thững và gã lại chạy xe từ từ bên cạnh. Sao trên đời này lại có những gã đàn ông thế này hả trời?

Tôi trừng mắt nhìn và bảo: “Nếu anh không biến đi cho lẹ, tôi gọi giang hồ tới xử liền. Anh tin không? Đừng chọc tôi điên nha, tôi bị HIV giai đoạn cuối đang chán đời muốn tự tử đó nha”.

Nghe xong, gã rồ ga phóng hăn. Tôi cười muốn đau bụng. Về nhà, nghe tôi kể chuyện, Mạnh bảo: “Em lém lỉnh quá cô bé. Nhưng để mai anh đến quán đón em về. Em đi hoài dzậy rất nguy hiểm”. Những ngày hôm sau, tôi ít phải đi bộ hơn vì có Mạnh tới đón.

Thế nhưng, tôi chỉ đi nhờ mấy hôm rồi không thấy Mạnh đâu nữa.

Chưa kịp hỏi thăm gì thì một buổi tối đi làm về, thấy Mạnh người be bét máu. Có người nào đó đang băng bó cho Mạnh. Hội giang hồ cũng đặng đặng sát khí, trầy xước và gương mặt ai cũng dữ tợn. Tôi hết hoảng, đi vào phòng và báo cho Quỳnh biết.

Thấy họ đang ngồi ở quán cóc quen thuộc gần nhà trọ, tôi và Quỳnh tiến lại.

“Em xin lỗi, nhưng các anh có sao không?”, tôi cất tiếng.

Trông thấy chúng tôi, các chàng trai thôi nói chuyện và quay sang cười.

“A, cô bé. Xin lỗi mấy hôm nay anh bận nên không đi đón em được, em ổn chứ? Anh không sao, chảy máu tí cho vui thôi à cô bé”, Mạnh giơ bàn tay băng bó và cánh tay còn mấy vết máu loang lổ lên.

“Đi làm về rồi hả mấy cưng?”, một anh trong nhóm quay sang hỏi.

“Dạ, tụi em mới đi làm về...”, Quỳnh đáp lại liền.

Chúng tôi tần ngần hỏi thêm dăm ba câu rồi lui vào nhà. Chỗ này không dành cho những cô bé sinh viên như tôi và Quỳnh. Tuy nhiên, nhìn họ, tôi rất xót xa. Sao lại có những công việc nguy hiểm như thế này cơ chứ? Lỡ có chuyện gì rồi phải làm sao?

Phải làm sao đây?

Tôi nói với Quỳnh: “Liệu chúng ta có thể khuyên nhủ họ không?”

“Trừ phi bà trở thành bạn gái một trong số các ông ấy. Muốn hoàn lương hả? Đâu có dễ, nếu có tình yêu thì may ra...”, Quỳnh nói chắc nịch.

“Tại sao?”, tôi ngoan cố.

“Thì tại vì hiện tại họ đang là số 0, không công ăn việc làm, không tình yêu, không mái ấm,

không động lực thay đổi... bà nghĩ liệu họ có thể tự đứng tiến lên được số 4-5-6 nếu không có gì cả và bất cần đời thế hay không?"

Tôi nhìn Quỳnh, không ngờ bạn mình hôm nay triết lý hay ghê. Làm bạn gái thì không được rồi, nhưng lẽ nào làm em gái cũng không thể ư?

Tôi mới mua xe đạp mới, nhưng chưa kịp “khoe” với Mạnh thì nghe tin sét đánh: Mạnh bị bắt. Mọi người xì xào là Mạnh và nhóm đàn em lại trộm cắp, cướp giật xe. Tôi cảm thấy rất buồn. Tôi đã nghĩ anh bỏ nghề rồi, nhưng không ngờ...

Tôi đạp xe đi làm, đi ngang qua trụ sở Công an phường, thấy rất đông người đứng trước sân. Trong đó có Dũng và mấy anh trong xóm đang đi ra. Tôi dừng lại, queo xe vào trong đó. Một cảnh tượng đập vào mắt tôi ngay lập tức: Mạnh cởi trần, đứng bên trong căn phòng ngay hành lang, hai tay bị xích vào cửa sổ, tóc tai bù xù, mắt anh trắng dã và long lên sòng sọc. Nhìn Mạnh như một kẻ nghiện ngập và bộ dạng thảm hại vô cùng. Mọi người đứng nhìn anh đông nghịt và tôi nghe thấy tiếng quát tháo giải tán đám đông.

Trông thấy tôi, anh nhìn bằng cặp mắt gần như “dại” đi, rồi anh quay mặt đi chỗ khác. Hai tay vẫn bị xích vào cửa sổ nhưng đầu anh nhìn ngược vào bên trong. Có lẽ anh không muốn tôi nhìn thấy cảnh tượng này. Còn tôi, nhìn thấy cảnh như vậy, lòng rất xót xa. Sống mũi cay cay và nước mắt chực trào dâng. Chao ôi, một người anh mà tôi quý mến đây sao? Sao anh lại ra nông nỗi này?

Tôi không dám nhìn thêm. Thế nên, tôi dắt xe đạp quay đi. Trên đường đi, lòng tôi miên man với hàng trăm ngàn câu hỏi. Mới gần đây thôi, Mạnh còn nói mình muốn tìm một công việc đàng hoàng để làm. Mạnh bảo anh đã chán cuộc sống giang hồ và muốn dừng chân. Khi một người bạn của tôi làm bảo vệ bị mất xe máy, anh còn giúp tôi đi tìm. Anh chở tôi đi lòng vòng hỏi khắp nơi, anh điện thoại cho “đàn em” đọc biển số xe và dặn nếu thấy xe này thì phải trả lại. Anh cho tôi cảm giác anh đã “gác kiếm”, vậy mà... Chỉ một câu hỏi thôi: TẠI SAO ?

Suốt buổi làm, tôi chẳng thấy vui. Về nhà, tôi kể cho Quỳnh nghe. Hai đứa rất buồn. Chúng tôi dò hỏi và biết tin anh bị giam ở Trại tạm giam, nên muốn vào thăm anh. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi vào Trại giam thăm một ai đó. Đến cổng bảo vệ, họ yêu cầu chúng tôi xuất trình giấy tờ và kiểm tra đồ đạc mang theo. Thấy một giỏ chỉ có sách, thiệp và một con ốc xoắn dễ thương, chú bảo vệ cười bảo: “Đồ này thì cho mang vào thoải mái”.

Tôi và Quỳnh được dắt vào một căn phòng và chờ nghe gọi tên người thân. Xung quanh có rất nhiều gia đình vào thăm con. Đến lượt chúng tôi, Mạnh được một người quản giáo dắt ra. Trông anh hôm nay tươi tỉnh và hồng hào hơn, dù vẫn gầy ốm. Mạnh ngồi xuống, đối diện tôi và Quỳnh. Hai đứa tôi nhìn anh, câu đầu tiên thốt ra như phản xạ: “Anh khỏe không?”. “Anh khỏe lắm hai cô bé, nhìn tay anh nè”. Anh mỉm cười, đùa và giờ đôi tay bị còng lên. Anh vẫn vậy, chả lẫn vào đâu được. “Sao hai em biết anh bị giam ở đây mà dzô zậy?”. “Tụi em hỏi các anh kia và xin địa chỉ đó, thấy anh khỏe vậy là em mừng rồi. Nhưng...”. Nói đến đây, tôi im bặt. Quỳnh đỡ lời: “Nhưng từ giờ anh hãy làm lại cuộc đời nha, anh đừng vậy nữa nha. Tụi em rất lo cho anh...”. “Anh biết rồi, lần này anh sẽ tu và từ bỏ giang hồ. Ít bữa nữa anh bị chuyển lên Đắc

Lắc, ở trên chắc hết gặp tụi em rồi”. “Anh cải tạo trong bao lâu?”, tôi hỏi. “Anh không biết nữa, chắc vài năm... Khi anh về Sài Gòn, không biết còn gặp cô bé nào ở Sài Gòn không..”. “Đừng lo anh, Sài Gòn nhỏ, còn duyên sẽ còn gặp. Nhưng em chỉ gặp lại anh khi anh làm lại cuộc đời và từ bỏ hết quá khứ, anh hứa không?”. Anh im lặng, rồi nhìn tôi. Sau đó anh nói: “Anh hứa”. Tôi nhìn anh, lòng đầy niềm tin.

Tôi đưa những món quà nhỏ tặng Mạnh. Một tấm thiệp nhỏ, một con ốc xoắn, một cuốn sách,... Anh cảm ơn và cầm lấy chúng. Tôi nhìn cái dáng bị còng và đi vào trong kia, lòng xót xa. Anh gây tội thì phải chịu, tôi không bệnh được, dù sau này tôi biết sự thật rằng: Hôm đó Mạnh không hề muốn cướp xe, nhưng đàn em “cầu cứu” anh vì có việc gấp, nên anh nói sẽ làm vụ cuối. Vì anh là đàn anh, là đại ca, anh không thể bỏ mặc em út mình. Luật giang hồ nó vậy. Số má giang hồ nó vậy. Tôi lơ mờ biết thế, chả biết thế nào.

Sau khi Mạnh bị bắt, mấy tháng sau, một đàn em thân tín của Mạnh chết. Nghe nói chết vì sốc ma túy, bỏ lại vợ và đứa con nhỏ. Nhóm giang hồ càng tan rã hơn. Có khi mấy tháng liền, không nhìn thấy ai trong số họ nữa. Cái chết khiến nhiều người đau xót. Nhưng biết làm sao được. Mỗi người chỉ có một cuộc đời và cuộc sống sẽ đáp trả lại đúng với cái cách mà bạn chọn nó.

Có lẽ vì chọn con đường đó, nên Mạnh phải trả giá.

7HOÀNG TỬ TRONG MƠ

Thương nhau là khác nhau mà vẫn thương.

Thương nhau là không dễ bỏ nhau đi, dù cho người kia có đi ngược ngả đường.

Kết thúc chuyến thực tập và nghỉ hè để chuẩn bị vào năm cuối Đại học, tôi nhận được điện thoại của anh Thanh - người phụ trách nhãn hàng bia Đại Việt. Thanh mời tôi về làm PG cho nhãn hàng này. Lúc này, hãng bia này vẫn còn mới toanh và họ cần đẩy các chiến dịch marketing, bán hàng. Tôi được chọn các điểm bán hàng gần với nơi mình ở, thế nên tôi chọn GIÓ NÚI - một quán ở Kha Vạn Cân - Thủ Đức.

Chủ quán là đôi vợ chồng rất đáng yêu, anh Khôi và chị Thu. Họ rất tốt bụng, thân thiện và luôn tạo điều kiện cho PG các hãng bia làm việc cùng nhau. Ngoài PG bia Đại Việt - là tôi, quán còn thêm một PG hãng bia Saigon Special. PG này tên Nhật - là một người chị quê ở Phú Yên, chị ấy cũng rất đáng yêu.

Quỳnh không về nhà vào mùa hè nên quyết định đi làm cùng tôi. Dĩ nhiên, anh Khôi và chị Thu đồng ý ngay lập tức.

“Các em cứ xinh đẹp thế này thì không phải là đồng ý, mà là trái tim hoa mời về giúp anh chị không hết đó”, anh Khôi vừa nhìn chúng tôi vừa cười.

Thế là mỗi chiều, Quỳnh lại chở tôi đi làm.

Người ta bảo tôi có duyên với số 19. Kể cũng đúng thật. Một buổi tối bình thường như mọi ngày, nhưng vì có số 19 cạnh bên nên nó bỗng trở nên thật đặc biệt.

Với tôi, đó là một buổi tối khó quên trong cuộc đời. Bởi lẽ đó là: NGÀY ANH ĐẾN!

Hơn 8 giờ, quán rất đông khách và ồn ào, Nhật và tôi vẫn đang chăm chỉ làm công việc và nhìn nhau cười nói. Có một ông khách ngồi nhìn tôi, tôi không để ý lắm cho tới khi ông ấy gọi tôi đến bàn và đưa một chùm ảnh mới chụp khuôn mặt tôi trong điện thoại di động. Tôi bảo ông

ấy xóa, ông ấy nhất mực không chịu. Tôi không vui chút nào, chẳng thích người dung nào lưu hình mình cả.

Đang ngồi nghĩ cách để ông ta xóa hình thì có mấy người khách bước vào. Tôi ngược lên nhìn, loáng thoáng thấy bốn năm chàng thanh niên nhưng cũng chẳng để ý đến họ. Quỳnh bước sang chỗ tôi: “Trời ơi bà ơi, anh kia đẹp trai quá à. Nhìn mà xem kìa!”. Tôi chưa vội nhìn, mắt vẫn dán chặt vào cuốn thực đơn mới, buột miệng bảo: “Trai đẹp hầu như đều lắm, chớ đại gì mà để ý mấy anh đó”. “Thì bà cứ nhìn thử mà xem, cả đám phục vụ đang nhìn anh ấy kìa”, Quỳnh nài nỉ. Tôi ngừng xem, mắt ngược lên nhìn mọi người, nữ phục vụ nào cũng đang trầm trồ “dán mắt” vào mấy thanh niên khoảng 24-25 tuổi đang đi vào. Tôi chưa kịp nhìn ra “anh chàng đẹp trai” đó, thì cả năm người chọn ngay bàn số 19 (cũng lại là số 19) đối diện chỗ tôi. Và họ ngồi xuống.

Trong năm người đó, có một chàng thanh niên cao lớn, da trắng, tóc xoăn cắt ngắn màu nâu vàng, mắt, mũi, miệng đều đẹp. Thật sự rất ngỡ ngàng.

Chàng trai bước đến, chọn ghế và ngồi ngay ngoài cùng phía gần bàn tôi, trên tay anh cầm một vật gì đó màu đen trông như cái đĩa phim. Anh nhìn sang tôi. Phát hiện thấy có người (là tôi) đang chăm chú nhìn mình, anh khẽ mỉm cười. Thấy anh cười, tôi vội quay mặt xuống cuốn thực đơn.

Nhật đến chào một chàng thanh niên trong số đó. Rồi họ đùa giỡn tươi cười vui vẻ. Hình như Nhật không những quen biết những người này mà còn khá thân thiết. Sau đó thấy chị ấy nhanh chóng châm đá và mang bia Saigon Special ra khui. Đến lượt mình, anh ấy ngăn lại, anh nhìn sang tôi và hỏi: “Cô bé mặc áo đỏ bên kia tiếp thị bia gì vậy em?”

Nghe Nhật giới thiệu, anh ấy cười bảo: “Vậy thì lấy bia đó cho anh, mình là người Việt Nam phải dùng hàng Việt Nam, đúng không em?”.

Câu đùa hóm hỉnh của anh khiến cả bàn cười ầm. Có anh trong bàn còn bảo: “Muốn lấy lòng người đẹp hả?”. Nói rồi họ tiếp tục cười và cụng ly chan chát.

“Bé, sao còn ngồi đây? Lấy bia Đại Việt khui cho anh chàng đẹp trai kia đi chớ. Anh ấy vẫn chưa uống gì, chờ em đó”, Nhật đến chỗ tôi, vừa cười, vừa đá lông nheo.

Tôi mang bia ra, khui rồi quay đi. Thực sự là tôi rất hồi hộp. Anh ấy có vẻ đẹp rất Tây và công tử, dù thiếu một chút bụi bặm phong trần. Tuy nhiên, chưa bao giờ tôi nhìn thấy ai đẹp như thế và khiến tôi bối rối như thế trong lần gặp đầu tiên. Tôi rót bia suýt trào ra ngoài, khi mà đôi mắt ấy cứ thế nhìn tôi. Nhưng đặc trưng của tôi là giỏi che giấu, tuy bị “sét đánh” trúng loạn xạ như thế, song ngoài mặt vẫn tỉnh bơ.

Tôi lại ngồi ở chỗ cũ, ông khách giữ mấy tấm hình của tôi đã ngà ngà say. Tôi đến bàn một lần nữa bảo ông ấy xóa file, nhưng ông ấy bảo: “Anh sẽ cài làm hình nền cho điện thoại của anh, bé con ạ!”

Tôi trở về chỗ ngồi.

“Em ơi, cho anh cục đá”.

Tiếng nói ấy xuất phát từ bàn 19. Tôi nhìn sang. Chàng nhìn tôi và nở một nụ cười thật tươi. Răng khểnh duyên cực kỳ. Nhưng mà thôi, “traị đẹp thì không nên dính vào, vì hoặc đa tình, hoặc đểu”. Nghĩ vậy nên tôi quyết giữ “tâm trí vững vàng”, không “mơ” gì khi sang bàn anh.

Châm đá xong, tôi lại định quay đi, nhưng lần này, anh giữ lại.

“Khoan đi đã em, em có chuyện gì mà ngồi buồn thế?”

Tôi quay người lại, nhìn chàng trong giây lát.

“Em há? Đâu có gì buồn nhỉ?” (Tôi cười giả lả.)

“Em có đôi mắt đầy tâm trạng, hay nghĩ ngợi lắm đúng không?”

Ồ ồ, rõ ràng là có quan sát tôi nãy giờ.

“Em còn đi học không?”

“Em còn.”

“Ồ, em học trường gì thế?”

“Em học trường Tự nhiên.”

“Thật không?” (Chàng trai tinh quái.)

“Em nói là chuyện của em, tin hay không tùy anh.” (Tôi đáp trả.)

“Haha.”

Thấy anh mân mê cái hộp màu đen, tôi buột miệng hỏi:

“Anh có gì mà cầm hoài trên tay vậy? Sao không để xuống bàn?”

“À, đây là cái đĩa game anh mới mua. Anh thích nó lắm.”

Đang nói chuyện với anh thì có khách gọi. Tôi vội bảo anh:

“Thôi, anh ngồi với bạn vui nhé. Em làm việc tiếp đây.”

Nói rồi tôi quay đi. Thấy chàng nhìn theo tôi...

Khi tôi đang cúi húi khui bia cho mấy bàn phía trên, Nhật đến bên thúc nhẹ vào hông:

“Chàng hoàng tử đẹp trai đó hỏi thăm em nãy giờ kìa. Chị để ý người ta còn nhìn em hoài đó bé, ghen tị wá nha, hehe.”

Tôi hơi thoáng bối rối, nhưng rồi phủi tay ngay:

“Ôi người như em ai mà để ý, anh ấy không dành cho em đâu. Đừng trêu em nữa.”

“Xí, thì anh ta đẹp trai, còn em cũng xinh gái dzậy.”

Câu chuyện cũng chỉ có thế. Lúc đó vì cũng gần 10 giờ đêm, tôi xuống bếp kiểm bia, làm thêm

vài thứ nữa rồi cùng Quỳnh thay đồ ra về. Đi ngang qua bãi giữ xe nhìn vào bàn 19, tôi thấy anh vẫn ngồi đó, cười rạng rỡ, sảng khoái với bạn bè. Anh không hề biết tôi ra về. Hơi tiếc tiếc khi về mà không chào tạm biệt “hoàng tử đẹp trai”, tiếc cả chuyện đến tên, tuổi, địa chỉ, số điện thoại cũng không biết... nhưng thôi, xem như một cuộc gặp thoáng qua đẹp đẽ trong đời. *“Có lẽ anh cũng giống bao nhiêu con người đến đây ăn uống, chỉ vô tình lướt ngang qua đây, cũng không nên nghĩ nhiều làm gì...”*, tôi nhủ thầm.

Hôm sau đi làm, Nhật bảo tối qua “anh chàng đẹp trai” đã tìm tôi xin số điện thoại liên lạc. Biết tôi về rồi nên anh ấy rất tiếc và mong có thể gặp lại. Tôi rất bất ngờ. Thêm một bất ngờ nữa là anh ấy nhờ Nhật nhắn gửi lời mời tôi đến dự buổi tiệc vào ngày 22 tháng 7 tại quán NGÔ. Anh ấy sẽ cho người tới đón hai chị em và sẽ chờ sau giờ làm của tôi mới khai tiệc.

Trích ngang lý lịch: Anh ấy tên Phạm, là du học sinh về nước nghỉ hè, chỉ còn một tháng nữa ở lại Việt Nam.

“Em sướng nha, anh ấy đẹp trai đến chị còn mê, haha.”

Nghe Nhật trêu, lòng tôi cũng vui vui. Cuối cùng tôi vẫn có cơ hội gặp lại anh... Mà có nên đi dự hay không nhỉ? Dù sao cũng có thêm một người bạn mới, lại còn đẹp trai ngất ngây nữa, có gì đâu mà ngại đúng không?

Ngày 22 tháng 7. Hôm đó là ngày có hẹn với Phạm. Tôi rủ Tâm đi cùng.

NGÔ là quán ăn lớn trong một con phố nhiều cây xanh yên tĩnh nằm gần chợ Thủ Đức. Khi tôi đến, Phạm và mấy anh bạn đang ngồi chờ. Thấy tôi, anh lập tức đứng dậy và chỉ tôi bước đến chiếc ghế bên cạnh anh đang ngồi. Tôi bước qua, anh cười trêu mếu.

Phạm bảo anh đi du học từ năm 19 tuổi. Hiện tại Phạm đang theo học năm cuối ngành kinh tế tại một trường ở Mỹ. Nhà chỉ có hai anh em, em trai Phạm cũng đang du học ở Úc.

“Em làm công việc này lâu chưa?”, Phạm hỏi.

“Bắt đầu từ năm thứ hai ạ”.

“Vừa học vừa làm mệt mỏi lắm đúng không em?”

“Tụi em sinh viên ai cũng vậy mà, hihi. Anh chắc chẳng bao giờ phải đi làm thêm nhỉ?”, tôi quay sang anh.

“Có chứ, có một thời gian anh đã đi rửa bát ở nhà hàng đấy.”

“Ô thật không? Thôi đi, chắc anh xạooo”, tôi cười.

“Sao em lại không tin nhỉ?”, Phạm nhăn mũi.

“Khó tin quá, anh là người duy nhất em nghĩ không bao giờ phải đi làm thêm.”

“Haha, tin đi em. Không những rửa bát, anh còn đi quét trường, quét biệt thự lúc nửa đêm để kiếm tiền cơ.”

“Thật chứ?”

“Thật. Anh thề. Anh lấy tiền bố mẹ gửi qua cho cả năm học để mua xe hơi. Anh định dùng nó đi làm thêm, nhưng rồi cậu bạn trong lớp mượn chở bạn gái đi chơi. Và cậu ấy làm mất xe.”

“Chưa bao giờ anh trải qua những ngày tháng như vậy. Anh đứng rửa bát ở nhà hàng một ngày sáu tiếng, làm chung với một gã đầu bếp to ục ịch và nặng xị. Làm được hơn một tháng thì nghỉ. Không phải vì mệt, mà vì suýt đánh nhau với gã, haha. Sau đó anh nhận quét trường và biệt thự ban đêm.”

“Quét lúc nửa đêm á? Eo, anh không sợ ma à?”

“Anh sợ chứ, nói không sợ là nói dối. Nhưng sợ cũng phải làm, nhiều khi anh quét mà mắt cứ nhắm tịt lại thế này này”. (Phạm vừa nói vừa diễn tả trông rất buồn cười)

“Rồi sao nữa anh?”, tôi hỏi.

“Vụ đó anh được “cứu” nhờ em trai anh. Nó qua Mỹ thăm anh và biết chuyện. Không có nó dũng cảm nói ra với bố mẹ chắc anh cũng tiêu. Nhưng mà sau vụ đó bố mẹ anh kiểm soát anh kỹ lắm, mất lòng tin quá mà, haha.”

“Anh cũng giỏi ghê, dám liều thế chứ, hehe”.

“Tại hồi ấy quen cô bé kia, mà đi chơi bắt xe buýt hoài cũng khổ. Thôi anh liều để cô ấy sướng tí, còn mình anh khổ.”

“Anh đùa thôi, nhưng mà em biết không? Chính những ngày đi làm đó, anh mới nhận ra giá trị của đồng tiền. Anh đã thề với lòng sau này không bao giờ mình được phép sống thế nữa, anh nhất định phải thành công và tạo dựng cơ nghiệp vững vàng”.

Chúng tôi cứ thế, nói chuyện suốt buổi. Và cứ thế, dường như thế giới chỉ có hai người vậy. Tôi có cảm giác như đã gặp anh từ rất lâu rồi. Phạm có cái gì đó vừa thân quen, vừa gần gũi và ấm áp lắm.

Không bao giờ tôi có thể ngờ rằng, sau hôm ấy, tình yêu sét đánh vội vã này đã đưa tôi vào những ngày tháng “điên” chưa từng có...

Anh mời tôi đi xem phim vào trưa hôm sau.

Khoảng hơn 11 giờ tối, tôi và Tâm ra về sau khi Phạm xin số điện thoại để tiện liên lạc. Tôi cho số của Tâm, vì vẫn chưa xài di động. Tiễn tôi ra cổng, Phạm nhìn tôi trù mến.

Sáng hôm sau. Tôi thức dậy lúc hơn 10 giờ sáng, nhớ là có hẹn với Phạm nên tôi cố tình ở nhà, bật radio nghe nhạc, nằm yên lặng trên giường và tưởng tượng lung tung... trong đó có tưởng tượng đến buổi xem phim. “Không biết sẽ như thế nào, thật hồi hộp quá”, tôi nói với Tâm.

Tâm cười bảo: “Tớ duyệt nhé, anh ấy *so cute*”.

Lát sau, Tâm đưa điện thoại cho xem tin nhắn. Phạm xin lỗi không đến được vì có việc bận đột

xuất. Anh đang ra xe về Vũng Tàu.

Một cái tin khiến tôi hơi suy nghĩ. Chưa có ai hẹn với tôi rồi thất hẹn ngay trong lần đầu tiên cả. Hay ai chơi “chiêu” với tôi nhỉ? Các chàng trai hay làm thế để cho các cô gái tức giận, mong chờ cho bằng được cuộc hẹn tới lắm đây... Nếu thế thì đúng là buồn cười thật. Nhưng biết đâu, có thể anh bận thật thì sao nhỉ.

“Không sao, có duyên thì còn gặp lại, nếu không hãy xem như một người bạn đã chạm vào cuộc đời mình trong phút chốc”, tôi chìm vào giấc ngủ.

Hai hôm sau Phạm liên lạc trở lại và hẹn gặp tôi ở Sài Gòn.

Buổi trưa đi học về, tôi chạy lên trường đăng ký học Tin học, rồi ghé nhà sách Nguyễn Văn Cừ. Tôi định tặng anh một cuốn sách văn học làm kỷ niệm, vì hôm trước Phạm tâm sự, từ khi đi du học, anh chỉ đọc sách kinh tế, quản trị kinh doanh, hầu như không đọc truyện hay tiểu thuyết nên cũng không biết nhiều về các nhà văn mới trong và ngoài nước hiện nay.

Chiều. Phạm gọi điện hỏi tôi đang làm gì. Tôi bảo đang nằm đọc sách. Phạm hỏi về cuốn sách, tôi bảo nếu có dịp gặp lại trước khi anh đi, tôi sẽ mang tặng anh cuốn sách này làm kỷ niệm. Anh cảm ơn tôi và bảo rằng chắc chắn sẽ còn gặp lại tôi nhiều lần trước khi đi.

Phạm nhắn tin và gọi điện rủ tôi và Tâm đi chơi, nhưng điện thoại để trên gác nên không để ý. Phạm nhắn tin lúc 7 giờ tối nhưng đến 9 giờ tôi mới nhìn thấy. Tôi bèn lấy máy nhắn tin lại cho Phạm, và Phạm lập tức gọi lại. Phạm mời tôi đi hát karaoke cùng mấy người bạn hôm trước ở NGÔ, có cả Nhật. Tôi hơi lưỡng lự vì thấy trễ. Nhưng sau đó, vì muốn gặp tặng anh cuốn sách đã hứa lúc chiều nên quyết định đến một lát.

Trước khi đi tôi hý hoáy ghi thẳng vào cuốn sách: “Tặng anh món quà nhỏ làm kỷ niệm. Chúc anh luôn mạnh khỏe và có thêm nhiều người bạn dễ thương như em”.

Khi tôi đến, Phạm đang ngồi một mình, mấy người bạn kia ngồi riêng và đang trò chuyện cùng Nhật. Thấy tôi, Phạm đứng dậy và bảo tôi đến ngồi sát bên mình. Tôi đưa sách tặng, Phạm có vẻ xúc động. Anh lật giở từng trang, mỉm cười cảm ơn những gì tôi viết.

Phạm gọi nước và đưa list bài hát chọn cho tôi. Rồi anh ngồi lặng yên nghe tôi hát, sau khi tôi hát xong, tất cả mọi người đều vỗ tay. Riêng anh, anh ghé vào tai tôi thầm thì: “Em tâm trạng quá, ngày đầu tiên gặp em, anh đã nhìn thấy tất cả điều đó trong mắt em”.

Tôi không nói gì, chỉ nhìn anh cười. Ngồi thêm ít phút nữa, Phạm đưa tôi về. Anh gọi taxi, nhưng khi thấy tôi lấy chìa khóa xe máy, anh nhất quyết chở tôi về. Tôi không chịu, nằng nặc đòi về một mình.

“Khuya rồi, để anh đưa em về. Em về một mình làm sao anh có thể yên tâm chứ?”

Rồi Phạm chở tôi. Leo lên xe, Phạm lái hơi loạng quạng. Anh bảo đã nhiều năm rồi không đi xe máy. Anh đi chậm chậm và kể cho tôi nghe thêm một chút về sự khác biệt giữa đường sá, giao thông ở Việt Nam và nước ngoài. Tôi chả nhớ gì, chỉ nhớ ngồi sau bờ vai rộng của anh, cảm giác thấy mình nhỏ bé, an toàn và như được che chở.

Đến đầu hẻm, vì không muốn anh biết nhà nên tôi bảo anh dừng xe. Anh hiểu ý, dặn tôi chạy cẩn thận và tạm biệt tôi. Tôi chờ anh bắt taxi thêm một chút, rồi quay vào nhà.

15 phút sau, có tin nhắn của anh. Anh báo mình cũng đã về nhà và hỏi thăm xem tôi ngủ chưa. Và thế là chúng tôi nhắn tin qua lại tới 2-3 giờ sáng.

“Gặp em mới gặp ba lần thôi

Dường như quen biết rất lâu rồi

Nụ cười môi hiền cùng mắt biếc

Ấn tượng trong lòng khó phai phôi...”

(Trích tạm bốn câu đầu)

Phạm gửi tin nhắn cuối cùng và chúc tôi ngủ ngon. Tôi mỉm cười thầm nghĩ *“Ngọt ngào thế này thì ai chả thích nhỉ, chắc con gái theo cũng không ít đâu”*. Mà thôi, dù có thích anh ấy đấy nhưng vài bữa nữa anh ấy đi rồi là xong. Lo gì chứ?

Sáng hôm sau, Phạm lại ra bến tàu cánh ngầm để về lại Vũng Tàu.

Tôi bị cảm do thức khuya nhắn tin cùng Phạm và những buổi chiều đi làm ướt mưa. Phạm nhắn tin nhưng tôi ngủ mê man. Anh bảo thứ 7, anh lên Sài Gòn và mời tôi đi xem phim, lần này không bao giờ anh dám lỡ hẹn nữa. Nửa đêm dậy mới đọc thấy tin nhắn của Phạm, tôi bảo mình bị ốm. Anh vội vã gọi điện hỏi tôi đỡ mệt chưa và dặn tôi uống thuốc cẩn thận. Tôi hết “dạ” lại “vâng”. Ngoan như mèo con.

Phạm tới đón tôi ở đầu hẻm. Anh mặc áo thun xanh lơ, quần jean và mang giày thể thao. Nhìn Phạm đẹp ngây ngất thế này tôi đâm ra tự ti và lóng ngóng.

Phạm đưa tôi đến Diamond Plaza, cứ như nàng Lọ Lem lạc vào xứ sở thần tiên. Sự sang trọng, rực rỡ của nó khiến tôi hết sức lạ lẫm. Bởi đây là lần đầu tiên tôi vào trung tâm thương mại, lần đầu tiên đi xem phim rạp, lần đầu tiên đi thang máy. Vì làm gì có thời gian chứ?

Đi bên anh, tôi cảm thấy mình rất ngây thơ, vụng về. Tôi chẳng biết gì cả. Đến khi đứng trong thang máy rồi, tôi mới tin là những điều này không còn trong phim ảnh. Tôi đang ở đây, trong thang máy một tòa nhà sang trọng, với một người đàn ông đẹp, với những điều tưởng chỉ có trong phim và với đủ những cảm xúc khó quên. Chao ôi, tất cả đẹp như một giấc mơ.

Chúng tôi mua vé xem phim “Con tàu tuyệt mệnh”. Trong khi chờ giờ phim chiếu, Phạm dẫn tôi đi ăn gà rán KFC. Tôi không ăn, ngồi nhìn Phạm ăn ngon lành combo gà giòn cay. Tôi vừa uống nước vừa nhìn anh. Phạm vừa ăn vừa kể đủ chuyện vui. Lát sau, chúng tôi lên xem phim. Một bộ phim hay, sự sống, tình yêu, tình cha con, tình người đàn xen hòa quyện và có nhiều người chết. Thấy tôi lặng yên, anh quay sang khẽ nắm bàn tay nhỏ bé và bảo: “Em sao thế?”

Tôi nhìn anh. Để mặc những ngón tay đan vào nhau ấm áp.

Lòng nhảy múa.

Rời khỏi rạp chiếu phim, Phạm có điện thoại và nói sẽ có một bất ngờ nhỏ dành cho tôi. Tôi gắng hỏi anh nhưng anh chỉ mỉm cười. Phạm không đưa tôi về mà chở tôi đến quán cà phê “Phố xưa”. Chúng tôi gặp nhóm bạn của Phạm, và có cả Nhật và Quỳnh ở đó nữa. Ôi, thật bất ngờ. Biết tôi có người bạn thân nhất là Quỳnh, Phạm đã nhờ Nhật sắp xếp gặp để “say hello”. Tôi rất cảm động về điều này.

Quỳnh vừa trông thấy tôi liền đi tới kéo tay bạn mình đi ra ngoài. Ra đến phía gần đường, Quỳnh gần như hét lên: “Ôi, bà quen chàng đẹp trai đó rồi hả, haha. Hai người dễ thương quá! Thích quá! Vui ới là vui!”

“Quen gì mà quen, bạn bè thôi. Mấy ngày nữa anh ấy đi rồi”. (Tôi phì cười nhìn Quỳnh).

“Thì kệ, tới đâu tính tới đó, miễn là vui, hehe”, Quỳnh bẹo má.

Chúng tôi trở vào, tất cả mọi người muốn đi hát karaoke ở quán gần đó. Phạm ngồi bên tôi, Quỳnh ngồi nhìn cười tủm tỉm. Tôi cũng góp vui vài bài, Phạm lặng yên nghe tôi hát.

Hát xong, tôi đi ra ngoài. Toilet nam nữ nằm ngay chân cầu thang và bên tay trái trước cửa phòng. Giữa hai phòng là cây cột treo tấm gương to. Tôi đứng soi gương, nhìn thoáng qua thấy Phạm cũng vừa bước ra. Tôi quay lại nhìn anh cười. Anh cũng cười.

“Em ổn chứ?”, anh cất lời.

“Dạ em ổn...”, tôi cười tươi.

Khi tôi định xoay người đi thì Phạm đã vòng tay ôm nhẹ lấy vai mình. Hoàn toàn bất ngờ. Tôi hơi bối rối, định khoát tay anh ra nhưng rồi tôi lại yên lặng.

“Ngược nhìn anh qua tấm gương

Đôi mắt anh dịu dàng khép chặt

Mái tóc rủ xuống thành sóng mặt trời

Bờ vai em gầy mà hóa thành vững chãi

Chứa cả khoảng trời hồng khi anh ôm em...”

Tôi chợt nhớ đến những câu thơ này, khi mình đọc thấy đâu đó ở thư viện. Phạm và tôi - giây phút này, cũng y hệt như thế. Tôi chẳng biết phải nói gì, buông tay ra, tôi nhìn Phạm dịu dàng và bước lại vào bên trong.

Hát xong, cả nhóm rủ nhau lên nhà Phạm. Nhật và Quỳnh đều rất hào hứng.

Tôi không biết Phạm có nhà ở Sài Gòn, cứ tưởng anh chỉ ở Vũng Tàu. Ai ngờ sau đó mới biết Phạm có vài căn nhà ở trên này. Căn này là căn nhà nhỏ và nằm trong một con hẻm. Nhà có ba tầng, bên dưới trệt anh cho thuê mở tiệm cắt tóc, phòng anh ở tầng hai. Vừa vào đến nhà, mọi người xúm lại rủ nhau chơi bài và cười rôm rả.

Xem mọi người chơi một lát, Phạm rủ tôi lên sân thượng. Tôi bước theo anh.

Trời đêm đầy sao. Những vì sao lấp lánh rải rác khắp bầu trời đêm, đẹp vô cùng. Gió cũng thổi nhẹ nhẹ và mát mơn man. Chúng tôi đứng ở sân thượng và trò chuyện rất lâu. Phạm bảo đây là lần đầu tiên đứng ngắm sao cùng một cô gái (chứ không phải lần đầu tiên yêu một cô gái nhé) nên cảm giác rất thú vị. Vì thường ở nước ngoài anh hẹn hò đi ăn tối, xem phim, đi bar hoặc club mà thôi. Tôi cười, “Vậy em đã làm được một việc tốt là cho anh thấy bầu trời đêm đẹp cỡ nào”. Phạm rất thích câu nói đó. Rồi Phạm xuống nhà lấy lên cái chiếu trải giữa sân thượng và bình trà. Lãng mạn như trong phim.

Bạn biết không? Trong một khung cảnh như vậy, ngồi gần người con trai đẹp ngất ngây này, nói chuyện và nhìn anh cười, lòng tôi nhảy múa và tưởng tượng loạn. Đôi môi anh đầy, đầy đặn và quyến rũ. Tự nhiên tôi muốn đặt ngay một nụ hôn lên đó. Hình như biết tôi nhìn, lâu lâu anh vờ không để ý rồi đột ngột quay lại. Và cả hai cùng cười. Cuối cùng tôi cũng đã đạt được “ước nguyện”. Trong một giây phút bất ngờ, Phạm dịu dàng đặt lên môi tôi một nụ hôn nồng ấm. Tôi cảm thấy người run lấy bầy, bởi vì thật sự dưới ánh trăng, anh rất đẹp. Anh hôn tôi thật chậm và ngọt ngào. Còn tôi vẫn nhắm tịt mắt, tim vẫn gõ như trống trận. Sau đó cả hai nhìn nhau mỉm cười. Chúng tôi lại ngồi nói chuyện duyên duyên tiếp. Vui ơ là vui. Dù biết đây chưa phải là tình yêu và chúng tôi cũng chỉ mới gặp nhau trong thời gian ngắn, nhưng sao tôi chỉ muốn ở mãi phút giây này.

Khi chúng tôi quay xuống, mọi người vẫn ngồi trò chuyện và chơi bài. Rồi Phạm đưa tôi và Quỳnh về. Khi anh quay xe đi rồi, tôi và Quỳnh mới phát hiện cả hai quên chìa khóa cổng. Hai cô gái đành lang thang trong khu phố nói chuyện đến gần sáng mới vào được nhà. Quỳnh bảo tôi: “Anh ấy đột nhiên xuất hiện như chàng hoàng tử của bà vậy, thấy bà vui tôi cũng vui lắm”. Tôi bảo Quỳnh, vì là hoàng tử nên một ngày nào đó cũng sẽ đi mất. Không biết rồi có “love story” không nữa. Quỳnh cười và bảo: “Cuộc sống tự mình đã vất vả và mệt mỏi quá rồi, bà đừng suy nghĩ nhiều cho mệt. Vui được thì cứ vui đi cưng ạ”.

Đêm đó, ngồi dưới gốc hương ngọc lan thơm nồng, dưới ánh đèn vàng, đôi bạn đã nói chuyện rất nhiều... Quỳnh kể tôi nghe về tình yêu của mình, mỗi tình đầu đầy nỗi niềm với cậu bạn chung lớp thời cấp ba. Tình yêu trẻ con ấy không đủ mang đến điều gì cả... Nhìn Quỳnh trầm tư, tôi cũng lặng yên.

Chủ nhật hôm sau, trời mưa. Cả ngày tôi không ra khỏi nhà. Chiều tối, tôi đang ngồi chơi gấp hạc giấy cùng cả nhà thì Phạm nhắn tin rủ đi chơi. Lòng vui nhưng thấy trời mưa rả rích nên tôi ngại và nhắn tin bảo anh để hôm khác. Anh nhắn lại bảo tôi: “Vì trời mưa mà không chịu gấp anh sao?”. Rồi anh năn nỉ và dặn chuẩn bị đi lát anh đến đón.

Phạm đến. Mưa vẫn không ngớt. Những hạt rơi nặng hơn trên mái nhà. Cái lạnh lẽo bao trùm cả khu phố. Trời lạnh nên tôi mặc áo len cao cổ, tóc dài thắt bím phía sau.

Tôi bước ra và nhìn thấy anh trong làn áo mưa lũng bùng. Anh nhìn tôi lặng yên một lúc. “Trông em xinh và ấm áp quá, con gái cao nguyên có khác”. Phạm cười, nụ cười như chứa chan tình cảm.

Tôi lên xe ngồi sau lưng anh, anh dặn tôi cẩn thận kéo bị ướt.

Chúng tôi định đi xem phim, nhưng sau đó trời mưa nặng hạt hơn. Cuối cùng cả hai quyết định ghé cửa hàng băng đĩa mua một loạt phim, ghé bách hóa mua bia và một ít đồ ăn rồi về nhà Phạm. Ban đầu tôi hơi ngần ngại, “Về nhà anh ư, có nên không? Lỡ có gì xảy ra thì sao?”. Thấy tôi ra chiều suy nghĩ, anh cười ngoác: “Thôi nào cô bé, em đang suy nghĩ lung tung gì đúng không? Anh xin lỗi, anh ở nước ngoài lâu nên quên mất ý tứ, muốn gì cứ ào ào và suy nghĩ đơn giản. Em đừng lo, sẽ không có gì xảy ra đâu, anh hứa”.

“Dạ, vì em là con gái, tuy em không quá cổ hủ nhưng tự nhiên về nhà anh chơi thế này cũng kỳ. Em chưa biết nhiều về anh mà”.

“Haha thú vị thật, đã lâu rồi anh không có cảm giác này, có một cô gái lo sợ khi đi bên anh”, anh xoa đầu tôi và cười.

Đương nhiên, rồi tôi cũng về nhà Phạm chơi.

Chúng tôi xem phim và ăn vặt. Phạm kể cho tôi nghe về gia đình mình, bố mẹ anh có một công ty lớn ở Vũng Tàu. Họ kinh doanh về xăng dầu và giàu có. Hồi còn nhỏ, nhà anh ở Thái Bình, rồi lên Hà Nội, sau đó gia đình chuyển vào Sài Gòn. Và cuối cùng bố anh chuyển công tác về Vũng Tàu.

“Anh cũng không biết đâu là quê hương nữa, vì nơi nào anh cũng thích. Anh chuyển trường liên tục và học cho tới cấp ba. 19 tuổi anh chuyển đến Mỹ và học Đại học nhưng anh rất nhớ Việt Nam”.

“Em cũng xa quê hương và chuyển đi khắp nơi... gần giống như anh vậy...”, mắt tôi xa xăm...

“Như thế nào hả em? Em có thể kể về câu chuyện của em không?”

Tôi bắt đầu kể cho Phạm nghe về mình, về quê hương tuổi thơ, về Đăk Nông và cuộc sống ở Sài Gòn cứ lướt qua... Tôi không thể kể anh nghe nhiều, nhưng thật sự rất xúc động. Sau Vũ, đây là chàng trai đầu tiên cho tôi cảm giác thân thuộc và khiến tôi mở lòng ra kể về câu chuyện của đời mình.

Dừng câu chuyện, tôi cũng ngồi yên lặng. Tôi nhìn ra cửa sổ, mưa vẫn rơi không ngừng... Trong nhà anh, máy lạnh vẫn phả ra hơi lạnh ngào ngạt. Anh lại gần tôi, xiết chặt bàn tay mình vào tay tôi...

“Anh không ngờ em có cuộc sống nhiều màu sắc đến như vậy... cô bé à”, mắt anh nhìn tôi tràn đầy tình cảm.

“Em không cần gì đâu anh à. Em chỉ kể cho anh nghe chút xíu vậy thôi... để anh biết rằng, em có một cuộc sống rất thú vị, hihi”.

“Em hay lắm, rất yêu đời và lạc quan dù ở trong hoàn cảnh nào... Nhìn em, anh cảm thấy mình chẳng là gì cả...”

“Anh đừng nói vậy. Mỗi người mỗi cảnh, ai như em rồi cũng phải vậy thôi...” Tôi cười cười,

nhăn nhăn mũi.

Anh xoa đầu tôi... Chúng tôi cùng bia và uống chậm rãi.

Anh định mặc áo mưa và lấy xe đưa tôi về. Nhưng trời vẫn mưa to. Mưa quất ầm ầm vào cửa kính căn phòng và nghe thấy cả tiếng gió gào rú. Không còn cách nào khác, tôi bảo: “Ok, vậy chờ thêm xíu nữa”. Anh quay sang cười tươi: “Em chắc chứ? Anh không muốn em quá lo lắng đâu nhé.”

Chúng tôi lại tiếp tục xem phim. Rồi bỗng dưng trời có sấm sét, tiếng đánh đùng đoàng khiến tôi giật mình sợ hãi và nép chặt vào anh. Và rồi, khi tôi chưa kịp tưởng tượng gì, môi anh đã kề xuống môi tôi tự lúc nào. Một nụ hôn có thể giúp tôi vơi bớt đi bao lo toan, vất vả và đắng cay. Chỉ ước rằng thời gian ngừng trôi ở giây phút này, để anh mãi mãi là điều đẹp đẽ nhất mà tôi có được.

“Em rất dễ thương và đáng yêu, cô bé à. Mùa hè này ở Việt Nam quá tuyệt, anh không nghĩ là mình được gặp em”.

“Em cũng không nghĩ được gặp anh, em như một quả bóng đang rơi tự do, rồi đột nhiên em nhìn thấy anh...”, anh chặn tôi lại và đặt thêm một nụ hôn nữa, rồi anh bảo:

“Ngoan nào cô bé, chúng ta sẽ nói về chuyện này sau nhé. Bây giờ trễ rồi, anh phải đưa em về. Anh không muốn em phải lo lắng bất cứ điều gì về anh”.

Phạm nắm lấy tay tôi và đưa tôi về.

Mưa vẫn vẫn vũ bên ngoài, gió thổi thốc tháo làm mưa tạt vào người ướt sũng. Nhưng tôi cảm thấy thật ấm áp.

* * *

Đầu tháng tám, chúng tôi chính thức dọn đến chỗ mới. Quỳnh tìm được khu nhà phía bên trong con phố sát bờ sông. Phòng mới ở phía ngoài cùng, mát mẻ, rộng rãi và ngập tràn ánh nắng. Khu nhà còn có sân để lang thang đi bộ ngắm trăng nữa. Có điều, con đường vào nhà hơi âm u, lác đác vài căn biệt thự và đất hoang cỏ tranh, hoa sim mọc um tùm. Hơi tối và vắng vẻ.

Phạm lên Sài Gòn. Anh bảo anh muốn biết nhà mới tôi ở như thế nào nên lên thăm. Nghe anh nói, tôi rất vui.

Tôi đưa anh đi dạo ven sông, giữa những căn nhà biệt thự kín mít. Chúng tôi nắm tay nhau và ngồi nhìn những miếng lục bình trôi lênh đênh... Gió sông mát rượi thổi vào bờ. Phạm chỉ những ngôi nhà phía xa bên bờ kia, và bảo tôi: “Em có thấy những ngôi nhà đẹp bên bờ kia không? Em đang chèo thuyền giữa sông rồi, cố gắng xíu nữa em sẽ tới bờ bên kia và ở trong một ngôi nhà đẹp, ấm áp chỉ dành cho em...” Tôi cười, nhìn theo tay anh chỉ trỏ. “Ngôi nhà đó đẹp lắm hả anh?”, tôi đùa theo. “Ừ, rất đẹp”, anh cười.

Phạm vào thăm căn phòng nhỏ tôi ở. Anh bảo: “Đời anh chưa bao giờ ở trong căn phòng bé như thế này”. Nhưng Phạm thích căn phòng của tôi, vì có cửa sổ, đủ ánh sáng, nhiều gió mát từ sông, cây xanh và đồ dùng cái gì cũng bé li ti. Phạm nhìn rất lâu vào giá sách, đó là thứ giá trị

nhất mà tôi có, đủ các loại sách và văn thơ... Anh lấy tay lục lọi vài cuốn và đọc. Tôi hơi ngại, vì phòng trọ sinh viên, rất đơn sơ.

“Tụi em không có tivi à?”, anh hỏi.

“Dạ không, sinh viên không có xem tivi, chỉ đọc sách giải trí thôi ạ.”

“Còn máy giặt và tủ lạnh?”

“Không có, tụi em tự làm hết...”

Phạm im lặng. Suốt buổi im lặng, cho tới khi đi ăn phở xong, anh bảo: “Căn phòng này nhỏ quá, hay em tìm phòng lớn rộng hơn đi em. Ba cô gái ở đây thì chật chội lắm”.

“Không sao đâu anh à, em đi học, đi làm suốt ngày và chỉ về ngủ thôi. Anh đừng lo, em sống vậy quen rồi, không có nhu cầu gì to lớn cả”, tôi nhìn anh, trù mến.

Phạm nhìn tôi, rồi xoa đầu: “Cô gái này, em cứ như vậy thì tôi biết phải làm sao.”

Trước khi Phạm về, anh ôm nhẹ tôi vào lòng và bảo rằng: “Em hãy cố gắng nhé, nhớ là nếu em cần bất cứ thứ gì cứ bảo với anh, anh sẵn sàng làm cho em.”

Tôi hiểu ý anh muốn nói gì.

Sáng hôm sau Phạm lại ra bến tàu cánh ngầm mua vé về Vũng Tàu. Suốt một tuần nay, anh cứ đi đi về về liên tục, vì muốn ở bên cạnh tôi. Chúng tôi nhắn tin cho nhau suốt ngày.

Ba ngày sau.

Phạm đến đón khi tôi đang ở quán. Tôi xin tổ trưởng về sớm vì không muốn Phạm chờ lâu. Nhật và mấy phục vụ nữa xì xầm và nháy mắt nghịch ngợm nhìn tôi. Họ bảo tôi may mắn vì quen được anh chàng đẹp trai như thế. Tôi cười. Cảm thấy có chút tự hào và thích thú xen lẫn.

Phạm đưa tôi đi ăn và chúng tôi đến rạp xem một phim muộn ở Galaxy. Anh nắm tay tôi suốt buổi, những ngón tay đan vào nhau ấm áp. Tôi vui lắm, cảm thấy như anh là hoàng tử, còn tôi là cô bé Lọ Lem. Những câu chuyện cổ tích khiến tôi mơ màng.

Rồi chúng tôi đến quán “Hà Nội và tôi” vào cuối tuần, sau một tuần dài anh tất bật từ Bình Dương đến Vũng Tàu lo công việc gia đình. Bố mẹ anh đang tìm miếng đất mới để mở công ty. Anh bảo: “Nếu sau này ra trường và về nước, có lẽ anh sẽ điều hành công ty này”. Tôi nghe thấy cuộc sống của anh thật tuyệt, còn mình, tôi vẫn chưa hình dung được ra trường mình sẽ làm gì.

Sáng chủ nhật, khi tôi còn đang ngủ nướng thì Quỳnh gọi dậy vì Phạm đang đứng trước khu nhà. Tôi giật mình, choàng tỉnh.

“Chào buổi sáng cô bé ngủ nướng, anh nhớ đêm qua đưa em về sớm, mà sao giờ này còn chưa chịu thức dậy?”, anh tươi cười khi tôi bước ra.

Tôi cười, giả bộ nhõng nhẽo: “Em không biết đâu, sao lại tìm em giờ này? Chủ nhật là ngày sung sướng của em mà, huhu”.

Phạm cốc nhẹ vào trán tôi: “Thôi nào, em vào thay đồ và đi với anh nhé?”

“Đi đâu?”, tôi tròn xoe mắt.

Phạm chỉ vào chiếc xe hơi đỗ ngoài kia: “Anh sẽ đưa em đến một nơi rất tuyệt”.

Chúa ơi, tôi tưởng mình nhìn nhầm, phải dụi dụi mắt. Chiếc xe hơi màu đen, cực kỳ sang trọng đang đỗ ngay bãi cỏ gần các ngôi nhà biệt thự. Là của anh sao?

Hình như tôi đã nói lớn mấy từ đó. Nghe xong, anh phì cười.

“Là của bố mẹ anh, không phải của anh. Sáng sớm nay bố mẹ anh đi từ Vũng Tàu lên và sáng nay bay đi Hà Nội. Anh cho tài xế về rồi, lấy xe hơi chở em đi chơi đó”.

Nằm mơ sao?

Tôi vào nhà, thay quần áo, thoa kem dưỡng ẩm và một chút son nhẹ. Sau đó tôi ra ngõ và leo lên xe. Anh đang chờ trong xe và nghe nhạc. Quỳnh nhìn tôi từ xa, vui lắm.

Lên xe rồi, tôi vẫn không tin đây là sự thật.

Anh chở tôi đi đâu?

“Anh sẽ đưa em về Vũng tàu chơi, sau đó chiều anh đưa em về. Anh muốn em vui, cô bé à”.

Và rồi, xe cứ thế đi. Trên xe, Phạm mở nhạc theo sở thích của tôi và chậm rãi lái xe. Tôi không nhìn anh nhiều, nhưng hôm nay, cả thế giới của tôi là ở trong chiếc xe hơi này. Anh cứ như chàng hoàng tử của một ai khác, chứ không phải cô bé như tôi.

Tôi chưa từng đi Vũng Tàu, nên hỏi Phạm nhiều về biển, về thành phố, về những con đường, những quán cà phê... Phạm trả lời nhưng không nhiều. “Anh phải để em khám phá, nói trước em sẽ mất vui đó”. Ngồi trên xe, tôi cứ nhấp nhồm và lòng rất vui.

Hơn hai tiếng lái xe, cuối cùng Vũng Tàu cũng mở ra ngay trước mắt. Chao ôi những con đường dài rộng và thoáng đãng làm sao.

“Chào mừng em đến với thành phố biển”, anh quay sang nhìn tôi cười rạng rỡ.

“Wow, cuối cùng cũng đến rồi. Thích quá đi thôi, hehe.”

Phạm dừng xe ở nhà hàng Tre trên đường Trần Phú để nghỉ ngơi và ăn trưa. Chúng tôi chọn bàn ở gần biển và gọi thức ăn. Ngồi đối diện anh, giữa tiếng sóng vỗ, tiếng rì rào của biển, không gian thoáng đãng và gió lồng lộng, tôi ngỡ mình vẫn còn mơ. Suốt buổi ăn, anh trò chuyện đủ thứ và khiến tôi cười sảng sặc.

Ăn xong, Phạm chở tôi đi qua đường Hạ Long, Thùy Vân, Trần Phú... rồi chúng tôi vào cà phê ngồi. Chao ôi, tôi yêu nơi này không tưởng nổi. Biển đẹp mê hồn. Mặt nước xanh thẳm và mênh mông, những con tàu ra khơi lênh đèn, những bãi cát cháy bỏng rát trong nắng... Vị mặn mặn của biển ả vào da, vào tóc, vào làn môi tôi. Thấy tôi mơ màng, Phạm phì cười.

“Nhìn em thú vị quá, hình như cái gì xung quanh em cũng thú vị.”

Tôi bẽn lẽn: “Vì cái gì cũng mới mẻ với em mà, hihi”.

Phạm thôi đùa, lấy tay vén những lọn tóc đang tung bay trên gương mặt tôi. Tôi lặng yên, Phạm cứ thế này làm sao tôi không thích cơ chứ?

Khi chúng tôi dừng chân trên cát, cũng là lúc ánh chiều tà loang loáng ngả trên mặt biển mênh mông. Tôi thích cái cảm giác trước biển làm sao, lòng tôi dịu lại, hiền lại, bớt ồn ào, bớt mãnh liệt, dù dưới chân, sóng đánh trắng xóa và mát rười rượi. Tôi bước đến đâu, Phạm theo đến đó. Sau đó chúng tôi ngồi trên cát chờ ngắm hoàng hôn.

Và rồi hoàng hôn chậm rãi về trên mặt biển.

Thời gian chậm rãi rơi từng giọt qua đây.

Tôi chậm rãi di di những ngón tay trên cát.

Và Phạm chậm rãi ôm tôi vào lòng.

Và chậm rãi, chúng tôi hôn nhau...

Tôi gặp lại Phạm sau gần một tuần. Phạm bảo: “Còn vài ngày nữa anh đi”. Nghe xong, tôi lặng yên. Anh vội hỏi: “Em sao thế?”. “Thứ mấy anh đi?”, tôi hỏi. “Gia đình anh đang đặt vé, có lẽ cuối tuần này anh bay. Mai anh sẽ quay lại Vũng Tàu chuẩn bị đồ đạc em à”.

Tôi không biết phải nói gì, phải làm gì. Chỉ mới có Phạm bên cạnh, tôi đã ngỡ đời như giấc mơ. Nhưng thực tế đã kéo tôi trở lại với cuộc sống và đối diện với sự thật rằng: ANH SẼ ĐI. Vì mơ, nên phải đến lúc tỉnh, không phải vậy sao?

Chúng tôi đi dạo lang thang ở khu biệt thự. Đêm se lạnh và mùi hoàng lan thơm nồng nàn. Phạm nắm tay tôi, kéo tôi sát lại người anh. Anh đặt lên môi tôi nụ hôn nồng ấm giữa bầu trời bát ngát, giữa màn đêm mênh mông, giữa tiếng côn trùng kêu nhè nhẹ và gió sông phả lên mát rượi.

Đêm đó, tôi trần trọc đến 3 giờ sáng. Quỳnh thấy tôi không ngủ được nên gặng hỏi. Tôi buồn bã nhìn bạn mình: “Chàng hoàng tử của mình, đến lúc anh ấy phải đi rồi”.

Quỳnh không hỏi thêm, bạn vòng tay ôm nhẹ lấy tôi:

“Ngủ ngon đi cưng, mai chúng mình còn phải đi học và đi làm nữa”.

Phạm xuất hiện trước quán. Anh mang theo một bó hồng và một đĩa nhạc.

Phạm bảo, hôm nay là ngày cuối cùng anh được gặp tôi và anh muốn làm điều gì đó bất ngờ cho tôi vui. Tôi xin phép tổ trưởng về sớm và lang thang mua quà tặng anh.

Tôi tặng anh món quà nhỏ bằng đá, còn anh tặng tôi mặt dây chuyền in hình cây thánh giá. Phạm cũng có một cây y chang như thế. Anh bảo đó chính là “thánh giá” anh và tôi cùng mang.

Tôi nghe câu này, thấy mệnh mang một nỗi buồn.

Chúng tôi đi dạo ven sông.

“Em biết không? Anh đã từng rất yêu một cô gái”.

Tôi ngược lên nhìn anh.

“Vớ anh cô ấy là star (ngôi sao), nhưng một ngày anh bỗng phát hiện ra cô ấy yêu người khác. Cô ấy đến với anh chỉ để lấp chỗ trống người cũ, và điều này làm anh đau đớn”.

Phạm nhìn tôi, trầm tĩnh và chân thành hơn bao giờ hết.

“Nhưng làm sao anh biết sự thật đó?”, tôi dịu dàng.

“Anh vô tình đọc được tin nhắn trong yahoo chat. Cô ấy bảo chỉ cần gã đó nói một tiếng thì sẽ đến gặp ngay lập tức. Ngay cả khi quen anh, cô ấy vẫn nghĩ về anh ta”, Phạm chua chát.

Sau đó một lúc rất lâu, tôi hỏi anh: “Thế bây giờ anh và cô ấy thế nào? Còn liên lạc không?”.

“Bọn anh chia tay hai tháng rồi, cô ấy đang ở bên đó. Người cô ấy yêu ở bên Anh, có lẽ sau này cô ấy sẽ sang Anh... cũng không biết chừng”.

“Anh quyết định từ bỏ sao?” (Thấy Phạm ngập ngừng nên tôi đoán anh còn yêu cô ấy lắm).

“Anh còn biết làm sao nữa chứ? Cứ như một con lừa bị xỏ mũi”, Phạm trầm ngâm.

“Nhưng cô ấy nói gì khi anh biết chuyện? Không giữ anh lại sao?”

“Cũng có chứ, nhưng anh không tin nữa. Rồi cô ấy chán anh...”

Tôi lấy tay vén lại mái tóc và vuốt nhẹ gương mặt anh. Sau đó tôi bảo: “Anh biết không? Em cũng đã từng rất buồn, nhất là cái ngày bạn trai cũ lấy vợ. Cậu ấy không chỉ là bạn trai, mà còn là người bạn thân thiết của em từ thuở nhỏ.” Phạm có vẻ bất ngờ. Có lẽ Phạm không nghĩ tôi lại có nhiều nỗi buồn như vậy, dù ngay lần đầu tiên trông thấy tôi, Phạm đã bảo trong đôi mắt tôi luôn có tâm trạng.

“Đó là anh chàng như thế nào hả em?”

“Một anh bạn hàng xóm học chỉ hết cấp hai...”

“A, chuyện tình anh hàng xóm, đừng nói với anh là chung giậu mồng tơi nhé, hehe”, anh trêu.

“Mồng tơi thì không có, nhưng lá mơ thì nhiều, hehe”.

Phạm cười. Rồi anh xoa đầu tôi. Tôi rất xúc động. Không thể lý giải được vì sao anh thân thuộc đến thế. Cứ như anh trai, như bạn và như người yêu vậy. Ngoài Quỳnh ra, đã lâu lắm rồi tôi mới trải lòng mình ra như vậy.

“Em có muốn nghe nhạc không?”, Phạm thủ thỉ khi hôn nhẹ vào tóc tôi. Đầu tôi vẫn ngả vào vai anh.

“Em có.”

“Em muốn nghe nhạc gì?”

“Gì cũng được ạ.”

“Ok, để anh tặng em bài này. Dễ thương và cười lên em nhé.”

Sau đó Phạm mở điện thoại và mở nhạc cho tôi nghe...

“... Và anh muốn (nói)

Katie, Katie, em hãy vui lên, hãy cố vui cười lên.

Nỗi buồn sẽ trôi dần trong lãng quên

Và em yêu đi đừng suy tư mãi.

Để anh luôn thấy

Katie, Katie mãi giữ trên môi

Những đóa hoa thật tươi.

Em đẹp nhất khi em cười,

Và xin chớ quên lời anh

Đừng để vụt mất tuổi xanh...”.

Đó là bài hát “Kathy, Kathy” của ca sĩ Lam Trường hát. Chúng tôi cùng ngồi nghe, những ca từ dễ thương và tha thiết. Phạm vừa nghe vừa vuốt nhẹ tóc tôi. Tôi xúc động không nói nên lời, cảm giác như từng lời hát đó anh dành tặng riêng cho mình vậy. Thế rồi nước mắt cứ thế rơi ra... Chao ôi, người con trai này đặc biệt quá. Anh và tôi chỉ mới gặp nhau, chưa biết nhiều về nhau, thế mà anh dành cho tôi biết bao điều ấm áp. Chỉ quen biết ngắn ngủi, mà ngỡ như lâu lắm rồi vậy. Tôi hạnh phúc và cảm thấy lòng được sưởi ấm vô bờ bến.

Đêm đó, Phạm chở tôi lòng vòng khắp Sài Gòn. Rồi chúng tôi ghé ăn khuya ở quán ăn nhỏ trên Hàm Nghi, sau đó cả hai ra bến Bạch Đằng ngồi chờ mặt trời mọc. Phạm dựng xe máy vào một góc, rồi cả hai ngồi trên yên xe. Uống ly cà phê mua dọc đường và tựa lưng vào vai nhau. Phía trước, sông Sài Gòn vẫn sáng mờ màng nhờ những ánh đèn điện từ các tòa nhà chiếu ra. Lãng mạn chưa từng có.

Một đôi thanh niên trẻ, một bầu trời đầy sao, một dòng sông và một thành phố ngập đèn lung linh. Cảnh tượng này, chắc hẳn chỉ có trên phim hay những cuốn tiểu thuyết tôi đã đọc thôi. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng, đời mình lại có những phút giây tuyệt đến thế.

Tôi ngủ thiếp đi trên vai anh, cho tới khi bình minh lên. Phạm đánh thức tôi dậy.

Nếu bạn hỏi tôi những ngày này là gì? Tôi sẽ nói: Là những ngày thần tiên.

Phạm quay lại Vũng Tàu lúc 9 giờ sáng. Cả ngày hôm đó tôi lơ mơ nghĩ về anh.

Tôi nhớ khi bình minh vừa nhô lên trên mặt nước mênh mông, anh đã bảo với tôi rằng: “Chào ngày mới em, em hãy như ánh bình minh kia, luôn rạng rỡ và tươi vui em nhé”.

Tôi nhớ khi anh đưa tôi về, anh đã quyến luyến không rời.

Tôi nhớ nụ hôn của anh.

Tôi nhớ một tháng qua được gặp anh...

Đêm khuya, Phạm nhắn tin hỏi thăm công việc tối nay có gì vui không. Tôi chẳng biết nói gì, buổi tối hôm đó đi làm có một người đàn ông khoảng 50 tuổi cọt nhả bảo với tôi và Nhật rằng: “Em ơi, bán cho anh một sợi lông chân của em nhé, giá 100 nghìn/1 sợi, ok không?”

Tôi vẫn đang sống cuộc sống này, gặp những con người này, trong những môi trường như thế này. Dù PG là nghề rất đàng hoàng và chúng tôi phải đổ mồ hôi, chịu bao cực khổ mới kiếm được tiền nhưng môi trường xung quanh luôn đầy rẫy những chuyện nhảm nhí như vậy, hỏi tôi phải trả lời ra sao?

Còn Phạm, anh đang sống một cuộc đời khác tôi. Có lẽ vì anh khác, nên tôi phải để anh ra đi.

Và thế là, Phạm đi.

Những ngày cuối thu, trời Sài Gòn vẫn cứ mưa rả rích. Con đường vào nhà vắng và ngập ngụa nước. Cảnh vật buồn, cô liêu và ẩm ướt. Dây trọ ngày càng đông đúc sinh viên đến ở. Tôi cảm thấy rất cô đơn. Cô đơn cả trong công việc, khi ăn, khi ngủ, cô đơn cả khi có bạn bè ở bên cạnh.

Chao ôi, tôi đã nhớ Phạm chưa từng có.

Ngày thứ ba Phạm đi, tôi và Quỳnh đi dạo bộ dọc con đường mòn nhỏ ở ven sông. Quỳnh bảo tôi đừng nghĩ ngợi gì cả, nếu thực sự có duyên với nhau, Phạm sẽ quay trở về. Và anh sẽ lại đến bên để sưởi ấm trái tim cô đơn của tôi. Và rằng tôi hãy xem đây chỉ là thử thách và cả hai cần có thêm thời gian để xác định lại tình cảm của mình. Quỳnh tin một ngày nào đó tôi sẽ được hạnh phúc, nhất định tôi sẽ tìm ra “hoàng tử của đời mình”. “Hoàng tử của bà ấy, rồi anh ấy sẽ đến. Sẽ sớm thôi em iu ạ.”

Ngày thứ năm, trời mưa như trút nước. Hai cô gái thuê đĩa xem lại phim “Full House” của Hàn Quốc suốt cả ngày. Tình yêu của hai nhân vật do Bi Rain và Song Hye Kyo đóng thật đáng yêu. Nhìn họ tôi lại nghĩ tới anh.

Ngày thứ 11, tôi vẫn nằm ở nhà xem phim và tối đến thì đi làm.

Ngày thứ 14, tôi về Vũng Tàu thăm Len. Thành phố của bạn và thành phố của Phạm, mọi ngã đường, mọi bến tàu, mọi quán cà phê đối diện biển... Tất cả đều thoáng đãng và đâu đâu cũng thấy những đợt gió xô vào nhau. Chưa bao giờ thấy ở đâu gió nhiều như thế. Nhất là khi Len chở tôi lên con đường tới hải đăng. Gió trú ẩn, thốc tháo khắp nơi rồi quất vào mặt, vào tai nghe ù ù. Tôi đứng yên trên đó, để tóc xỏa tung bay và chụp vài tấm ảnh làm kỷ niệm. Có điều,

đi đến đâu tôi cũng nhớ Phạm. Đi đến đâu, tôi cũng băn khoăn không biết nhà anh có ở gần những con đường tôi đi ngang qua đây không?

Len giúp tôi mở tài khoản trên mạng xã hội. Sau đó tôi gõ tìm friends, và thấy Phạm.

Tim tôi đập thành thịch. Nhưng tôi chỉ xem profile sơ sơ chứ không “invite” kết bạn. Tôi không muốn anh biết tôi tìm thấy anh trước. Vì 14 ngày qua Phạm vẫn không nhắn tin về hỏi thăm tôi một lần. Anh có nick của tôi cơ mà? Sao anh không tìm cách liên lạc với tôi chứ? Hay là Phạm đã quên tôi mất rồi. Thế thì tôi lại càng không nên liên lạc với anh, tôi không thể cho anh biết tôi đã nhớ anh đến thế nào.

Trở về Sài Gòn. Quỳnh có tình yêu mới. Mùa mưa năm nay đúng là cả hai đứa tôi đều gặp được tình yêu lý tưởng. Bạn trai mới của Quỳnh là Giám đốc kinh doanh của một công ty quảng cáo và ở cùng khu chúng tôi. Anh ta thuê một căn nho nhỏ ngay đường đi vào. Một anh chàng cao cao, rảnh rỗi và đen đen nhưng duyên chưa từng có. Anh ta có mái tóc bồng bênh và cũng có răng khểnh, nói chung đẹp trai.

Khoa - tên anh chàng đó, dường như mang đến tất cả những điều lãng mạn bạn tôi cần. Anh ta có biệt tài làm người khác vui. Lúc thì hoa hồng, lúc thì đĩa CD nhạc, lúc thì ngấm trắng chơi ghita, lúc thì bỏ cả buổi chiều đi dạo mát ven sông, lúc thì chạy xe máy lòng vòng khắp thành phố không lý do, lúc thì nghe nhạc trữ tình ở quán “Hà Nội và tôi”, lúc thì “bé kưng” xoa đầu tóc rối bùng, lúc bất chợt ôm nhẹ một cái... Con gái ai không mê chứ? Quỳnh đã đi vào một cuộc tình đẹp như tranh vẽ. Và vì là tranh, nên bạn cũng hiểu nó thế nào rồi đấy.

Coi hết bộ phim này đến bộ phim khác rồi tôi cũng thấy chán. Tôi quyết định đăng ký học tin học bên Trung tâm. Sáng dậy bắt hai tuyến xe buýt đi học và ở lại tới chiều tối. Chỉ học vào ngày chủ nhật thôi nên tôi có thể tranh thủ được.

Đỗ - bạn của Phạm tìm gặp khi tôi ở quán. Anh ấy xin nick yahoo của tôi cho Phạm. “Cậu ấy làm mất tờ giấy có địa chỉ email và nickname của em, nên gọi về nhờ anh. Anh đành phải làm giao liên thôi”, Đỗ trêu đùa. Như vậy là anh có nhớ tôi mà, đúng không?

Một buổi chiều chủ nhật trong lớp tin học ở trung tâm, tôi online và cửa sổ chat hiện lên dòng chữ: “Em còn nhận ra anh là ai không?”

Là Phạm.

Tim tôi thót lại giây lát. Rồi đập thành thịch. Có rất nhiều cảm xúc khiến tôi không biết diễn tả thế nào. Tôi xúc động và nhớ anh đến phát điên.

“Anh đấy à?”, tôi gõ trả lời.

“Em có khỏe không? Anh tưởng em quên anh luôn cơ?” (Anh hơi dối).

“Em khỏe, anh à. Còn anh thế nào?”

Chúng tôi bắt đầu như thế. Phạm bảo ba tuần qua anh đã cố gắng nhờ bạn đến xin nickname

của tôi, nhưng cậu ấy bận nên mãi không đến được. Khi có rồi, anh mừng quýnh và add chờ tôi accept. Ngày nào anh cũng chờ nhưng chả bao giờ thấy nick tôi sáng đèn.

Phạm đang ở cùng gia đình một người bản địa. Cuộc sống tạm ổn hơn vì không phải ăn uống lang thang như trước. Có một anh bạn Hàn Quốc sống chung với anh. Dạo này anh vừa học, vừa làm thêm kinh doanh bất động sản. Trời bên đó đang rất lạnh, chỉ có 7 độ C nên anh phải đốt lò sưởi. Nói chung mọi việc với anh đều tốt. Hôm nay có một người bạn người Thổ Nhĩ Kỳ nữa muốn đến ở cùng. Đang chat với Phạm thì thầy ngắt máy, thế là không nói thêm gì được nữa. Giờ học tin học thường rất nghiêm.

Ba ngày sau, tôi ra tiệm internet gần nhà online. Không thấy nick anh sáng nên offmess vài câu thì Phạm “buzz” lại. Thì ra anh để chế độ “invisible”. Phạm chat và gửi tôi xem nhiều hình lắm, hình rất đẹp. Tôi bảo với Phạm mình đang viết entry mới. Anh liền hỏi địa chỉ và add vào list friends. Thế là chúng tôi liên lạc thêm mạng xã hội này nữa. Rồi tôi gửi cho anh xem một tấm hình tôi đi Vũng Tàu, Phạm bảo hình thiếu thiếu một cái gì đấy. Tôi đoán không ra. Rồi anh bảo “Thiếu người làm em vui”, tôi cười.

Phạm hỏi thăm công việc, cuộc sống của tôi. Tôi bảo mình vẫn vậy, mọi thứ đều bình thường như khi anh đi. Duy chỉ có “nhớ anh” là tôi không nói ra. Phạm dặn tôi cố gắng học và làm việc. Có chuyện gì hãy nói cho anh nghe. Anh luôn sẵn sàng lắng nghe và chia sẻ tất cả với tôi. Phạm cũng sẽ cố gắng ở bên khi tôi cần, để tôi bớt cô đơn, bớt lẻ loi.

Những dòng chữ vô cảm hiện ra trong hộp chat, nhưng sao tràn đầy tình cảm như nghe bên tai trực tiếp vậy.

Những ngày tháng chín, tôi muốn tạm nghỉ làm PG một vài tháng để tập trung cho việc học. Tôi báo với Phạm ý định này. Phạm rất vui. Anh bảo anh phải cảm ơn nghề PG vì giúp anh quen biết tôi. Nhưng môi trường đó không giúp tôi phát huy được gì cả. Tôi nên nghỉ để tập trung cho việc học thật tốt. Hơn nữa, Phạm thấy tôi vất vả, anh không muốn nhìn thấy tôi như vậy. Phạm dặn tôi cần gì cứ nói với anh. Tôi cười, cảm kích lòng tốt của anh. Nhưng dù tôi có thiếu thốn đến đâu, không bao giờ tôi nhờ tới sự giúp đỡ của anh. Bởi thứ duy nhất tôi có và có thể kiêu hãnh với anh, đó là: lòng tự trọng.

8 TÌNH CỜ VÀ BẤT CHỢT

“Đêm về trên con phố dài. Mưa nhẹ rơi trong u hoài. Khung cửa vắng tiếng ca buồn, em hát. Vì sao người đi mãi không về? Vì sao người quên cả ước thề? Anh giờ như chim quên lối sẽ chẳng quay về...”

(Nuối tiếc - Hồ Quỳnh Hương)

Sinh nhật tôi, Phạm không hề nhắn tin chúc mừng. Có lẽ anh không biết hoặc không nhớ. Ngày sinh nhật, trời mưa nhiều, mưa đến nỗi con đường nhão nhoẹt và lầy lội. Sau khi tan học, tôi tổ chức nấu ăn ở phòng vào buổi trưa và có rất đông bạn bè thân thiết trong lớp đến dự. Chiều tối, Quỳnh chở tôi vào Nhà thờ Đức Bà. Hai cô gái lang thang ngắm dòng người qua lại và những chú chim bồ câu. Quỳnh bảo tôi đừng buồn, dù Phạm không nhớ đến sinh nhật tôi nhưng tôi có rất nhiều bạn bè ở bên. Đêm đó về, hai đứa đi lòng vòng dọc bờ sông. Quỳnh ngồi yên lặng bên tôi. Tôi hát “Nuối tiếc” giữa cái vắng lặng của đêm. Có rất nhiều cảm xúc khi cất lời hát.

Suốt cả tháng dường như tôi không hề gặp Phạm. Tôi có online vài lần nhưng không thấy anh. Tôi nhắn tin hỏi thăm nhưng không thấy anh trả lời. Ít hôm sau, tôi nhận được tin Phạm nhắn: “Em à, nếu sau này anh quen và yêu một cô gái khác, liệu em có xem anh là bạn nữa không? Hay là một thằng chẳng ra gì?”

“Em không biết... Nhưng em đã xem anh là bạn thì suốt đời là bạn. Dù anh đến với ai và yêu ai, chỉ cần anh vui và hạnh phúc là đủ rồi”, tôi gõ từng dòng gửi đi.

Tôi đã nói như thế. Nhưng quả thật, những lời nói đó của Phạm khiến tôi sững sốt. Lẽ nào tất cả không có ý nghĩa gì cả sao? Lẽ nào anh đã quen và yêu ai khác rồi? Hay anh quay lại với bạn gái cũ? Dù thế nào, những điều này cũng khiến tôi nhức nhối. Tôi đã mong chờ anh và sau Vũ, anh là người đầu tiên khiến tôi cảm thấy ấm áp. Tôi muốn kéo dài cảm xúc này mãi và không muốn mất anh. Nhưng cuộc sống, mọi thứ không phải thứ gì mình muốn cũng đều được. Chẳng phải muốn có thứ gì, tôi phải “trầy da tróc vảy” mới có được đó sao?

“Ngồi nghĩ gì đấy? Chuẩn bị đi làm bà ơi”, Quỳnh gọi làm tôi sực tỉnh.

Đầu tháng mười một. Tôi nhận được tin nhắn của một người mà có nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới.

Bạn đoán ra là ai không?

Là cô ấy - Thúy Hà - bạn gái cũ của Phạm, là “ngôi sao”, là người khiến anh đau khổ.

Khi tôi mở máy, thấy có tin nhắn từ một nickname rất lạ, “Hastar...”: “Chào em, em là Dương đúng không? Chị là Thúy Hà, bạn của Phạm, chị vừa vô tình biết em, mình trò chuyện với nhau nhé”.

Tin nhắn làm tôi giật mình, hơi bối rối.

“Chào chị”, tôi gõ và bấm “send”.

Ngay lập tức, tôi nhận được tin trả lời.

“Chào em, em khỏe không?”

Ồ, chị ấy đang online. Có vẻ chị ấy đã chờ tôi, vì tin nhắn gửi đã hai ngày trước và đến hôm nay tôi mới lên mạng.

“Cảm ơn chị... Rất vui được gặp chị ạ. Em cũng có nghe Phạm kể sơ sơ về chị, hihi”.

“Ừ, chị biết Phạm sẽ kể gì đó, chị vô tình biết nickname của em và chị rất muốn hỏi em vài chuyện. Em không phiền chứ?”

“Ok, chị cứ tự nhiên nhé.”

“Em có phải là bạn gái gần đây của Phạm không?”

Tôi ngập ngừng, sao chị ấy lại hỏi tôi điều này nhỉ?

“Chị muốn biết điều gì ạ? Em và anh ấy chỉ mới hẹn hò thôi...”, tôi gõ từng dòng gửi đi.

“Đây chính là những gì chị muốn biết em gái ạ. Vì chị là bạn gái cũ và chị... còn yêu anh ấy...”

“...”

Tôi không biết phải nói gì.

Thúy Hà tiếp tục:

“Chị biết chị và Phạm đã chia tay nên nói gì với em cũng là vô duyên, nhưng chị vẫn phải nói... nó sẽ tốt hơn cho em.

Chị không muốn làm em buồn nhưng Phạm không hợp với em đâu. Phạm tham vọng và gia đình phức tạp lắm, đó là sự thật. Họ không đời nào cho Phạm quen và lấy một cô gái bình thường ở Việt Nam như em đâu (xin lỗi em). Chị từng gặp mẹ anh ấy khi bác sang đây thăm con. Bác ấy đã “phỏng vấn” chị rất kỹ, may mà gia đình chị không đến nỗi nào... Nhưng qua cuộc trò chuyện, chị hiểu họ trông đợi và kỳ vọng ở cô con dâu nhiều đến thế nào.

Chị biết chuyện em và Phạm. Chị đã thấy em trong “friends list” của anh ấy. Vì tội chị có rất nhiều bạn chung mà em hoàn toàn mới nên chị tìm hiểu về em. Có một người bạn của Phạm đã kể cho chị nghe.

Sự thẳng thắn của chị có thể khiến em buồn, nhưng chị không muốn để sự việc đi quá xa. Phạm và chị vẫn chưa thực sự dứt hẳn, tội chị vẫn tranh luận và cãi vã về những vấn đề cũ, chị mong em hiểu điều đó. Chị thì đang ở cùng một thành phố với anh ấy, cùng xa quê và cô đơn, em có nghĩ rằng sẽ rất khó cho em không cô bé?...”

Những lời nói của Thúy Hà khiến tôi bối rối.

“Em và Phạm chỉ mới hẹn hò, và em cũng không biết mọi chuyện sẽ đi tới đâu. Em không muốn nghĩ quá nhiều, gặp nhau đã là cái duyên rồi đúng không chị? Nếu Phạm yêu chị, em thật lòng chúc phúc cho hai người. Còn nếu không, xem như...”

“Chị hiểu ý em, chị tin em là một cô bé dễ thương và thông minh. Em hãy suy nghĩ cho kỹ. Vì tội chị còn yêu nhau nên chị sẽ tìm lại và giữ anh ấy cho mình, có thể hơi ích kỷ, nhưng chị hy vọng em hiểu. Khi nào về Việt Nam, chị em mình có thể gặp nhau chứ?”

“Hi, em không chắc về việc sẽ gặp chị, em không muốn tranh giành gì ở đây cả”, tôi đáp.

Thúy Hà tiếp lời:

“Không, chị xem hình em rồi. Em có gương mặt nhân hậu, chị chỉ muốn làm bạn với em thôi. Nhưng nếu em không thích thì... Chị biết, mình không thể ép ai đó làm bạn với mình, nhất là chị em mình đang trong cảnh này... Nhưng quả thật, chị muốn làm bạn với em”.

“Ok, chị cứ giữ liên lạc, biết đâu...”, tôi hoàn toàn rồi bời.

Ngày hôm sau, tôi cũng nhận được tin nhắn của anh. Phạm không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Anh nói chuyện rất tự nhiên và vui vẻ. Anh xin lỗi vì không có nhiều thời gian ở bên tôi, anh bảo thời gian vừa qua anh làm thêm kinh doanh bất động sản với một anh bạn nên rất bận. Anh lái xe đi lòng vòng khắp nơi và không có thời gian để nghỉ ngơi. Và Đỗ cũng sắp sang Mỹ học MBA và ở chung với anh. Nếu không có gì thay đổi, cuối tháng mười hai Đỗ sẽ bay. Anh rất háo hức chờ đến ngày đó. Rồi anh quan tâm, hỏi han tôi đủ thứ. Tôi vẫn trả lời anh bình thường, cố tỏ ra như không có gì xảy ra. Dù mấy ngày nay suy nghĩ của tôi đã bị xáo trộn.

Phạm hỏi về công việc và sức khỏe của tôi. Tôi nhìn những dòng chữ anh gửi đi trong hộp yahoo chat, rồi tôi nghĩ đến Thúy Hà. Tôi chưa biết mình phải xử trí thế nào trong mối quan hệ này. Thúy Hà là một kiến trúc sư tương lai, chị ấy học ở Mỹ, gia đình ở Hải Phòng, rất xinh đẹp và thông minh. Chị ấy đang có đầy đủ những yếu tố cơ bản để hợp với Phạm, gia đình Phạm, khác hẳn tôi. Những lời chị ấy nói hoàn toàn đúng, thế nhưng vấn đề là “*Phạm đang nghĩ gì?*”. Phạm có thương tôi thật lòng không? Phạm có nghĩ chuyện chúng tôi sẽ đi tới đâu không?

Tôi vờ chat thêm vài câu, nhưng những suy nghĩ lộn xộn kéo tôi ra khỏi cuộc nói chuyện. Thế nên những dòng chữ tôi gửi đi không “ăn khớp” gì đến những câu hỏi của anh. Phạm có vẻ nhận ra điều đó. Anh liên tục hỏi: “Có chuyện gì vậy em? Em ổn chứ? Em làm sao thế? Sao anh hỏi em có phải đi làm vào cuối tuần không mà em lại trả lời em ăn cơm rồi?”

Tôi xin lỗi Phạm và bảo mình sắp có việc phải đi. Phạm đồng ý. Cuối đoạn chat, anh dặn tôi: “Em đừng suy nghĩ nhiều về anh mà ảnh hưởng đến sức khỏe và học tập em nhé. Hôm nay anh thấy em sao sao ý, nếu có chuyện gì thì kể cho anh nghe nhé. Anh luôn lắng nghe và chia sẻ với em”.

Tôi nhìn những dòng chữ này. Rồi tôi rời khỏi máy tính.

Biết nói sao đây nhỉ? Ở tuổi 21, khi bạn gặp một ai đó đặc biệt, bạn luôn nghĩ anh ấy là cả thế giới của mình, là hoàng tử lý tưởng của đời mình. Rồi đột ngột một ngày, có một cô gái khác đến bảo rằng: Anh ấy là của cô ấy, họ chỉ chia tay tạm thời thôi. Và bạn nên bỏ cuộc, vì hoàng tử chỉ hợp với công chúa, còn bạn chỉ là Lọ Lem, sẽ không có phép màu nào xảy ra như truyện cổ tích đâu, vậy bạn phải làm thế nào?

Tôi chẳng biết mình phải làm thế nào. Vì Phạm đang ở quá xa. Một mối quan hệ cách nhau cả nửa vòng trái đất không phải là điều dễ dàng cho bất cứ ai. Huống hồ chúng tôi mới ở giai đoạn “dating” (hẹn hò), chứ chưa chính thức là “in relationship” như Thúy Hà và Phạm trước đây.

Trong đầu tôi lúc này, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến anh và Thúy Hà. Sự căm giận, hờn giận và có chút ghen tuông mỗi ngày gặm nhấm và bào mòn tôi từng chút một. Lúc nào tôi cũng nghĩ: Phạm đang làm gì? Tại sao anh không online và nhắn tin cho tôi? Hay anh đang gặp Thúy Hà? Họ đã về lại bên nhau chưa? Thúy Hà đang làm gì để có được Phạm? Họ đang gặp nhau ư? Cô ấy đang khóc ư? Hay họ đang tranh cãi?

Phạm ngày càng xa vời vợi. Phạm không hề online, tuy là vẫn nhắn tin hỏi thăm tôi. Phạm bảo anh đang bị cuốn vào các dự án xây dựng và chạy ngược xuôi khắp nơi. Nhưng tôi không hoàn toàn tin vào những điều này. Tôi biết rằng Phạm đang bận rộn, nhưng tôi cũng hiểu rằng Thúy Hà đang tìm mọi cách liên lạc với anh. Có vẻ họ đang giải quyết những mâu thuẫn trước đây của họ. Và nếu Thúy Hà thành công, họ sẽ lại về bên nhau. Còn tôi, tôi chẳng biết phải làm gì, bởi vì mối quan hệ giữa tôi và Phạm chưa thể gọi thành tên.

Chiều chủ nhật, tôi ngồi trước máy tính và đọc những dòng Phạm nhắn cho tôi.

“Em à, mấy ngày nay anh mệt quá, rất mệt. Em thế nào rồi? Em đừng làm việc vất vả quá em nhé, em phải biết quan tâm đến bản thân mình.”

“Em đừng để bất cứ ai làm mình buồn em nhé, nếu bỗng nhiên có ai làm em buồn, hãy nghĩ rằng người đó hoàn toàn không xứng đáng”.

“Em là cô gái luôn đầy bản lĩnh và nghị lực, anh cảm thấy rất xấu hổ vì mình chẳng là gì với em cả”...

Linh cảm cho tôi biết, anh đã có điều gì đó xảy ra và thay đổi rồi. Thúy Hà đã nói chuyện thành công với anh ư? Thúy Hà khiến anh mệt mỏi ư? Hay Thúy Hà đã khiến anh phải lung lay? Giữa họ thực sự là đang như thế nào?

Trong đầu tôi lúc này là hàng tá câu hỏi. Nếu anh và Thúy Hà quay về bên nhau, tôi phải làm gì đây? Lặng lẽ rời đi như chưa có gì xảy ra, hay là hỏi anh một cách thẳng thắn rồi chúc phúc cho cả hai người? Dù sao, tôi vẫn tôn trọng và yêu quý anh. Làm sao tôi có thể giữ anh cho riêng

mình chứ? Với tôi, có anh ở bên cạnh như những ngày qua cũng đã là một điều đáng quý. Tôi trân trọng anh, như trân trọng một điều đẹp đẽ trong đời.

Anh là Nhân Mã, chàng trai yêu tự do, phóng khoáng, lạc quan, thông minh, nhanh trí và cũng... rất đa tình. Tôi đã thích một chàng trai Nhân Mã, vậy thì có gì phải trách cứ đâu chứ?

Tháng mười một tiếp tục trôi qua. Chúng tôi vẫn không có tin tức gì của nhau. Tôi có cảm giác, con đường tình yêu của anh đã trở lại. Con đường đó khiến anh bận rộn và nhiều nghĩ suy. Và nó không có tôi.

Nhưng tôi nhớ anh.

Ngày cuối cùng của tháng. Sáng chủ nhật, tôi nhận được cái tin sớm lúc 6 giờ trong điện thoại (lúc này tôi đã mua điện thoại và cho anh số của mình).

“Mấy hôm nay em bận quá phải không? Cố gắng học tập và giữ gìn sức khỏe em nhé *(đừng trả lời anh, tốn kém em à)*, anh chỉ muốn nhắn tin để động viên em thôi mà.”

Tim tôi đập thình thịch. Là của anh. Từ Mỹ.

Chiều. Tôi ra tiệm net gần nhà online. Thúy Hà hoàn toàn bật tắt. Chẳng có thêm bất cứ dòng chữ nào. Phạm cũng vậy.

Trong lúc tôi đang định tắt máy đứng lên thì nick Phạm sáng đèn.

Tôi quyết định nhắn tin cho Phạm. Đây là cách duy nhất để giải quyết tất cả những mối hồ nghi này.

Tôi nói anh hãy về Việt Nam chơi Giáng sinh với tôi đi, vì tôi buồn lắm, suốt ngày cảm cúi đi học rồi đi làm. Khi gửi tin nhắn cho anh những điều này, tôi cũng hoàn toàn bất ngờ là mình đã gõ chúng.

Phạm trả lời ngay lập tức.

Phạm bảo để Phạm suy nghĩ thêm ít ngày. Vì Phạm mới về nên giờ rất khó trở về tiếp do đi lại xa xôi tốn kém mà bố mẹ anh cũng không muốn cho anh về nhiều. Tôi bảo anh: “Đó chỉ là mong muốn của em, anh hãy thu xếp mọi việc ổn thỏa nhé. Nếu được, thì anh về. Nếu không, thì cũng không sao vì em hiểu điều này không dễ chút nào”.

Tôi gần như không hy vọng gì nhiều về chuyện này. Nếu Phạm không về, câu trả lời đã quá rõ ràng. Bởi hơn ai hết, tôi hiểu Phạm đang ở ngã ba đường. Tình cảm với tôi nếu có chẳng cũng chỉ mới bắt đầu, trong khi Thúy Hà lại đang ở gần anh. Hơn nữa, thời gian từ giờ tới Giáng sinh cũng không nhiều. Chưa đến một tháng nữa, điều này là rất khó khăn.

Có vẻ như mọi chuyện đang dần đóng lại.

Thế nhưng, HOÀN TOÀN BẤT NGỜ. Là vì, chỉ ít hôm trao đổi xong với bố mẹ, Phạm đã cho tôi biết là sẽ về vào ngày 10 tháng 12. Tức là chỉ còn 10 ngày nữa thôi.

Khi tôi kể chuyện Phạm sẽ về vào tháng mười hai, Quỳnh hoan hỉ:

“Ôi vui thế à? Thế là sắp được gặp lại chàng rồi nhé. Thích nhé. Chắc anh ấy cũng nhớ bà lắm nên mới về đó. Và điều này, có nghĩa là: Anh ấy chưa quay lại với Thúy Hà em iu ạ.”

Là thật sao? Chuyện là vậy đúng không? Hay là còn một lý do nào khác?

Chẳng biết phải nói gì, nhưng tôi thật sự rất vui và mong chờ ngày anh về. Dù giữa chúng tôi bây giờ chẳng rõ ràng là bạn bè hay người yêu nữa.

“Cái gì là của mình thì sẽ là của mình, còn cái gì đã không phải thì có muốn cũng chả được. Không phải bà vẫn nói với tui như vậy sao?”, Quỳnh nhắc nhở.

9GIẤC MƠ CỦA AI? ANH HAY EM?

Cảm xúc vốn là thứ hay thay đổi và dễ ngộ nhận. Vậy nên, đừng hoang tưởng ngày hôm qua người ấy yêu mình thì hôm nay vẫn còn y nguyên.

Cái gì mình không chắc, thì đừng nên níu giữ...

Tôi mua điện thoại mới. Buổi tối khuya hôm đó khi tôi đang ngồi chơi cùng Quỳnh thì có tin nhắn của anh vào điện thoại.

“Em à, anh về gần đến Vũng Tàu rồi, em vẫn khỏe chứ?”

Tôi xúc động nhìn màn hình. Là Phạm. Thế là sau bao nhiêu chờ đợi và nhớ nhung, cuối cùng người con trai này cũng đã về. Dù chẳng biết giữa anh và Thúy Hà liệu có chuyện gì xảy ra nữa hay không, nhưng tôi vẫn xúc động. Tôi bảo với Quỳnh là anh vừa nhắn tin báo đã về. Quỳnh bảo, chuyện của hai người cứ như trong cổ tích vậy.

“Anh về rồi đấy à? Anh có mệt lắm không? Có bị mưa không anh?”

Tôi trả lời anh. Lòng đầy xúc động. Phạm đi chuyến bay 19 tiếng nên mệt rã rời, có lẽ về đến nhà là ngủ ngay. Bố mẹ Phạm đi ô tô lên đón nên anh không bị ướt. Tôi hỏi “Anh phải bay lâu thế cơ à?”. Anh bảo vì anh bay sang Hồng Kông nên mới lâu như thế vì không có chuyến bay thẳng, nếu có thì chắc chỉ 12 tiếng thôi. Lúc này Vũng Tàu đang bị bão rất lớn, tin tức thời sự liên tục cập nhật về các thiệt hại do bão gây ra... Tôi hỏi Phạm xem nhà anh có bị bão gì không? Nhưng may là không sao, chỉ có vài cái cây be bé bị gãy. Về tới nhà, Phạm nhắn tin báo cho tôi và chúc ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, tôi thức dậy đi thi với một tâm trạng rất vui. Nghĩ đến sắp được gặp lại anh, lòng tôi nháy múa.

Nhưng... Đêm đó Phạm không nhắn tin cho tôi.

Cả ngày hôm sau anh vẫn im lặng.

Và ngày hôm sau nữa.

Rồi Phạm nhắn tin. Anh bảo mấy ngày nay anh rất bận giải quyết chuyện kinh doanh của gia đình nên không có thời gian để ý chuyện gì. Rồi Phạm dặn tôi thông cảm cho anh, ngoan, học bài thật tốt và chờ cuối tuần anh lên Sài Gòn.

Nhưng rồi Phạm không lên gặp tôi như đã hứa. Cuối tuần đó, Phạm cùng cả gia đình đi du lịch Singapore và Malaysia. Phạm nhắn tin giải thích rất nhiều. Phạm nói đây là chuyến đi đoàn tụ gia đình sau bao xa cách nên việc lên Sài Gòn thăm tôi phải dời lại đến khi anh trở về. Tôi rất buồn vì nhớ anh, nhưng ngược lại cũng vui vì thấy anh ấm áp bên gia đình. Thế nên tôi đã trấn an anh bằng một tin nhắn đầy tình cảm, tôi bảo anh hãy đi chơi vui vẻ và có thể yên tâm về tôi. Tôi còn dặn anh thỉnh thoảng “update” tình hình cho tôi biết khi sang đến đó nữa. Phạm đồng ý, hứa sẽ nhắn tin cho tôi mỗi ngày và dặn tôi thi tốt.

Thật sự tôi buồn. Vì linh cảm phách yếu và những lời nói của Thúy Hà mách bảo tôi rằng: TẤT CẢ ĐÃ THAY ĐỔI. Anh về nước chỉ được có khoảng một tháng, nhưng chúng tôi vẫn chưa gặp nhau. Đêm trước khi Phạm đi du lịch, chúng tôi nhắn tin qua lại tới 2 giờ sáng. Tôi vừa học bài vừa trả lời điện thoại, còn anh vừa chép phim lên máy tính vừa nhắn tin cho tôi. Con gái nhạy cảm quá thường đã không tốt, hướng chỉ trái tim tôi nhạy cảm như sợi dây đàn.

Tin nhắn đầu tiên trong chuyến đi Phạm gửi cho tôi là khi anh đang ở đảo Sentosa của Singapore. Hình như lúc Phạm đang trong cáp treo. Tin nhắn thứ hai là khi Phạm đang chơi bài ở casino trên cao nguyên Genting của Malaysia. Tôi đọc đi đọc lại những dòng tin nhắn của anh, thấy anh khác xa mình quá. Lúc ấy, tôi đang trên xe buýt từ chợ Bến Thành về. Tôi mới cùng đội PG đi phát hàng khuyến mãi dùng thử (sampling) cho một sản phẩm dầu gội mới. Chúng tôi phải thức dậy từ sáng sớm để tập trung rồi mới đi phát. Nhịn ăn từ sáng cộng với đi bộ dài giữa trời nắng gắt, nên lên đến xe buýt mắt tôi hoa đi. Chân đứng cũng không vững nữa. Người nôn nao và mệt lả.

Xe vừa chạy ra khỏi khu vực nội thành, Phạm nhắn tin cho tôi. Anh hỏi tôi đang làm gì, sáng chủ nhật của tôi có gì vui không. Sau đó anh bảo mình đang đi “shopping” với cả nhà ở Khu Trung tâm thương mại lớn nhất Singapore và sắp ra sân bay về lại Việt Nam.

Tôi lặng lẽ nhìn màn hình điện thoại, thấy người con trai này xa cách vô cùng. Tôi không quan tâm đến Thúy Hà là ai nhưng cô ấy nói hoàn toàn đúng. Cuộc sống của anh và tôi quá khác xa nhau. Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được những gì tôi đã và đang trải qua. Tôi lấy gì để yêu anh? Lấy gì để giữ anh lại bên mình chứ?

Đó thực sự là vấn đề khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Và nó khiến tôi không còn tự tin để đòi hỏi ở anh bất cứ điều gì nữa, dù chỉ là một tin nhắn, một cuộc gọi hay cả tình yêu với tôi.

Đêm đó anh từ Singapore về Việt Nam. Anh nhắn tin báo tôi biết mình đã về. Nhưng tôi vẫn im lặng. Phạm lập tức gọi điện hỏi tôi có ổn không, tôi bảo với anh mình rất khỏe, rất ổn, rất vui, rất yêu đời. Anh chúc tôi ngủ ngon.

Khi Phạm lên Sài Gòn, đó là đêm Giáng sinh. Chao ôi, đến hôm nay, chúng tôi mới có thể gặp nhau. Dù nhớ Phạm, nhưng suốt buổi chiều đó tôi phân vân với hàng trăm suy nghĩ là nên hay

không nên nhận lời đi chơi với anh tối nay. Thế nhưng khi anh nhắn tin đang lên Sài Gòn và sẽ đến đón tôi, tôi quyết định sửa soạn đi gặp anh.

7 giờ tối, anh đến đón tôi trong khi tôi đang ngồi chơi với Quỳnh ở giữa sân. Con đường vào khu chúng tôi ở vẫn tù mù và tịch mịch như làng quê, trái ngược với cái ồn ào, tấp nập của phố thị ngoài kia. Phạm vẫn đẹp ngất ngây. Trông thấy chúng tôi, anh rọi đèn pha sáng trưng trên chộc. Rồi, anh mở cốp xe lấy ra một chú cừu bông nhỏ xinh tặng tôi và bảo: Chúc em Giáng sinh vui vẻ!

Tôi cảm ơn anh. Rồi lên xe, vui vì ngỡ như đây là món quà Giáng sinh ông già Noel đã mang đến cho tôi vậy. Giấc mơ cổ tích nhuộm màu sắc do tôi tự huyền hoặc ra và mơ mộng, để rồi sau đó mộng vỡ tan nát.

Phạm không hề vui như vẻ bề ngoài. Phạm ngồi đó, nhưng xa cách vô cùng. Phạm vẫn cười nhưng không ấm áp, vẫn quan tâm nhưng không vồn vã. Có lẽ là vì mối quan hệ với Thúy Hà chẳng? Hay vì những rối rắm trong lòng anh? Hay vì tôi, vì tôi đã không có sức quyến rũ với anh? Nhưng nếu đã không vui như vậy, anh đến gặp tôi để làm gì?

Chúng tôi có một đêm Giáng sinh tồi tệ. Đầu tiên là gặp bạn bè của Phạm ở Rosi. Rồi hẹn ăn tối cùng người quen của Phạm. Nhưng khi rời Rosi để đến cuộc hẹn, Phạm sợ trễ giờ nên lao xe đi vội vã và quẹt trúng một cô gái băng qua đường. Lỗi là do cô ấy đột ngột lao qua không nhìn. Tôi hỏi cô ấy có sao không và xin lỗi cô ấy, anh cúi và bảo “Em không cần phải xin lỗi vì mình không có lỗi”. Tôi bất ngờ về thái độ của anh. Sao tự nhiên anh lại cúi kính thế này nhỉ? Vì anh có gì sợ hãi hay muốn chạy trốn thứ gì? Tôi định bảo anh cho tôi xuống xe và hủy cuộc hẹn này ngay lập tức. Nhưng ít phút trôi qua, rồi tôi lại kiềm chế mình. Có lẽ tôi không nên đi cùng anh đêm nay thì hơn. *“Thôi thì đi chơi với anh lần này xem như cũng là kết thúc”*, tôi tự nhủ thầm.

Bữa ăn tối càng tẻ nhạt. Tôi im lặng suốt buổi.

Khi anh đưa tôi về, cả hai đều lặng yên. Đi qua những xe bán bóng bay, anh hỏi tôi có muốn anh mua tặng không? Tôi bảo không. Anh bảo “Em muốn anh làm gì thì cho anh biết, anh sẽ cố làm hết lần này”. Tôi không cần gì cả. Chẳng có ý nghĩa gì để bắt Phạm làm bất cứ thứ gì. Thế nhưng khi xe đi ngang qua nhà thờ, tôi lại bảo anh chạy vào đó. Đã từ bao lâu rồi, tôi vẫn ước nếu anh là bạn trai tôi, sau này sẽ cùng anh đi lễ nhà thờ. Đêm nay là đêm Giáng sinh, mọi người đã về hết nhưng nhà thờ vẫn ngập hoa, giấy và nến. Tôi và anh đứng ở sân nhà thờ dưới trăng tròn vành vạnh. Dù là lần cuối cùng tôi đi bên anh, nhưng tôi muốn Chúa nhìn thấy anh, thấy người con trai tôi đã từng thích nhiều như thế nào. Tôi muốn Chúa chứng giám cho tình yêu trong sáng của tôi. Dù nó không để dẫn tới một điều gì cả và thậm chí nó có thể kết thúc sau buổi tối nay. Khi tôi đứng đọc kinh, tôi quay sang bảo anh thử chấp tay lại cầu nguyện một điều gì đó, anh vùng tay ra rất mạnh. Tôi hơi bất ngờ vì hành động đó của anh nên ngỡ ngàng. Rõ ràng anh không vui. Dường như đó lại là một sự ấu trĩ nữa. Có lẽ anh nghĩ tôi bắt anh làm điều chẳng ra sao cả... Chao ôi, còn tôi, chỉ nghĩ đơn giản đêm nay là Giáng sinh màu nhiệm, nếu anh chân thành, Chúa hài đồng sẽ phù hộ và ban phúc lành cho cả cuộc đời anh.

Anh đưa tôi về. Gần tới nhà, khi xe băng ngang con đường mòn ngập hoa cỏ tranh, tôi bảo anh dừng lại. Tôi muốn tạm biệt Phạm ở đây. Anh bảo tôi hãy giữ gìn sức khỏe, học tốt và cần gì

hãy gọi cho anh.

Tôi nhìn theo anh, chiếc xe lao nhanh như muốn chạy trốn khỏi nơi này.

“Đây chính là câu trả lời cho chuyến về Việt Nam này của anh”, tôi nói với Quỳnh.

Quỳnh ôm chặt lấy tôi, rồi bảo:

“Phạm không như chúng ta nghĩ và không còn xứng đáng với Dương nữa. Hãy quên anh ta đi, chúng ta còn quá ngây thơ khi tin rằng: Cố tích là có thật.”

Ngày hôm sau, tôi nằm yên trên gác, và nghĩ về mọi thứ. Tôi cảm thấy mệt mỏi và buồn. Tôi nghĩ đến con đường còn mịt mù phía trước, nghĩ tới gia đình, nghĩ tới Thúy Hà, nghĩ tới Phạm... Tự nhiên nước mắt thi nhau rơi xuống.

Đêm đó anh lại nhắn tin hỏi thăm ngủ chưa. Tôi định hỏi anh về thái độ đêm Giáng sinh, nhưng lúc đó tôi quyết định nhắn tin: “Em thực sự rất mệt mỏi và cần một bờ vai. Đừng buồn em”. Anh im lặng một lúc, rồi nhắn: “Sao lại buồn em? Em có làm gì đâu mà anh buồn. Em ngủ sớm đi em à, mai còn đi học nữa. Không hiểu sao mấy hôm nay tự nhiên anh thế nào ý?”

Rồi không đợi tôi trả lời, sau đó anh bảo: “Em à, lúc này anh đang rất rối bời, có một cô gái người Trung Quốc. Anh gặp cô ấy bên Mỹ mới đây và trong đầu anh lúc này không lúc nào không nghĩ đến cô ấy”.

Rồi tiếp theo là:

“Anh rất tôn trọng em và không muốn làm em buồn. Anh cũng biết lúc này em cần có người ở bên cạnh nhưng anh sợ hậu quả sau này mình gánh không được...”.

Tôi cười rất to. Anh có muốn biết hôm nay Thúy Hà đã nhắn tin gì cho tôi trên hộp chat yahoo không? Hôm nay là Giáng sinh, nhưng Thúy Hà mang đến một tin khiến tôi đau nhói.

Thúy Hà bảo Phạm và cô ấy đã quay lại bên nhau. Họ đã giải quyết được những bất đồng và mâu thuẫn trước kia. Lần này Phạm về là để “làm rõ” mọi chuyện với tôi vì Thúy Hà muốn Phạm như thế. Thúy Hà không muốn tôi tiếp tục suy nghĩ về Phạm, cô ấy không muốn tôi buồn.

“Phạm không hề biết chị em mình nói chuyện và quen biết nhau. Chị nói với Phạm, chị biết sơ về em nhưng em không biết chị. Nhưng chị cần anh ấy nói rõ ràng và chia tay em, để em không suy nghĩ về anh ấy nữa. Đó là lý do Phạm quyết định về Việt Nam đợt Giáng sinh này”.

Chính xác thì đây là lý do anh về Việt Nam tìm tôi.

Nhưng, tại sao anh lại bảo rằng: “*Anh quen và thích một cô gái người Trung Quốc?*”. Sao anh lại phải nói dối? Tại sao anh không dám nói về Thúy Hà như trước kia anh từng kể về cô ấy cho tôi nghe? Anh sợ tôi nghĩ anh xấu xa khi quay lại với bạn gái cũ ư? Tại sao lại như vậy?

“Có lẽ ngay từ đầu anh ấy đã không chân thật. Có lẽ là thấy chúng ta là những PG xinh tươi nên muốn tán tỉnh cho vui thôi. Những gì anh ấy đối xử với bà trước đây có lẽ là dối trá. Tất cả là

đối trá hết. Chẳng lẽ PG là để đùa cợt, PG là không thật lòng sao?”, Quỳnh tức giận.

Tôi đọc tất cả tin nhắn vừa rồi của Phạm. Và tôi lầm nhấm lại tin nhắn cuối của anh. Mặt tôi không biến sắc. Nhưng cả đời tôi cũng không quên những lời lẽ này. “Anh sợ hậu quả mình gánh không được”. Lẽ ra tôi sẽ từ bỏ anh vĩnh viễn vì nghĩ anh không hợp với mình, vì Thúy Hà đã cảnh báo trước, nhưng khi nghe anh nói những lời phũ phàng thế này, lòng tự ái của tôi bị tổn thương ghê gớm. Thì ra đây mới chính là con người thật của anh. Thì ra để chia tay một cô gái, anh phải dùng những từ thế này ư? Thúy Hà nói đúng, có nhiều điều về Phạm, về thế giới của Phạm mà tôi chưa hiểu. Và có lẽ tôi cũng chẳng bao giờ cần hiểu nữa.

KẾT.

Tin tôi đi, rồi em sẽ hạnh phúc

“Tất cả chúng ta đều có cuộc đời riêng để theo đuổi, giấc mơ riêng để dệt nên, và tất cả chúng ta đều có sức mạnh để biến mơ ước trở thành hiện thực, miễn là chúng ta giữ vững niềm tin”,

(Louisa May Alcott)

Phạm lên Sài Gòn và gọi cho tôi.

Anh bảo anh chưa đi nhưng anh không chắc giai đoạn tới có gặp tôi để chào tạm biệt được không. Và tối nay, anh mời tôi và Quỳnh đến cùng đi hát karaoke với bạn bè anh. Coi như đây là lần gặp cuối cùng của hai chúng tôi khi anh còn ở Việt Nam.

Tôi nhìn tin nhắn. Quỳnh bảo rằng, tôi hãy đến và tỏ ra bình thường. Hãy đối đãi đàng hoàng với anh ấy để sau này khi Phạm nhận ra tất cả thì đã muộn. Ok. Thì đi. Tôi và Quỳnh gặp Phạm ở quán. Nhưng ngay khi vừa bước vào quán, lập tức tôi nhận ra mình đã sai... Lẽ ra tôi không nên đến đây thì hơn.

Anh vẫn ngồi đó, vẫn đôi mắt đó, vẫn khuôn mặt đó, vẫn nụ cười đó... nhưng tất cả xa cách vô cùng. Tôi dường như không nghĩ mình đã từng quen người con trai này. Chúng tôi cứ như hai con người xa lạ, vô tình được sắp đặt ngồi chung bên nhau vậy. Thế mà còn gọi tôi đến đây làm gì nhỉ? Không lẽ tôi nói thẳng vào mặt anh là anh giả dối như thế để làm gì ư?

Tôi đứng lên chào về đúng lúc cảm thấy sự có mặt của mình là không cần thiết ở đây nữa. Mặc kệ những lời hát, mặc kệ những tiếng nói, cười và âm nhạc...

Phạm chạy theo ra ngoài. Trong khi Quỳnh đi lấy xe, có thể do có men bia, anh kéo tôi lại gần mình và ôm nhẹ. Sau đó anh xoa lên tóc và bảo: “Em à, em về ngủ ngon. Có gì anh sẽ gọi lại cho em sau nhé. Đừng giận anh”.

Nếu là trước đây, những cử chỉ dịu dàng này của anh khiến tôi xao xuyến và tràn đầy cảm xúc thì bây giờ, chúng chỉ khiến tôi thêm coi thường sự dối trá này. Giận anh ư? Anh có làm gì đâu

mà giận. Nhưng tôi buồn, vì tôi đã nghĩ anh xứng đáng nhiều hơn thế.

Đêm đó, tôi mơ thấy mình bước vào một gian phòng. Đó chính là nhà anh. Tôi đưa mắt liếc nhìn khắp lượt trong không gian im ắng. Mọi thứ vẫn như xưa và được bày biện một cách giản đơn. Cái rèm cửa màu kem gừng che phủ những tấm kính màu xanh khiến căn phòng bừng sáng. Cái tủ lạnh nhỏ vẫn đặt sát kệ tivi. Chồng báo anh hay đọc nằm gọn trên nóc tủ. Tôi khẽ cất tiếng gọi nhưng không ai trả lời cả. Bất giác tôi đến bên chiếc nệm và nằm dài xuống, cảm giác khoan khoái xâm chiếm tâm hồn. Tôi nhắm mắt lại. Lát sau mở mắt ra, tôi giật mình nhìn ánh sáng ngập tràn khắp căn phòng. Tôi đứng lên bước theo những chùm sáng đó tới sân thượng. Anh cũng đang ngồi đó. Rồi nhìn thấy Thúy Hà của anh và những người bạn của anh. Thúy Hà mới đẹp làm sao. Họ đang cùng ngồi ăn tối vơi bạn bè. Chihuahua - con thú cưng của họ ngồi gọn trong lòng, ngoan và bé bỏng. Bạn bè họ vây quanh hai người, rượu vang đỏ ngập tràn xuống bàn. Đúng lúc đó đột nhiên anh ngược nhìn lên và bắt gặp ánh mắt tôi. Ánh mắt đầy hốt hoảng. Sau đó là ngại ngùng, bối rối. Còn tôi, nhìn sâu vào mắt anh, tới mức không thể nào dứt ra được. Bất giác, tôi cảm thấy tim nhói mạnh và đau điếng, một cơn đau khiến mắt tôi nhòa đi và có cảm giác không thở nổi. Tôi cố nén để không bật ra tiếng kêu xé lòng. Tôi cắn môi chặt lại, nhắm mắt một lúc và sau đó mở ra. Trước mắt tôi, mọi người đã hoàn toàn biến mất. Chỉ còn anh, vẫn đứng nguyên đấy nhìn tôi. Sau đó Thúy Hà đến bên ôm lấy anh, họ quay đi và không còn ngoái lại nhìn tôi một lần nào nữa.

Tôi định bước tiếp nhưng không tài nào nhấc chân lên được, đôi chân khụy xuống trên nền gạch, toàn thân rơi xuống như một trái bóng xì hơi. Đột nhiên Thúy Hà xuất hiện và quay sang nói với tôi: “Tôi đã nói với cô rồi. Cô nhìn lại mình đi. Cô tưởng cô là ai chứ? Một con bé nhà quê, suốt ngày làm lụng và ăn mặc không giống ai. Cô chẳng biết gì về cuộc sống chúng tôi đang sống. Anh ấy là của tôi. Anh ấy chỉ cần cô trong lúc buồn và cô đơn thôi. Tại sao cô không nhận ra điều đó? Một người luôn nghiêm túc trong tình yêu như cô sao lại đại khờ thế? Có lẽ cô đang tìm kiếm người đàn ông lý tưởng như trong mơ nên nhầm lẫn mất rồi”.

Tôi ngã gục hoàn toàn, bị đánh bại bẹp gí và không thể chống cự. Cá tính tôi trôi sạch đâu mất rồi? Tôi cố giương vây về mình để làm gì rồi bị người ta bóc trần sạch sẽ cơ chứ? Trong cơn mê, tôi ú ớ gào khóc. Nước mắt ướt đầm đìa ra mặt và áo gối. Tỉnh dậy thấy khắp mình vã mồ hôi, cổ họng khô khốc.

Ngày hôm sau, Quỳnh dẫn tôi đi uống bia cùng bạn bè. Nhưng không thấy vui. Bia hôm đó rất đắng và ăn gì cũng thấy nhạt nhẽo. Trở về nhà, căn phòng nóng ran và ngột ngạt. Quỳnh bật quạt, còn tôi mở tung cửa sổ vẫn không thấy gió.

Đêm. Tôi trở dậy, mở cửa, ra ngoài ngồi ngắm bầu trời đêm. Trăng đêm sáng và lạnh buốt. Cái lạnh thấm thấu vào các giác quan, tan vào da và vào cả mây trắng bâng lảng trong đêm. Những lùm hoa cỏ dại đầm sương, vươn mình ra một cách tinh khôi và nhẹ nhàng. Trăng đang xuống thấp gần đỉnh đầu, giấu mình sau rặng dừa nước xanh non. Nước sông dâng nhẹ nhẹ, vỗ lạo bập vào bờ, gió khẽ khàng uốn mình mơn man làn da nhạy cảm. Muối vo ve, sần sật vào da. Tôi ngồi đó, nhớ miên man tới ánh mắt, nụ cười và những câu chuyện kể giữa chúng tôi. Thế rồi có một chiếc máy bay đêm ào qua, xóa tan những mộng mị, đường bay vút trong đêm. Những vệt sáng dài và nhanh chóng biến mất. Cảm giác thần thờ, những mơ màng của những mộng mị bị

cắt ngang, những khao khát bị đè bẹp. Phạm cũng như giấc mơ và những chuyến bay kia, tất cả đều đã biến mất, không còn một dấu vết... Tự nhiên lại nhớ đến câu nói: *“Người ta mất một phút để phải lòng một ai đó, một giờ để thích và một ngày để yêu. Nhưng mất cả cuộc đời để lãng quên”*. Tình yêu của tôi có lẽ để quên đi còn cần thêm nhiều thời gian nữa.

Tôi nhận việc mới ở KING sau một thời gian tập trung thi cử. KING là bar và quán ăn nhỏ. Quán chỉ có vài chiếc bàn và quầy bar nhỏ để pha chế. Phía trước, người ra kê bàn ghế chật kín để khách có thể vừa ngồi uống bia vừa ngắm phố xá. Những chiếc bàn tre Việt vàng ươm.

Quán có khoảng 7-8 phục vụ, chủ yếu là nữ và làm ca tối. Ban ngày chỉ có anh đầu bếp, phụ bếp ra ra vào vào. Trưởng nhóm phục vụ là Ly Ly (cũng là bạn chủ quán) là người đàn bà ngoài 40 tuổi, khuôn mặt thẩm mỹ và trát phấn son dày cộp.

Ly Ly nói nhiều và đáo để. Hễ có ông khách nào vào, Ly Ly cũng tiến đến sờ mó nói chuyện cười khach khach bằng tiếng Anh bồi, lát sau khi Ly Ly quay đi, ai cũng gí vào tay ít nhất từ 10-20 USD tiền “típ”. Một tối Ly Ly chỉ đứng chơi mà kiếm được 100 USD, số tiền bằng lương tôi làm cả tháng. Các cô gái phục vụ kia hầu hết đều khá trẻ, trạc tuổi tôi hoặc hơn 1-2 tuổi. Ai nấy đều đẹp và ăn mặc khá sexy. Không như tôi, vẫn chỉ quần jean áo thun và để mặt mộc.

Ở quán này việc ai người đó làm. Không ai để ý đến ai cả. Vì cũng không có thời gian. Chiều tối đến, tôi giành phần lau bàn ghế và khoảng hơn 7 giờ tối mới vào quầy ngồi. Tôi ngồi lau ly tách và khai bia. Còn pha chế rượu thì dành cho mấy phục vụ chuyên nghiệp kia. Họ có kinh nghiệm bartender và làm ở đây lâu nên biết rất rành rẽ. Lâu lâu có vị khách ngồi hỏi chuyện, tôi cũng chỉ biết nói tiếng Anh bồi và thường là “Yes” loạn xạ.

Hôm nay thì tôi đã quen với Duyên và một vài người khác. Duyên bảo tôi nên trang điểm đẹp khi đi làm ở đây: “Ráng làm đẹp cho mình đi cưng, biết đâu em lọt vào mắt xanh ông Tây nào rồi đi nước ngoài luôn đó. Ở cái khu này, mấy nhỏ phục vụ lấy Tây gần hết rồi. Chị cũng đang mong kiếm một anh đây”. Tôi phì cười, Duyên không biết tôi còn đi học.

Mấy anh đầu bếp cứ dặn tôi tầm việc cho khéo kéo dính “món xôi”. Tôi chả hiểu xôi cúc, xôi đậu là sao, cứ hỏi đi hỏi lại sao lại. Anh đầu bếp phá ra cười ha hả, bảo tôi đúng là ngây thơ chưa có kinh nghiệm ở khu này “Xôi cúc tức là bị cho nghỉ việc đó em, tiếng lóng bọn anh hay dùng ở khu này đó”. Tôi cười, mặt ngấn tò te.

Hôm đó có một anh người Pháp vào uống bia với bạn. Anh ta cứ ngồi nhìn tôi. Duyên thấy thế khẩy nhẹ vào hông tôi: “Em xem gã kia nhìn em đăm đối này giờ kìa. Chị đã bảo rồi, em dễ thương sẵn rồi, chỉ cần trang điểm chút là ok ngay.” Tôi ngược lên, đúng là anh ta đang nhìn tôi thật. Anh ta mỉm cười chào tôi, tôi cũng cười. Anh ta giơ chai bia lên, tôi lắc đầu. Anh ta quay sang nói gì đó, Duyên liền cười và pha cho hai chị em mỗi người một ly rượu. “Ảnh bảo mời hai chị em mình đó, uống cho vui đi cưng”. Tôi cười cảm ơn anh ta rồi tiếp tục công việc của mình.

Lát sau, Ly Ly bước vào, trông thấy anh chàng Pháp đẹp trai, bà ta đến chào và ôm hôn sờ soạng từ A-Z. Anh chàng người Pháp thấy Ly Ly “hơi quá” thì đâm ra ngượng ngùng, anh ta tỏ ý bảo bà ta dừng lại. Thế nhưng, nhạc ồn ào quá hình như Ly Ly không chú ý rõ, cứ sờ sờ sờ

ngực, vuốt mặt, vuốt tai chàng Tây. Tức khí vì bị làm phiền, anh ta văng ra câu tục rồi đứng lên tính tiền ra về. Không kịp chào tôi và Duyên nữa.

Khoảng 8 giờ, có ba chàng trai bước vào quán. Họ tìm chỗ trống tại quầy, duy nhất còn chỗ quầy của tôi và ngồi xuống. Ba anh chàng gọi bia. Có một anh giống Phạm không thể tả nổi, tôi nhìn đi nhìn lại anh ta, anh ta nhoẻn miệng cười. Lát sau mới biết họ đến từ Úc, đang đi tour du lịch vòng quanh Đông Nam Á. Họ đã sang Lào, Campuchia và mới sang Việt Nam được hai ngày. Francis, Alan và Robert. Robert giống Phạm, mũi cao, răng khểnh và vui tính, có điều Robert mắt xanh chứ không nâu và đích thực là Tây. Nhìn thấy Robert, tôi hơi bất ngờ và lại nghĩ tới Phạm... Tôi vừa khai bia, vừa trò chuyện với họ. Robert là giáo viên dạy nhảy, Francis là bác sỹ, còn Alan, là vận động viên bóng bầu dục. Họ là bạn bè với nhau từ nhỏ và sắp xếp đi du lịch một chuyến trước khi Francis kết hôn vào mùa thu sang năm.

Hôm sau, Quỳnh theo tôi đi làm. Quỳnh không cần lương, chỉ muốn đến làm cùng tôi cho vui trước khi nghỉ Tết. “Tui ở nhà rảnh cũng buồn lắm, đi làm chung với bà để biết thêm những câu chuyện thú vị”. Quỳnh cười toe toét khi tôi đang sửa soạn cho buổi đi làm. Tôi xúc động vì bạn mình vô cùng.

Đến quán, tôi bảo với chủ quán rằng mình có một người bạn muốn vô làm chung để học tiếng Anh. Dĩ nhiên, chủ quán đồng ý ngay lập tức, không phải trả tiền lại còn có người phụ việc, ai mà chẳng thích cơ chứ.

Tôi hướng dẫn cho Quỳnh vài món ăn Tây, vài loại thức uống, rồi để các bạn mình nhận các “order” phục vụ khách. Quỳnh vui vẻ và làm rất hăng say. Lâu lâu lại nhìn qua quầy bar để xem tôi thế nào, rồi nháy mắt nhau cười.

Tối đó, Francis và Alan không đến quán vì đi Cần Thơ chơi, chỉ có Robert đến thăm tôi. Robert ngồi ở quầy, uống một mạch hai chai bia lớn, loại 500ml. Anh ấy tỏ ý muốn rủ tôi đi xem phim, nhưng vì tôi mới vào nên không thể xin nghỉ được. Thế là Robert ngồi quầy bar ăn bỏng ngô và tiếp tục quan sát tôi làm việc. Robert bảo sau giờ làm muốn mời chúng tôi đi ăn tối. Một anh chàng dễ thương làm sao!

9 giờ, Ly Ly lại đến, thấy Robert và một ông người Mỹ đang ngồi nói chuyện về bóng đá Anh, Ly Ly lập tức đến ôm cả và hôn vào má cả hai người. Robert nhìn Ly Ly mỉm cười, còn ông già người Mỹ thì rất phấn khích khi thấy “người đẹp” vuốt ve khắp người mình. Robert đang uống bia, nhưng mời Ly Ly một ly Vodka dâu tây. Khi Duyên pha chế xong, Ly Ly cảm ơn bằng cách lập tức quay sang hôn chàng trai trẻ. Nhưng Robert từ chối và đùa rằng: “Bạn gái tôi đang nhìn nên tôi sợ cô ấy buồn”. Ly Ly “Really?” đầy ngạc nhiên và hỏi xem bạn gái Robert đang ngồi ở đâu. Robert tinh nghịch chỉ vào tôi, Ly Ly “À” lên một tiếng rồi cười ha hả. “She looks so cute, you are a lucky man”, Ly Ly cũng đùa lại với Robert, sau đó quay sang tôi: “Thằng này đang hoàng đố cưng, dzót nó đi”. Sau đó Ly Ly “tha” cho tôi và quay sang ông cao bồi người Mỹ. Uống hết 3 chai, ông ta để Ly Ly ngồi hằn lên lòng và họ nói đủ thứ chuyện. Chốc chốc lại quay sang hôn nhau. Lát sau, hai người nắm tay dắt nhau đi, Ly Ly quay lại nhìn chúng tôi đá lông nheo, không cần nhìn cũng biết họ đi đâu, haha. “Đêm nay Ly Ly lại kiếm được vài trăm đô cho coi, sợ bà già đó wá”, Duyên nhìn theo lắc đầu.

“Life is an ice-cream, enjoy it before it melts”.

Robert vẽ vào tờ giấy que kem và câu nói này rồi chuyển cho tôi. Chàng nháy mắt tinh nghịch. Tôi gật đầu cười nhìn Robert, sau đó gấp tờ giấy nhét vào túi. Quỳnh đến bên: “Anh chàng dễ thương này có vẻ thích bà, haha. Có khi nào làm dâu nước Úc không ta?”

Tôi lườm Quỳnh: “Thôi đi, lại trêu người ta đi nha.”

Quỳnh nhanh nhẩu quay đi nhưng không quên quay lại nháy mắt rồi nhoẻn miệng cười.

Buổi tối hôm đó kết thúc lúc hơn 12 giờ, khi chúng tôi ra về, đồng hồ đã chỉ 1 giờ sáng. Lúc này, điện thoại của Quỳnh và tôi đều hết tiền, tôi vào bưu điện nạp card. Đúng lúc vừa bước ra khỏi bưu điện thoại thì nhận được tin nhắn. Là của Phạm.

“Ngày mai anh đi rồi... Có nói gì đi nữa thì cũng không hết được đúng không em? Chúc em ở lại bình an, mạnh khỏe và gặp nhiều thành công trên con đường phía trước. Giữ gìn sức khỏe em nhé. Anh sẽ luôn dõi theo mọi bước đi của em.”

Tôi không trả lời, vì chưa biết phải nói gì. Coi tin nhắn xong leo lên xe Quỳnh chở về. Trên đường, Quỳnh khẽ hát cho tôi nghe “Đêm nằm mơ phố”. Những ca từ dịu dàng mà như có móng vuốt sắc lẹm.

“Đêm đêm nằm mơ phố, trăng rơi nhòa trên mái

Đi qua hoàng hôn ghé thăm nhà.

Anh như là sương khói, mong manh về trên phố,

Đâu hay một hôm gió mùa thu.

Đâu hay mùa thu gió, đêm qua mặc thêm áo,

Tay em lạnh mùa đông ngoài phố

Đêm xin bình yên nhé, con đường vàng ánh trăng

Đèn dầu khuya quán quen chờ sáng

Đêm đêm nằm mơ phố, mơ như mình quên hết,

Quên đi tình yêu quá vô cùng

Sương giăng hồ Tây trắng, đâu trong ngày xưa ấy,

Tôi soi tình tôi giữa đời anh

Đâu hay một hôm gió mùa thu...”

Hình như tôi khóc trên vai Quỳnh.

Chúng tôi về trễ nhưng quên dặn chủ nhà cho mượn chìa khóa. Thế là không có cách nào vào nhà được cả. Tôi và Quỳnh bèn leo lên xe đi dạo lòng vòng gần khu nhà. Chúng tôi dừng lại ở trước nhà thờ. Tôi ở trước tượng Đức Mẹ đọc kinh cầu nguyện cho bản thân, bạn bè và gia đình trong năm mới.

Quỳnh bảo tôi: “Đừng buồn nữa nhé, mình tin là rồi bạn sẽ tìm thấy người đàn ông của đời mình. Anh ấy sẽ là người đàn ông chân thành và sâu sắc, sẽ là người đủ bản lĩnh và thông minh để yêu thương bạn. Bạn xứng đáng có được hạnh phúc, hơn bất cứ ai trên đời này.”

Nghe những lời này, tôi lại nhớ đến Len. Ngày Vũ đám cưới, Len cũng đã từng khuyên tôi y hệt như vậy.

Người đàn ông của tôi ư, giờ anh đang ở đâu?

Rồi Quỳnh lại hát, rồi chúng tôi ngắm trăng. Với tôi, những lúc đau buồn này chỉ cần có Quỳnh là đủ. Bạn tôi xuất hiện trong đời tôi như một món quà tốt đẹp mà Chúa gửi đến. Cũng như Len và Tâm, những năm tháng tuổi 20 của tôi sẽ không thể nào trọn vẹn, nếu thiếu họ.

Cả ngày hôm sau tôi nằm ngủ mê man để bù lại đêm qua. Trong tim tôi có lúc là sự trống rỗng đến cùng cực. Lại có lúc cảm thấy đau nhói và lẫn lộn hàng đống nghĩ suy. Hình ảnh của Phạm chập kín đầu óc tôi, tôi nhớ miên man đến những kỷ niệm chúng tôi từng có với nhau. Tất cả đến - đi nhanh như một giấc mơ.

Dù sao, nó cũng khiến tôi đau. Đau đến quặn ruột.

Robert lại đến quán. Hôm nay mặc áo màu đỏ và đội nón kết. Tôi đang mãi mê nói chuyện với một gã người Trung Quốc. Anh ta tên Vincent, còn khá trẻ, chỉ hơn tôi ba tuổi và làm nghề buôn bán điện thoại di động nhập từ Trung Quốc sang. Anh ta sống ở Sài Gòn và “đang tìm một cô bạn gái mới người Việt Nam có gương mặt baby giống tôi”. Tôi và Duyên nhìn nhau cười, anh chàng láu cá dễ sợ. “Xạo đó em, mặc kệ đi”, Duyên bảo.

Robert “say hello” và kiếm ghế ngồi đối diện tôi như mọi hôm. Anh chàng Vincent vẫn không chịu rời đi. Anh ta cứ ngồi đó nhìn tôi và cười thích thú. Tôi quay sang lấy bia Tiger cho Robert như mọi hôm, Robert mỉm cười cảm ơn.

Robert bảo mai mình sẽ xuống Cần Thơ tìm Francis và Alan. Hôm nay anh đi tham quan địa đạo Củ Chi một mình nên thấy hơi buồn. Anh xin số liên lạc của tôi nhưng nghĩ ngại sao đó tôi từ chối. Rồi chúng tôi trao đổi địa chỉ email cho nhau. Lúc đó tôi nghĩ email là tiện nhất. Robert ok nhưng có vẻ hơi buồn. Anh ngồi cho đến khi tôi hết giờ làm mới tính tiền ra về.

Vincent lúc này cũng mặt đỏ bừng, thấy tôi đi ra anh ta bước theo. “Come with me, please; come with me, please”. Anh ta vừa đi vừa nắm lấy tay áo tôi, mùi rượu nồng nặc. Tôi đột ngột dừng lại, giằng tay anh ta ra và giận dữ: “Chuyện gì xảy ra vậy?”. Vincent nhìn tôi bảo: “I like you”. Lúc đó Robert cũng đi tới, Robert hỏi tôi có sao không và quay sang anh chàng Vincent: “Cô ấy là bạn tao, mày vừa làm gì cô ấy vậy?”. Vincent ồ lên một tiếng, xin lỗi và bảo rằng mình không biết. Sau đó loạng choạng ra bắt taxi trở về nhà. Chắc do anh ta say quá mới vậy. Tôi

cảm ơn Robert. Robert đòi đưa tôi về nhưng tôi sợ Robert không biết đường sá nên bảo Robert đừng lo lắng, tôi chạy xe về ok. Robert đừng chờ tôi đi lấy xe bên công viên và nhắc đi nhắc lại “Take care”. Tôi hứa sẽ cẩn thận và chúc Robert ngủ ngon.

Hôm sau, tôi vẫn làm việc như bình thường. Đến khoảng 8 giờ tối, tự nhiên phía trước nhốn nháo và ồn ào chưa từng có, rồi tôi nghe tiếng la của chủ quán: “Bảo tụi nó chạy hết đi”. Duyên lập tức kéo tay tôi đi, mấy cô gái phục vụ trong quán cũng ù té chạy. Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì, cầm đầu chạy bán sống bán chết theo Duyên qua hướng công viên. Chạy như ma đuổi. Sau đó 7-8 đưa dừng lại và ngồi xuống thở.

“Có chuyện gì vậy chị?”, tôi vừa thở vừa hỏi Duyên.

“Trốn công an đó em, họ đang kiểm tra nhân viên các quán. Đứa nào không có giấy tờ là bị bắt về đồn hết. Làm ở đây lâu lâu lại phải chạy trốn một hôm vậy đó. Chị em mình mà bị công an tóm là tiêu. Chủ quán không nộp giấy tờ nên sợ bị phạt, sợ bị ngưng kinh doanh.”

“Nhưng mình làm việc chân chính mà, em có mang theo chứng minh nhân dân...”, tôi phân bua.

“Khùng wá, vì chủ quán không khai báo nên em có nói cũng vô ích. Ở đây luật là vậy. Thấy công an là chạy trước cho khỏi phiền phức, em mà để công an bắt được là tiêu với chủ quán đó nghe chưa. Khỏi lãnh lương luôn”.

Duyên chỉ nói thế rồi quay sang tám chuyện rôm rả với mấy cô gái bên cạnh. Họ bông đùa, cười cợt và bàn tán về đủ chuyện. Rất vô tư và vô lo. Tôi ngồi đó, nhìn họ rồi nhìn phố xá qua lại. Có rất nhiều người nhìn chúng tôi, nhìn 7-8 cô gái ăn mặc sexy ngồi công viên và tôi, một cô gái quê mùa ngồi bên cạnh. Đã 30 phút trôi qua nhưng chúng tôi vẫn chưa thể quay lại quán làm việc vì sợ công an. Tôi nhìn lại mình, tự nhiên thấy mình đang làm chuyện nhảm nhí và không ra trò trống gì cả. Bỗng dưng phải chạy trốn như kẻ có tội, trong khi tôi bỏ công sức lao động ra làm việc đàng hoàng cơ mà? Tôi có làm gì sai đâu cơ chứ?

Chúng tôi quay về quán. Chủ quán đang đứng sẵn đó và bảo luôn: “Cố gắng lên nha mấy em. Lương tháng này chị sẽ tăng, cộng thêm tiền trực Tết hậu hĩnh”. Duyên và mấy cô gái kia vui như Tết, họ bẹo má, bẹo hông nhau cười khúc khích. Còn tôi hỏi lại chủ quán có phải ai cũng phải làm Tết không? Chủ quán bảo đúng, tất cả mọi người đều phải làm Tết, vì vừa được khách boia nhiều, vừa được thưởng cao. “Một năm có mỗi mấy ngày kiếm tiền thôi, ráng lên nha cưng”.

Tôi bảo với chủ quán mình không làm luôn mấy ngày Tết được. Tôi chỉ làm đến 28 Tết và trở về với gia đình. Chủ quán nghe xong cảm thấy rất khó chịu. “Nếu ai cũng về quê như em thì lấy ai làm cho chị? Tùy em thôi, nếu em nghỉ sẽ không có lương, còn nếu làm Tết thì lương thưởng hậu hĩnh”.

Tôi xin nghỉ. Chủ quán thấy tôi dứt khoát quá thì chuyển sang năn nỉ:

“Thôi vậy em chỉ làm đến hết đêm giao thừa thôi, rồi chị trả tiền đầy đủ cho em về, nha.”

Tôi tần ngần, nhưng nghĩ đến món quà bất ngờ cho mẹ (tôi định tặng mẹ một sợi dây chuyền), tôi đồng ý. Đẳng nào cũng chỉ là về trễ thêm vài ngày. Không sao, tôi có thể chịu đựng được.

Tôi lại tiếp tục công việc ở King trong những ngày giáp Tết. Bạn bè đã về quê cả rồi, Quỳnh cũng về quê rồi nên tôi lại chỉ còn một mình. Công việc bận rộn cuốn tôi đi nhanh hơn và không có thời gian để suy nghĩ thêm bất cứ thứ gì. Mỗi đêm sau giờ làm trở về nhà, tôi đặt lưng xuống là ngủ mê mết. Cho tới trưa ngày hôm sau, tôi thức dậy, tắm rửa, ăn uống và lại tất bật chuẩn bị đi làm lúc 4 giờ chiều.

Lúc này, Phạm đã là cánh chim bay xa...

Robert, Alan và Francis cũng vừa trở về sau chuyến du lịch dài ngày ở Đà Nẵng - Hội An và Huế. Họ lập tức quay lại King và gặp tôi. Những ngày này, may mà có những chàng trai trẻ này mà cuộc sống tôi vui hơn.

Đêm Giao thừa. Quán đông kinh khủng. Tôi và Duyên pha chế và khai bìa mỗi tay cũng không kịp với lượng khách ngày càng ùn ùn kéo vào.

11 giờ 30. Quán đông nghẹt người, toàn là khách nước ngoài. Khi chuông đồng hồ điểm 12 giờ, cả quán tắt điện và hát vang bài “Happy New Year” chào đón năm mới 2007. Tôi cùng mọi người ra phía trước quầy đứng nhảy và hát hò rất to. Khi thời khắc năm mới vừa sang, Robert chạy đến nhắc bồng tôi lên và hét vang “*Happy new year, happy new year*”.

Rồi tất cả mọi người trong quán quay sang ôm vai nhau và bắt tay chúc mừng. Lát sau, Francis, Alan cũng đến ôm, bắt tay và hôn nhẹ vào má tôi. Tôi thấy xúc động và vui vì hành động rất tự nhiên theo kiểu phương Tây đó của họ. Những khoảnh khắc đến thật ấm áp. Dù đó là đêm giao thừa Tết Nguyên đán của Việt Nam, chứ không phải tết Tây, nhưng họ vẫn ngập hạnh phúc cùng người dân bản địa như chúng tôi. Năm mới bên những người bạn mới, hy vọng rồi tất cả nỗi buồn sẽ qua và một năm mới tốt đẹp lại đến với tất cả mọi người. Nghĩ đến Phạm, lòng tôi nhẹ nhõm. Chuyện cổ tích ngày xưa Lọ Lem gặp hoàng tử và sau đó “chàng lấy nàng” mãi mãi chỉ là cổ tích. Còn ở đời thực ngày nay, Lọ Lem cũng gặp hoàng tử nhưng đó chỉ là cuộc tình lãng mạn. Kết thúc cuối cùng: Hoàng tử không chọn Lọ Lem. Và Lọ Lem cũng không lấy hoàng tử. Đây mới là sự thật của cuộc đời, bởi lẽ “đời không như là mơ”.

Nói chung là tôi đã tìm lại được cân bằng. Cuộc sống nên diễn ra theo đúng cách như nó vốn có. Tôi sẽ bước tiếp, sẽ tốt nghiệp Đại học, sẽ ra trường xin việc làm và sẽ đón nhận tất cả những gì cuộc sống mang đến. Nghề PG và thời sinh viên; những buổi tối nhọc nhằn, vất vả; những niềm vui, nỗi buồn; những con người tôi đã gặp; những nơi tôi đã đặt chân đến - cũng giống như Vũ, Phạm... tất cả mãi mãi là ký ức, là kỷ niệm về những năm tháng tuổi 20 tuyệt đẹp trong đời tôi.

“Cành mai thắm tươi xuân nồng

Ấm đôi má em thêm hồng

Cùng mùa xuân đem đến giữa đời vui

Tiếng chim hót vui cho đời

Tiếng em hát thêm yêu người

Đẹp mùa xuân mãi mãi trong lòng tôi!”

Tôi lầm nhấm bài hát suốt trên đường về và mỉm cười.

Với tôi, ngày mai là một ngày mới!

Hết!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>